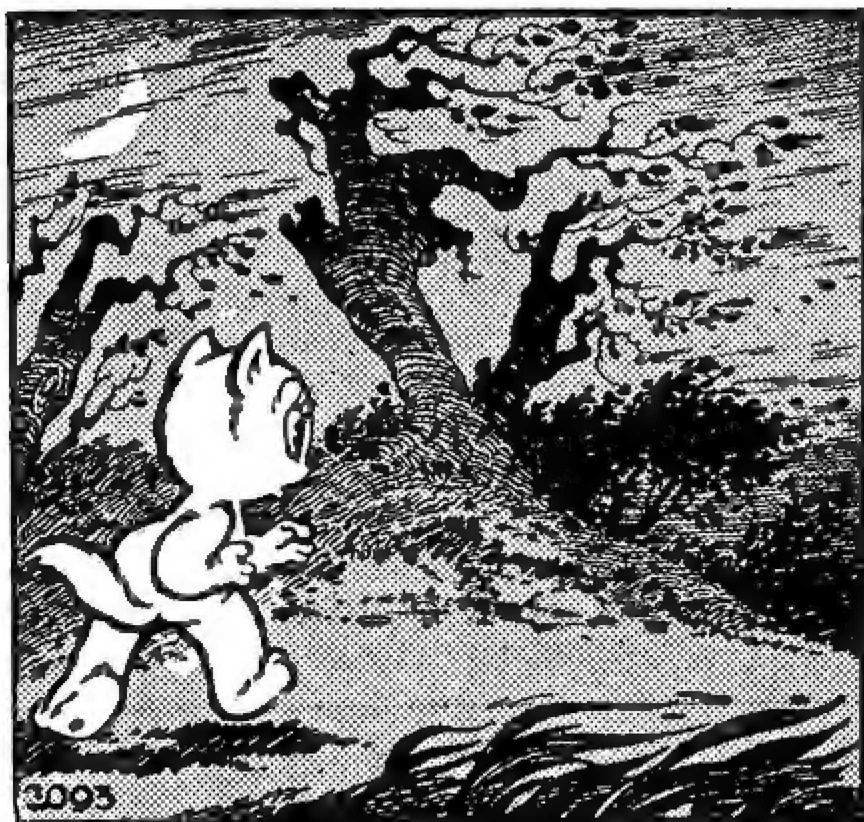

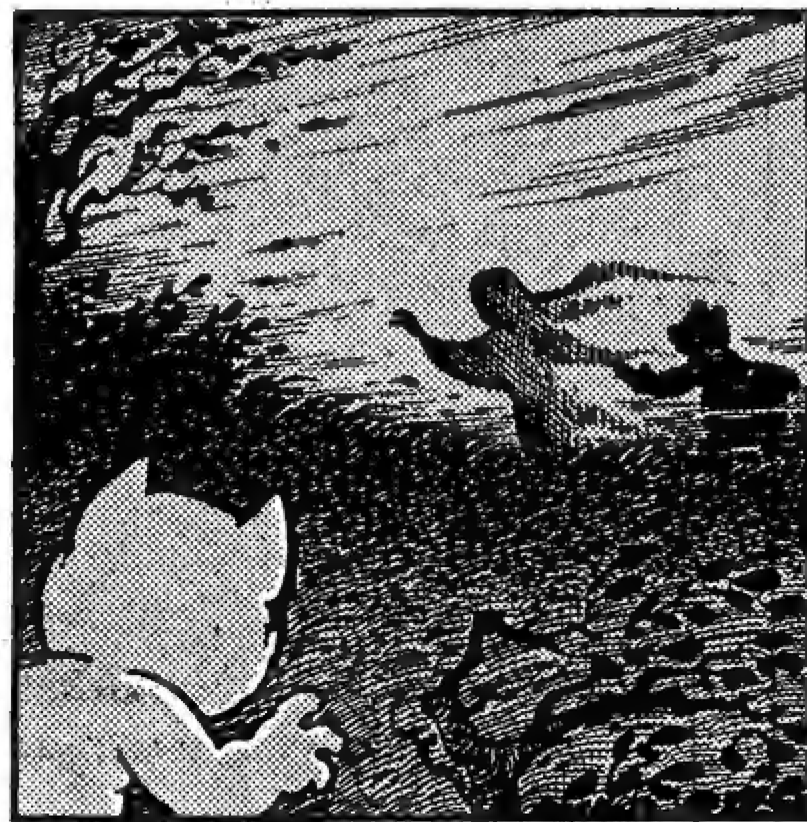
Tom Poes

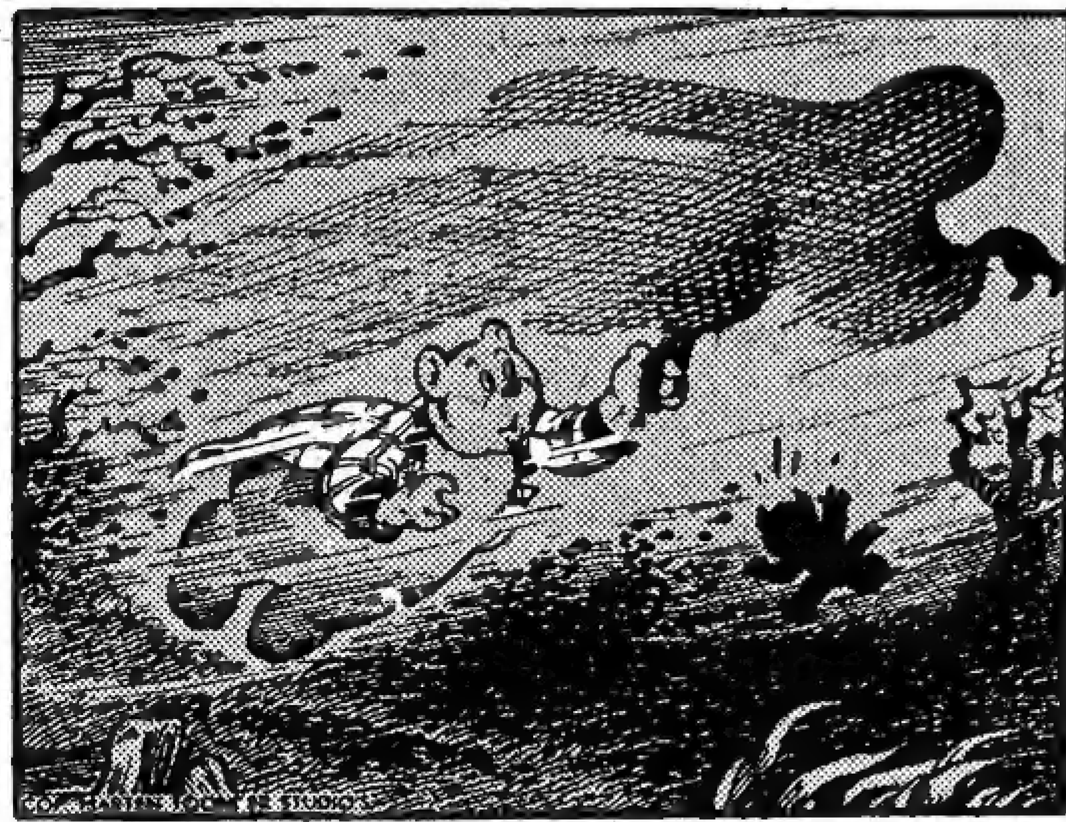
En De

Spiegelaar

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

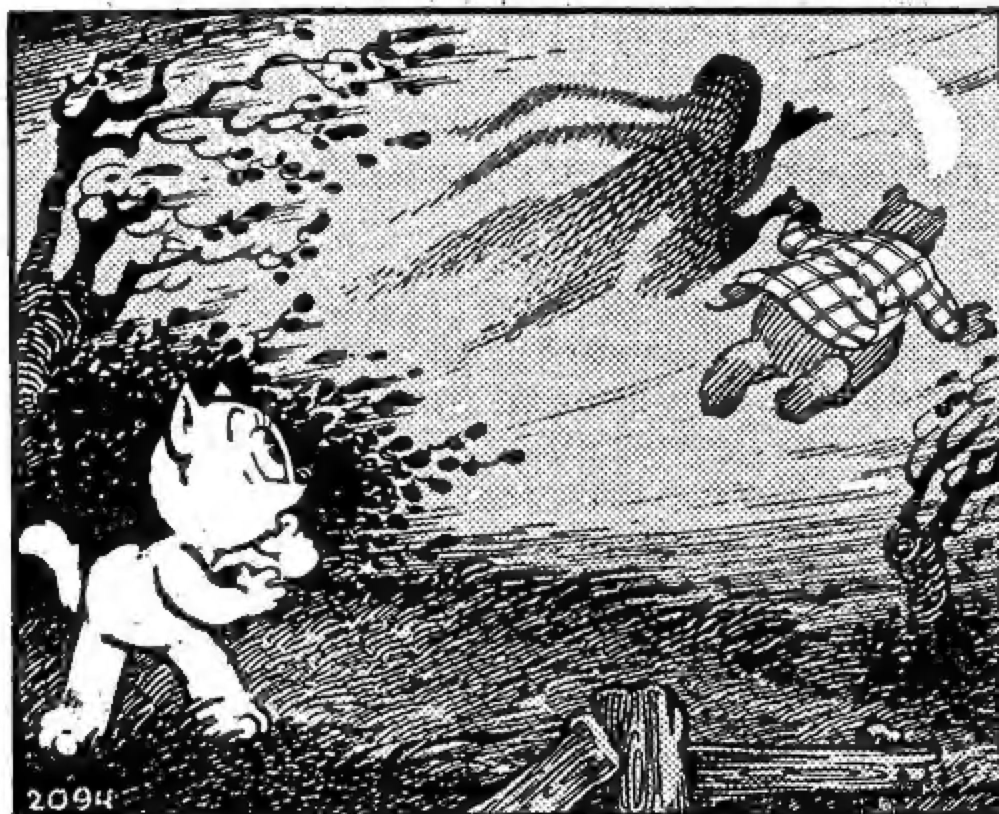

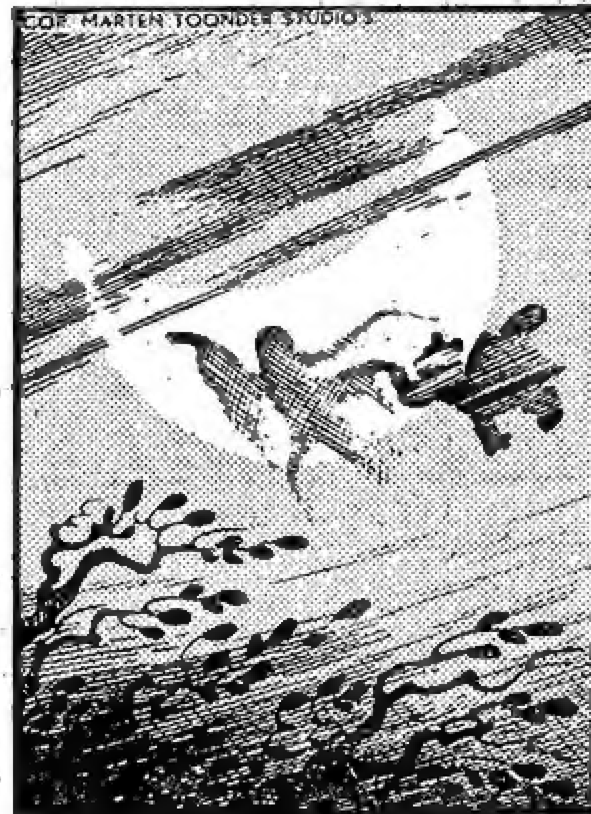

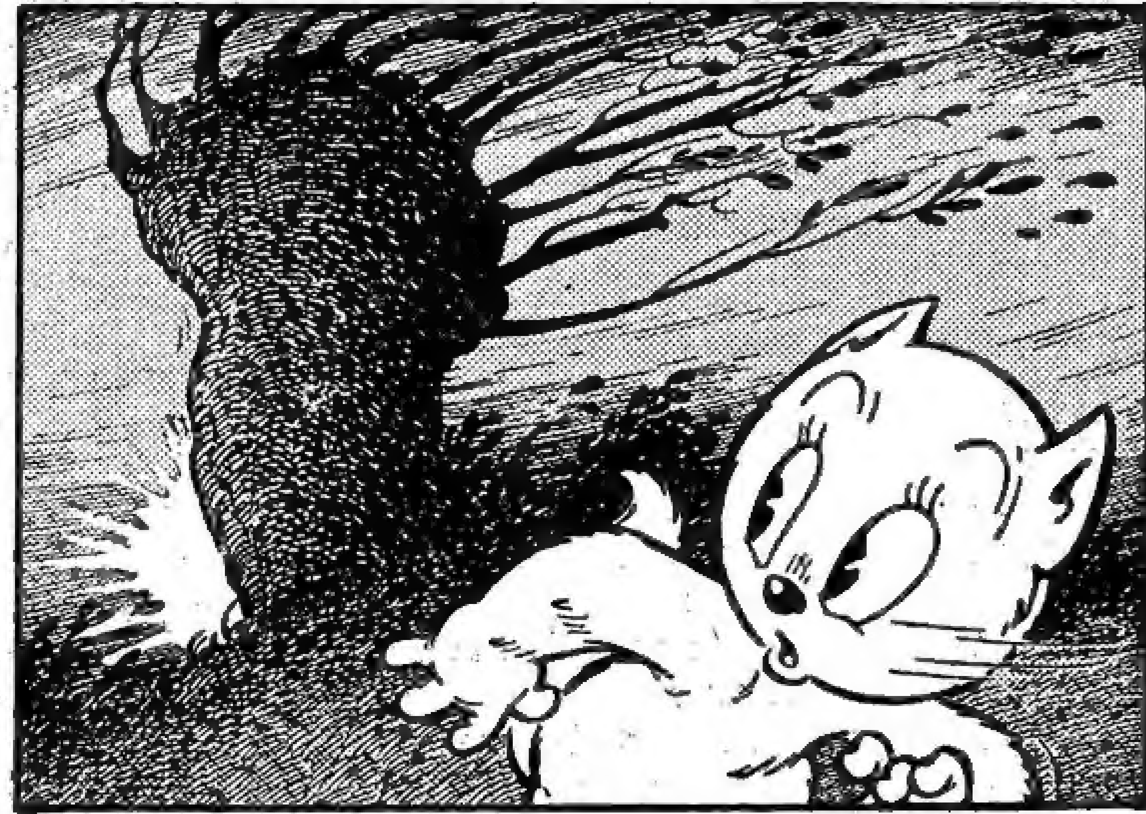

2093. Op een stormachtige avond liep Tom Poes over de weg die naar het huis van heer Bommel leidde. Een koude wind gierde over de kale akkers en schudde de oude knotwilgen, zodat de takken knisperend tegen elkander sloegen. Er dreven vreemd gevormde wolkenflarden langs de maan, die grillige schaduwen over de weg wierpen en het was dan ook geen wonder, dat Tom Poes flink doorstapte om zo vlug mogelijk bij heer Ollie's warme haard te kunnen zitten. Doch plotseling bleef hij staan. Over de zwarte velden werd hij een donkere gestalte gewaar, die tegen de wind in voortging. De zware sluiers die zij droeg, wapperden ver achter haar aan. Doch het vreemdste was, dat zij iemand aan de hand met zich mee voerde. „Dat is heer Bommel!", dacht Tom Poes geschrokken. „Wat zoekt die hier bij nacht en ontij? En wie is die rare zwarte gedaante?" Hij aarzelde even, maar toen bedacht hij, dat hij het beter kon gaan vragen. Daarom sprong hij van de weg af en rende het veld in. Doch nu maakte een sterke windvlaag zich van het groepje meester en voor zijn ogen maakte het zich los van de grond en woei de lucht in...

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

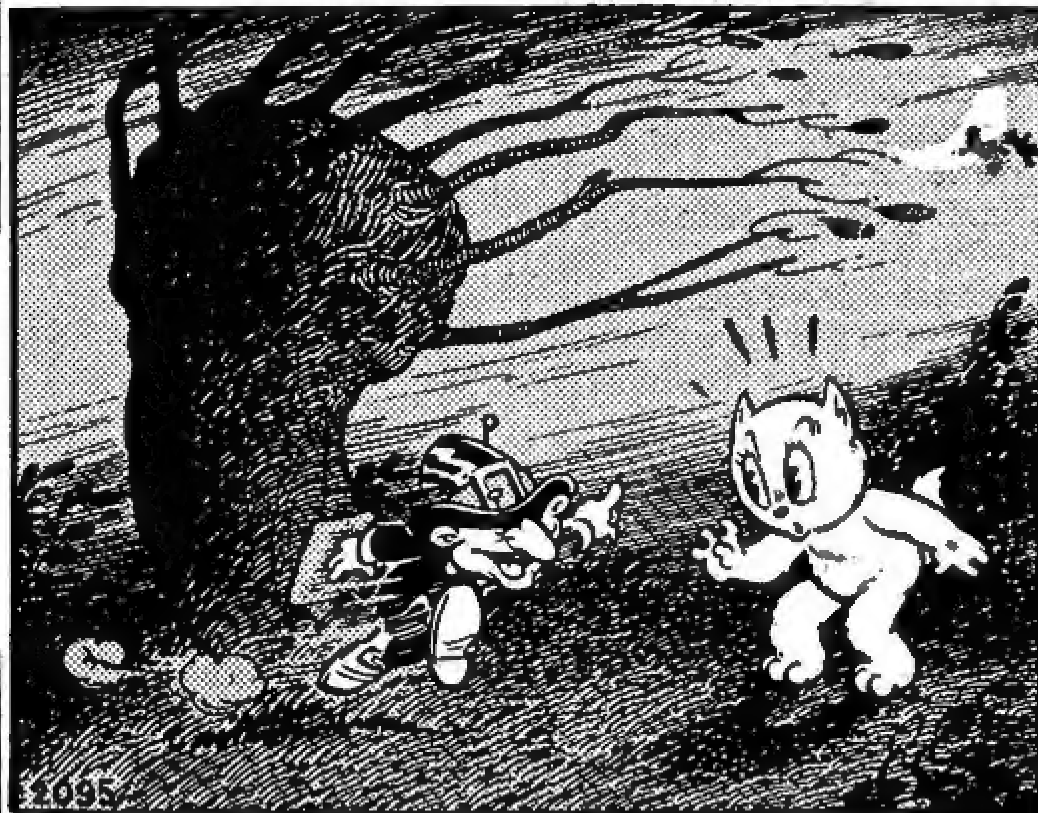

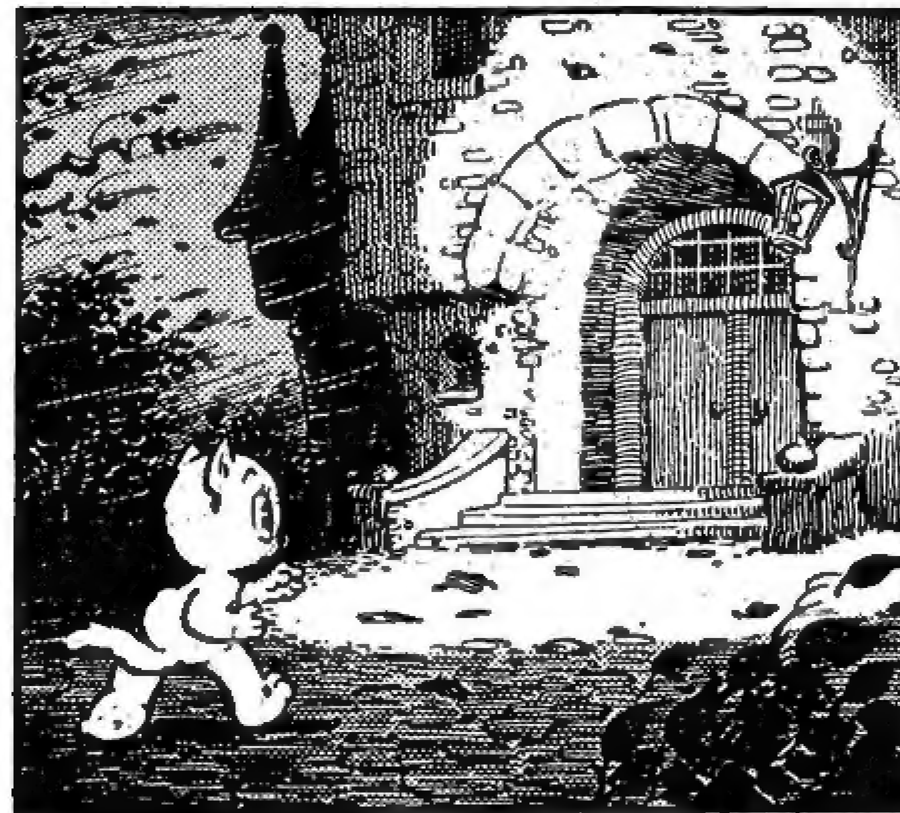

2094. Tom Poes bleef verbluft staan en keek naar heer Bommel, die door de gesluierde gedaante de lucht in getrokken werd. „Heer Ollie!", riep hij, maar de wind was zo sterk, dat de woorden van zijn mond werden weggeblazen. De storm gierde en floot en rukte aan de sluiers van de vreemde figuur, die zonder moeite omhoog zweefde. Heer Bommel keek niet op of om. Hij liet zich willoos door de wind voortdrijven en volgde de richting die zijn begeleidster aangaf. Hoger en hoger zweefde het vreemde groepje totdat het zwart tegen de maan aftekende. „Dat is vreemd!", dacht Tom Poes. „Het gekste wat ik ooit met heer Ollie heb meegemaakt. Ik ben bang dat er iets ergs met hem gebeurt en ik ben te laat om er nog wat aan te doen!" Terneergeslagen strompelde hij over de aardkluiten en klom weer op de weg. Het leek hem het beste door te lopen naar slot Bommelstein om aan Joost te vragen wat er was gebeurd. Die wist er misschien meer van en bovendien zou daar de kachel wel branden – dat is ook erg belangrijk wanneer men koud en geschrokken is. Maar net toen hij de pas er weer in zette, klonk er een vreemd geluid achter hem. Daar stond een oude, dikke knotwilg, die zijn takken in de wind liet zwiepen. En van achter de stam van die bejaarde boom lachte iemand met een kakelende lach. „Hèhèhèhèhè!", riep die iemand. „Ben je erg geschrokken, ventje? Het is heel gewoon, hoor! Zoiets gebeurt altijd met een spiegelaar omstreeks deze tijd van de winter."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

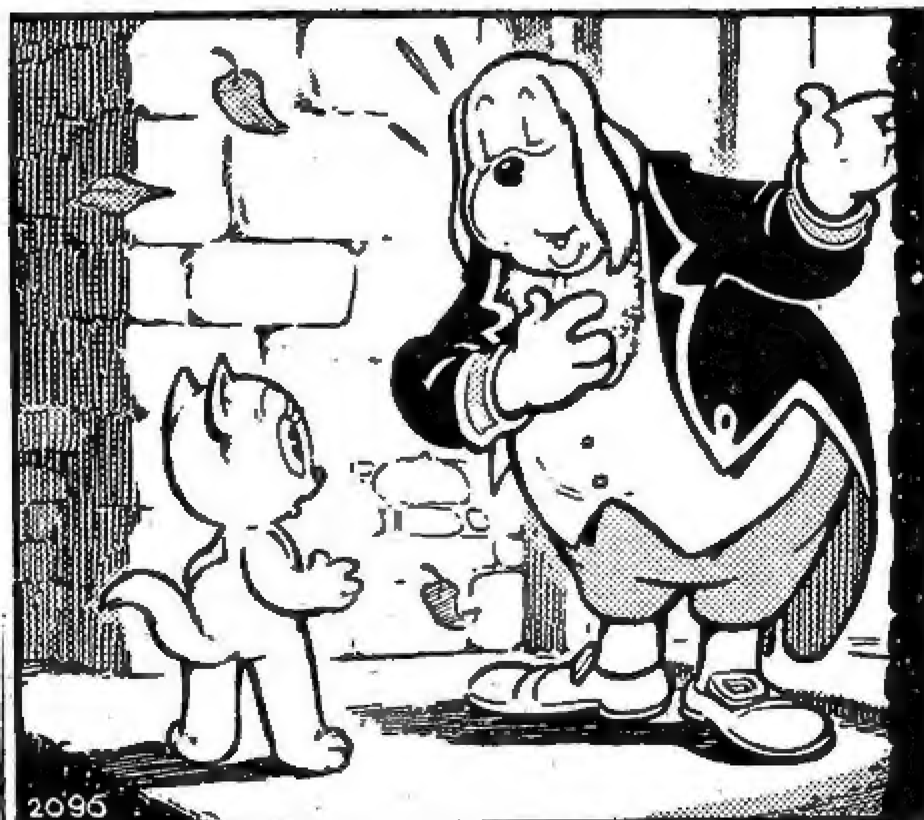

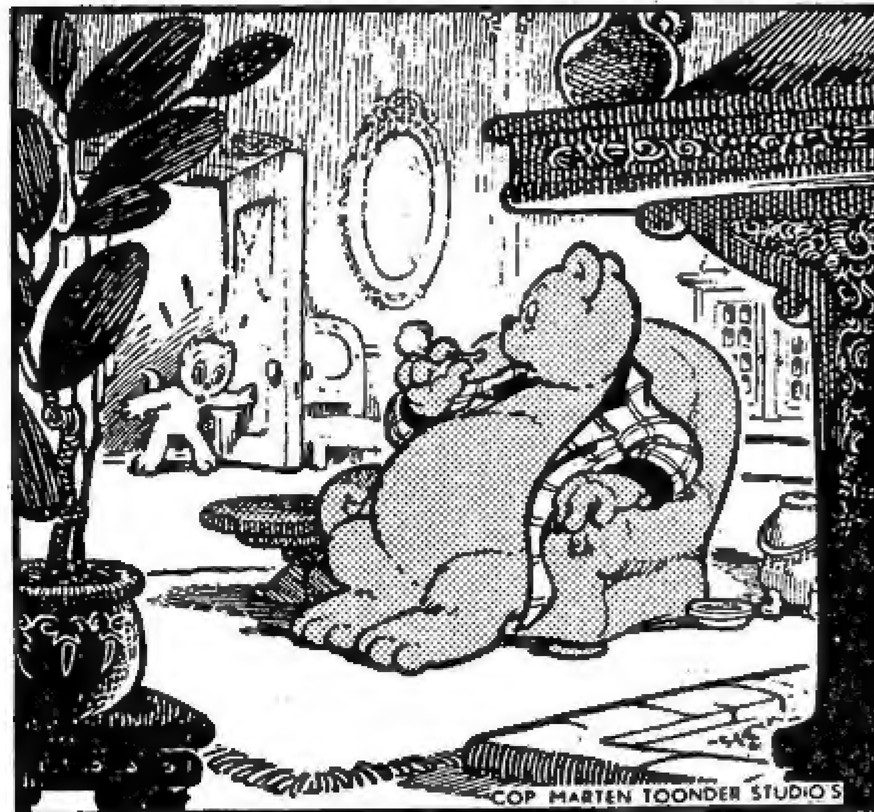
2095. Tom Poes bleef staan en keek in de richting waar het rare gelach geklonken had. Van achter de wilg vandaan sprong nu een klein ventje, dat geheel in het zwart gekleed was.

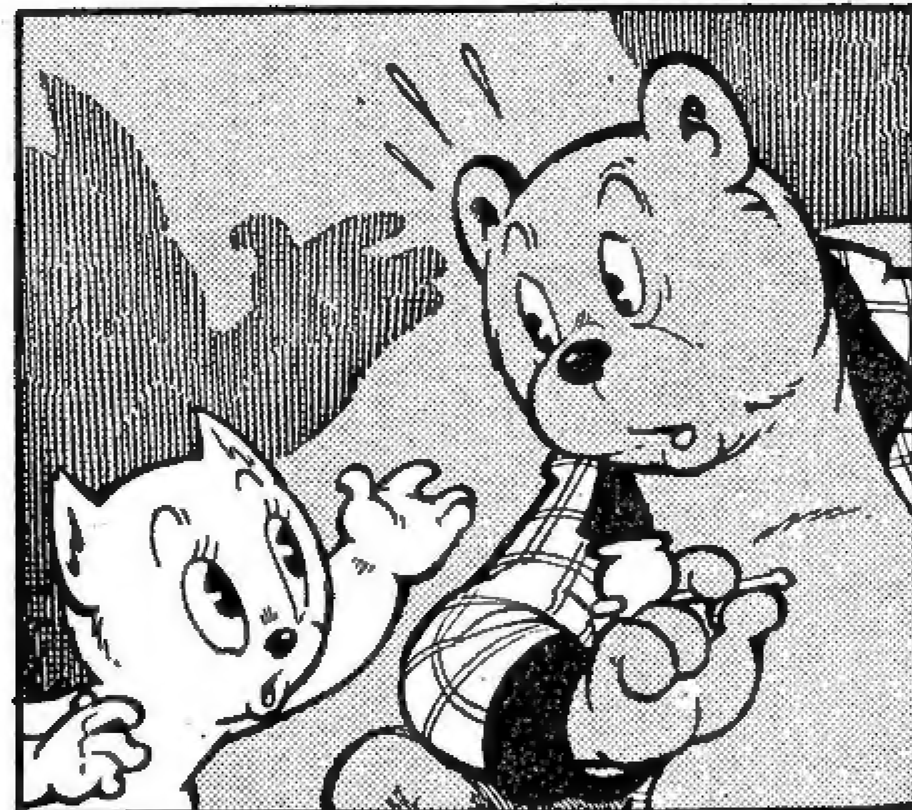
Het droeg een grote, zwart gelakte hoed, die hem over de oren zakte, zodat zijn ogen niet te zien waren. „Hèhèhèhè!", riep het kereltje. „Schrik maar niet, hoor! Ik ben het maar!"

„Ja, dat zie ik", zei Tom Poes, „maar wie ben je? Ik ken je helemaal niet!" „Je mag me Jodocus noemen", zei de dwerg, „en ik zoek spiegelaars. Als ik een spiegelaar vind, noteer ik zijn naam en adres in dit boekje en dan wordt hij vanzelf afgehaald! Ben jij soms ook een spiegelaar?" Hij ging zitten en begon een aantekening te maken, maar Tom Poes draaide zich om en liep vlug door in de richting van Bommelstein, want de dwerg had hem ongerust gemaakt. „Dat gepraat over die spiegelaar zal wel iets met heer Ollie te maken hebben", dacht hij. „Ik weet niet wat een spiegelaar is, maar met heer Bommel weet je nooit waar je aan toe bent. En er is vast iets met hem gebeurd, want ik zag hem duidelijk door de lucht vliegen."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

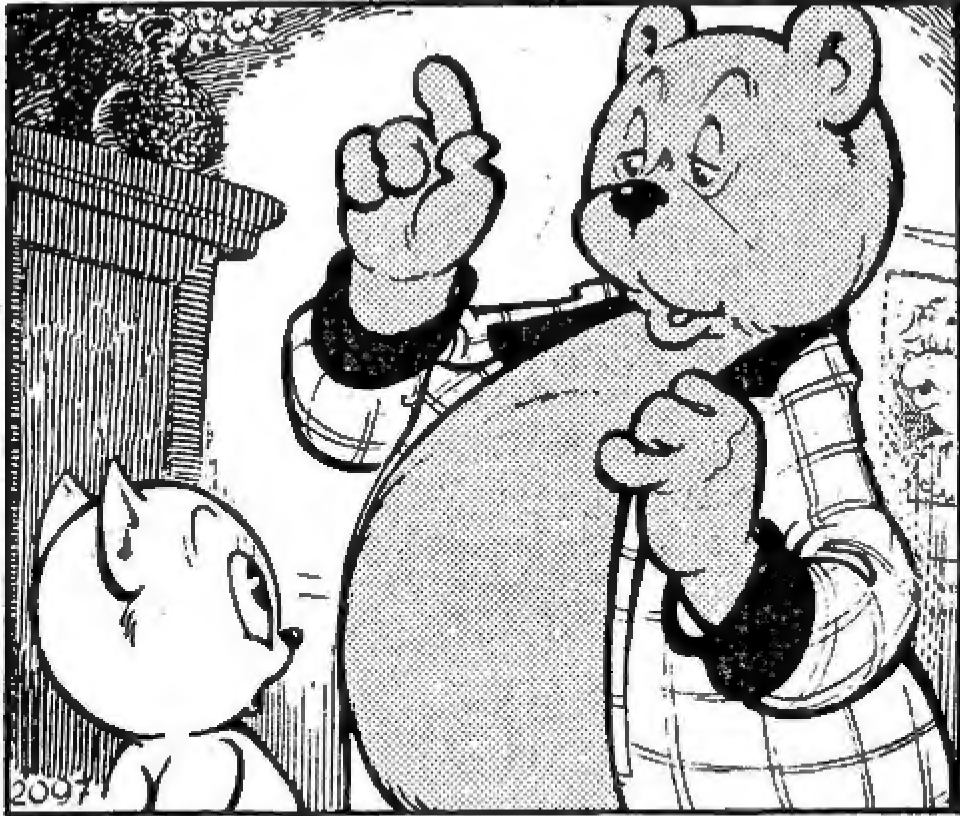

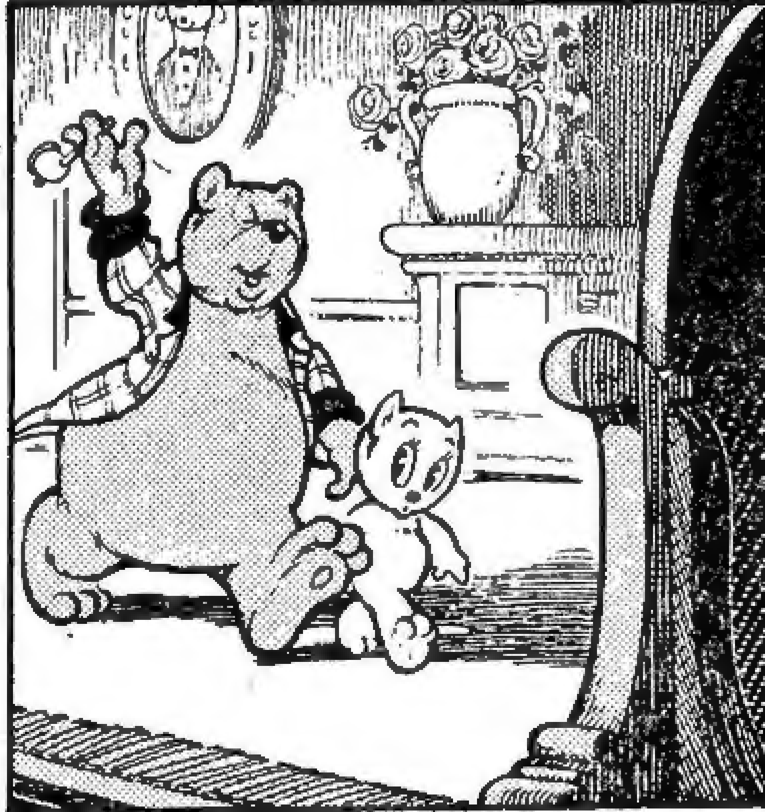

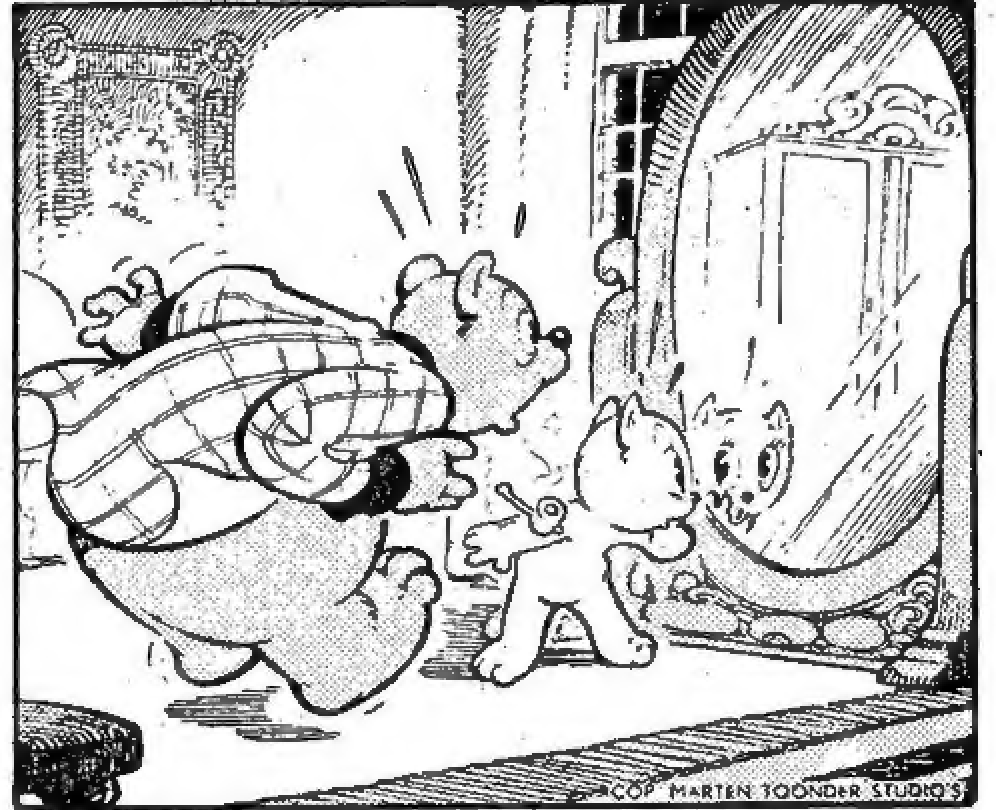

2096. Tom Poes kwam buiten adem op slot Bommelstein aan. Het oude kasteel zag er duister uit en de storm floot droevig om te torens. Maar de bediende Joost, die hem open deed, maakte een heel rustige indruk. „Ach, de jonge heer!", sprak de trouwe knecht hartelijk. „Komt u binnen; het is boos weer, als ik zo vrij mag zijn!" „Ja", zei Tom Poes, „maar wat is er met heer Bommel gebeurd, Joost? Ik zag hem daarnet over de akkers vliegen!" „Over de akkers vliegen?", herhaalde de bediende geschokt. „Héél vreemd. Dat is niets voor heer Olivier, jonge heer! Nee, hij zit bij de haard en ik weet zeker, dat hij geen zin zou hebben om... eh... nu ja, over de akkers te vliegen, met uw welnemen!" Tom Poes liep Joost voorbij en opende de kamerdeur. En ja hoor, daar zat heer Bommel in zijn gemakkelijke stoel bij het vuur en toen hij zijn jonge vriend zag, glimlachte hij verheugd. „Kijk, dat is nu nog eens aardig", sprak hij. „Ik dacht net: die Tom Poes zie ik niet vaak meer de laatste tijd!" „Bent u de hele avond thuis geweest?", vroeg Tom Poes dringend. „Natuurlijk!", zei heer Ollie bevreemd. „Wie gaat er nu uit in zulk weer? Ik bedoel eh... jij natuurlijk wel, maar iemand van mijn stand niet, als je begrijpt wat ik bedoel. Waarom vraag je dat?" „Omdat ik u daarnet met een vreemde, gesluierde gedaante door de lucht zag vliegen!", zei Tom Poes.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

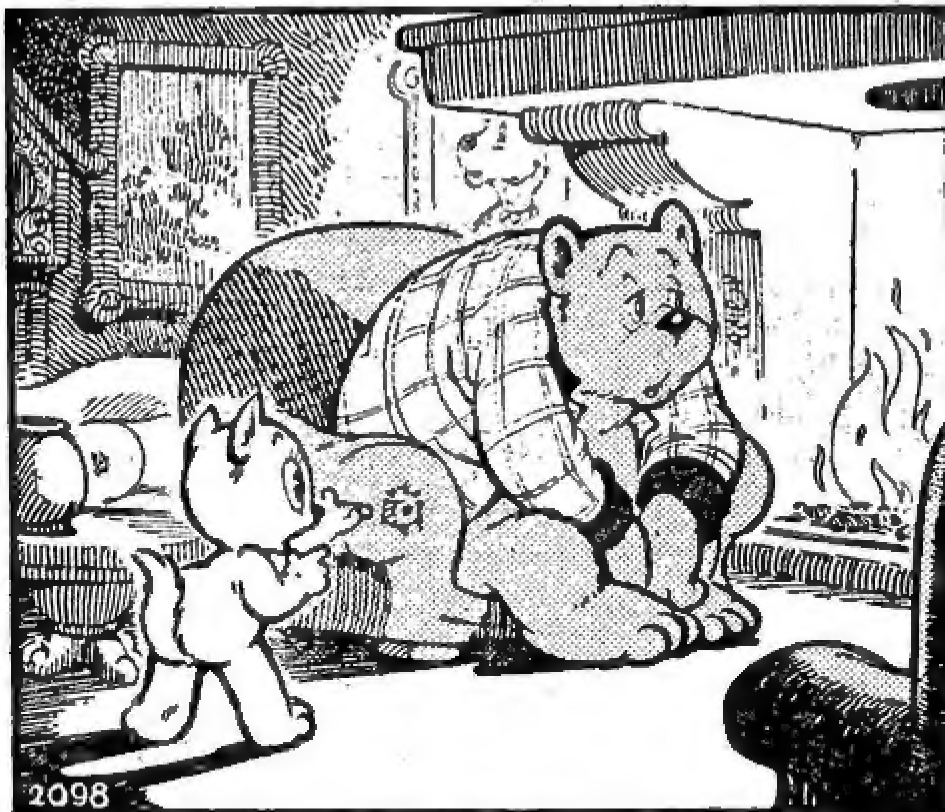

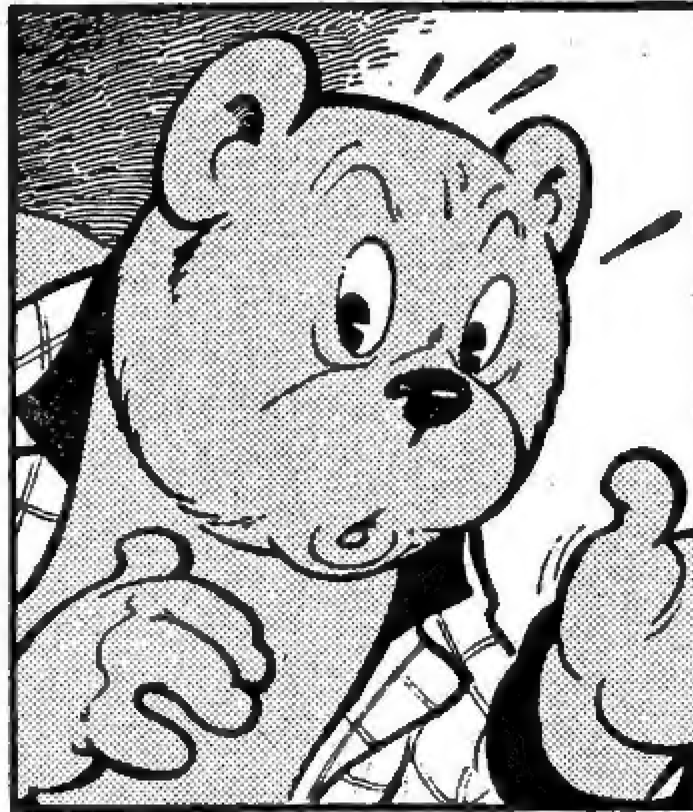

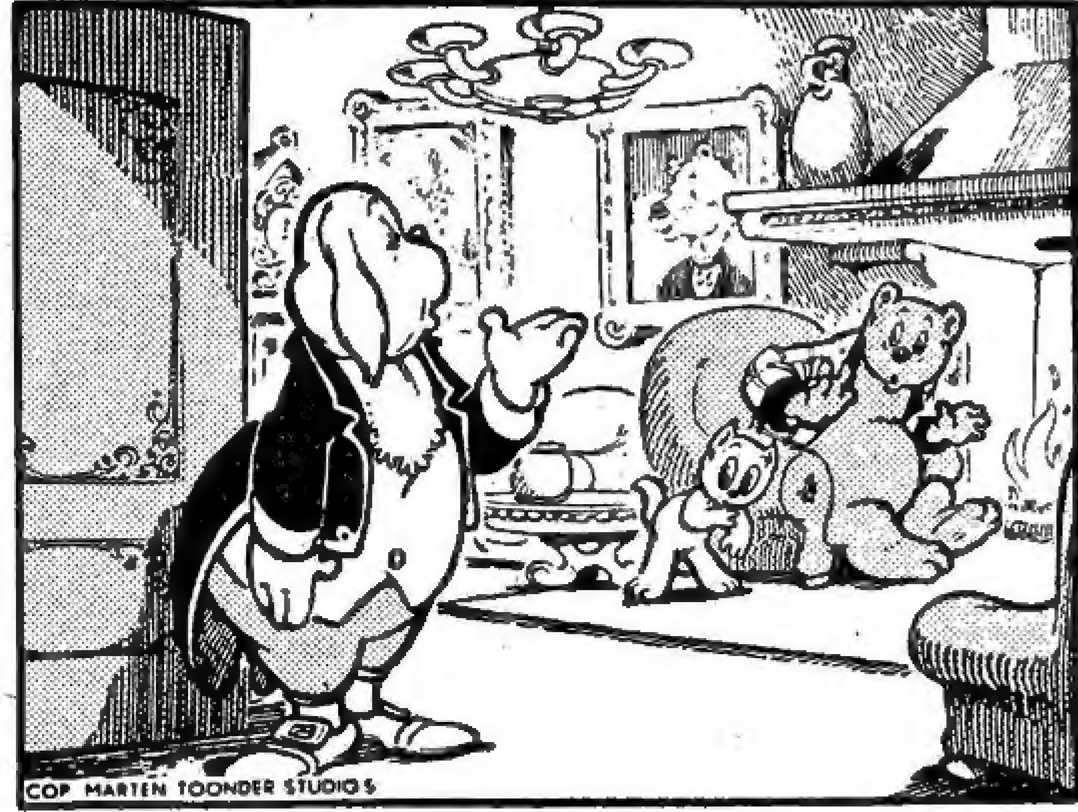
2097. Heer Bommel staarde Tom Poes enige tijd met open mond aan. „Wat zeg je daar?", vroeg hij ontdaan. „Zag je mij vliegen? Mij?" „Ja", zei Tom Poes. „Langs de maan! Ik zag het duidelijk!" Heer Ollie schudde het hoofd en stond waardig op. „Kijk nu eens rustig naar mij, jonge vriend", sprak hij kalmerend. „Zie ik er uit als iemand die langs de maan vliegt? Kom, kom! Mijn goede vader zei altijd: Ollie, jongen, blijf met je beide benen op de grond, dan zul je het ver brengen. Nu, daar heb ik me aan gehouden, zoals je weet. En gevlieg langs de maan is niets voor mij!" „En toch heb ik het zelf gezien!", hield Tom Poes vol. „Het was natuurlijk een stormwolk", zei heer Bommel. Hij legde vaderlijk zijn hand op de schouder van Tom Poes en duwde hem mee naar een grote spiegel, die tegen de wand stond. „Kijk nu eens goed", vervolgde hij. „Een Bommel is niet van lucht gemaakt. Hij is flink en krachtig gebouwd. Kijk maar in de spiegel. Zie ik er uit als een ballonnetje dat door de lucht zweeft?

Nee, niet waar? Wat je ziet is een struis en stoer heer in de..." „Nee", zei Tom Poes, gespannen in de spiegel kijkend. „Die zie ik niet, heer Ollie! Ik zie alleen maar mezelf. U hebt geen spiegelbeeld." Heer Bommel staarde met uitpuilende ogen naar het spiegelglas en stiet een gesmoorde kreet uit.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

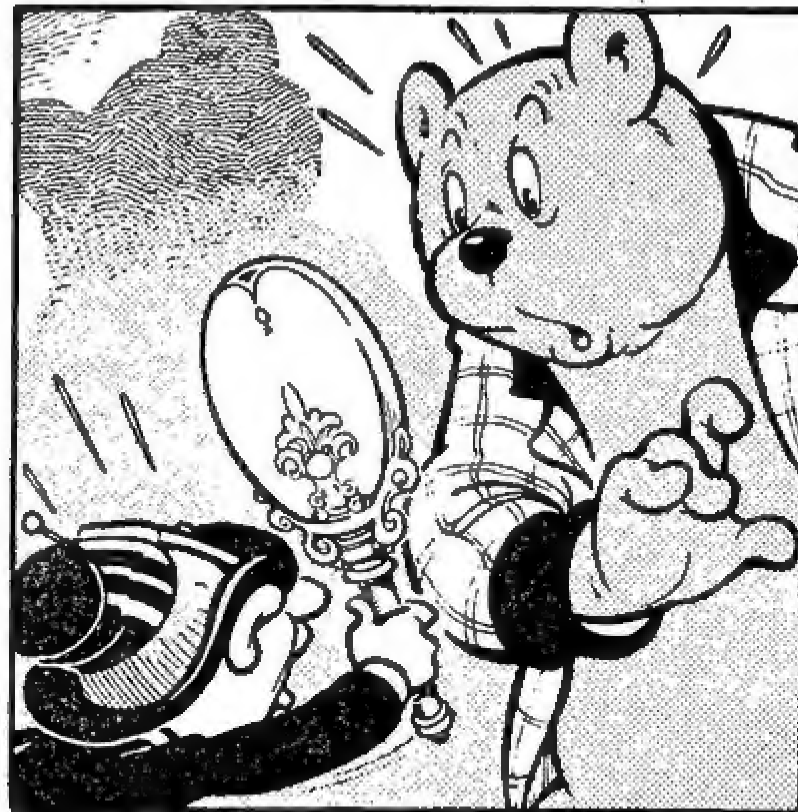

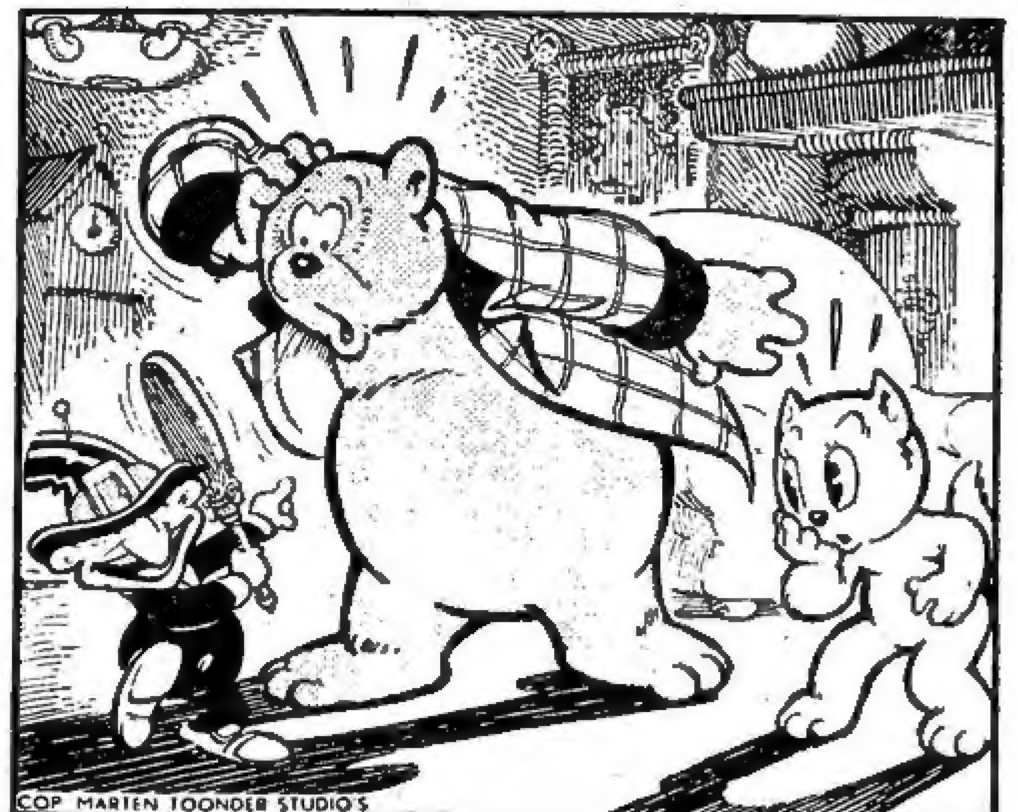

2098. Heer Bommel strompelde naar zijn stoel en ging mompelend zitten. „Vreselijk!", prevelde hij „Ik heb geen spiegelbeeld meer. Er moet iets ergs met me gebeurd zijn. Maar wat?" „Ik denk, dat ik uw spiegelbeeld door de lucht heb zien vliegen", zei Tom Poes nadenkend. „Dat moet de verklaring zijn. Die gesluierde gedaante heeft uw spiegelbeeld gestolen. Wat is er vanavond gebeurd, heer Ollie? Hebt u bezoek gehad?" „Bezoek?", zei heer Bommel, terwijl hij een diepe denkrimpel in het voorhoofd trok. „Nee, bezoek heb ik niet gehad, of het moet die dwerg met die zwarte hoed geweest zijn. Maar die kun je toch geen bezoek noemen?!" „Een dwerg?", riep Tom Poes uit. „Juist!", zei heer Ollie. „Joost was vanavond even uit en toen werd er gebeld. En toen heb ik persoonlijk opengedaan – want ik ben een heer met eenvoudige beginselen. Nu, toen stond er een dwerg voor de deur, een heel ongemanierd ventje. Stel je voor, hij vroeg of de heer van Bommelstein thuis was!" „Wat hebt u toen gezegd?", vroeg Tom Poes gespannen. „Ik werd natuurlijk boos, dat begrijp je!", zei heer Bommel. „Kun je niet zien, dat er een heer van stand voor je staat?", vroeg ik en toen heb ik de deur dichtgegooid, want het begon ineens vreselijk te waaien. En ik had geen zin om verder met die lummel te praten. Stel je voor: hij zag mij, een Bommel, voor de bediende aan!" Op dat moment werd er geklopt en de bediende Joost trad binnen. „Excuseer, heer Olivier!", sprak hij. „Er is iemand om u te spreken. Een erg klein persoon, als ik zo vrij mag zijn. Hij heeft een zwarte hoed op en hij vraagt naar de heer van Bommelstein."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

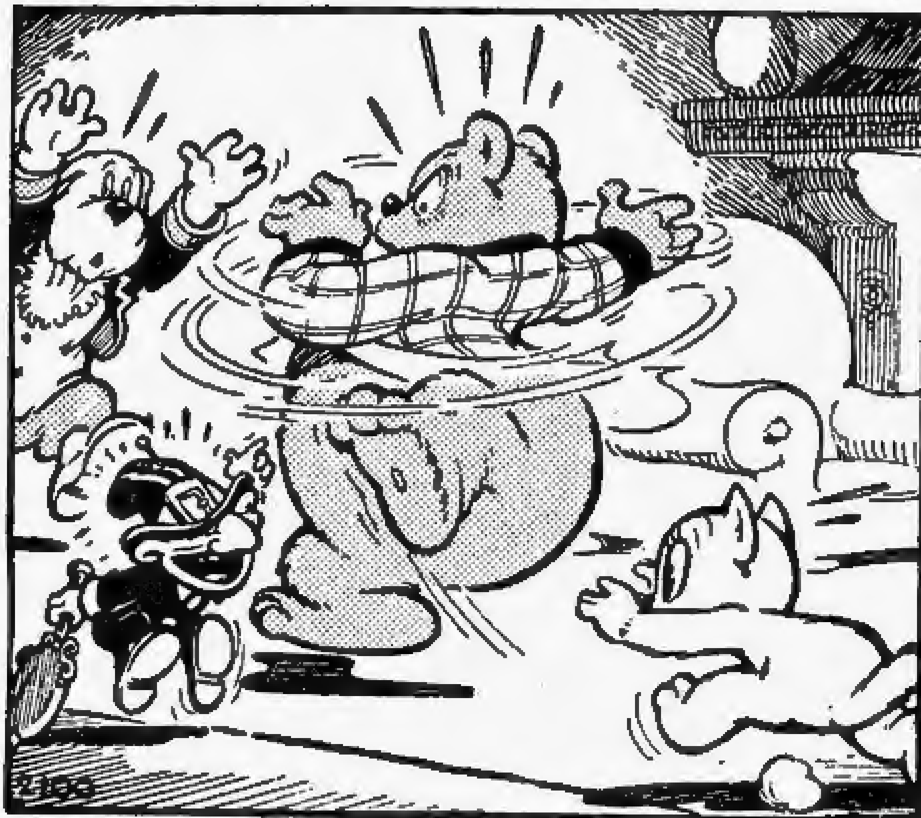

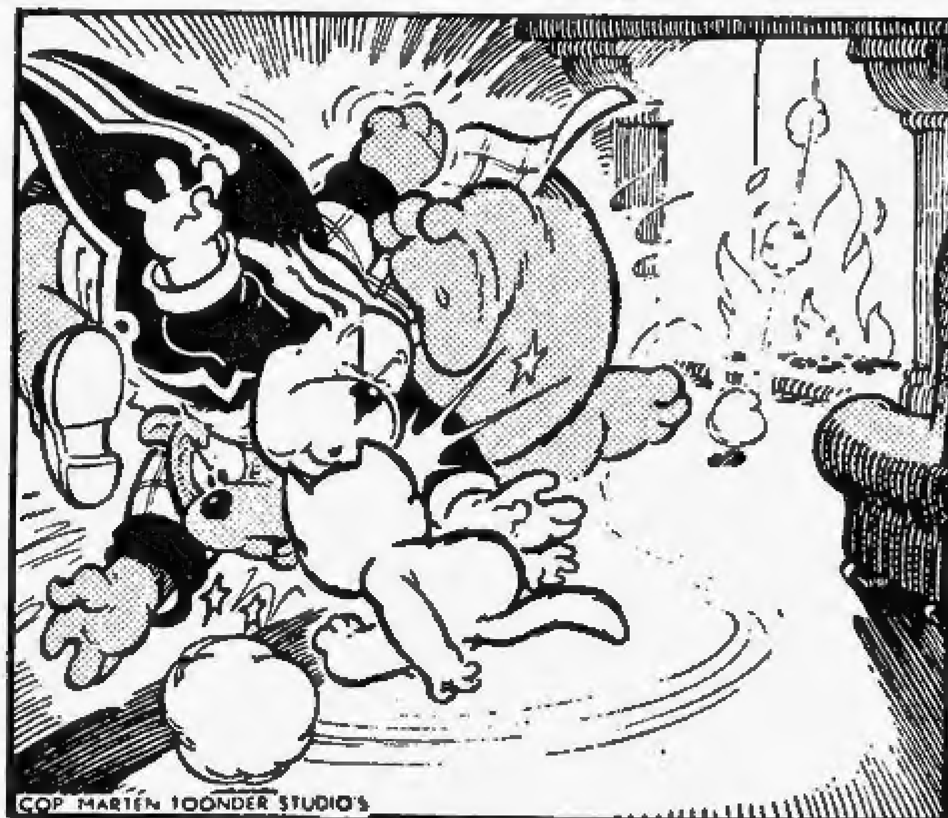

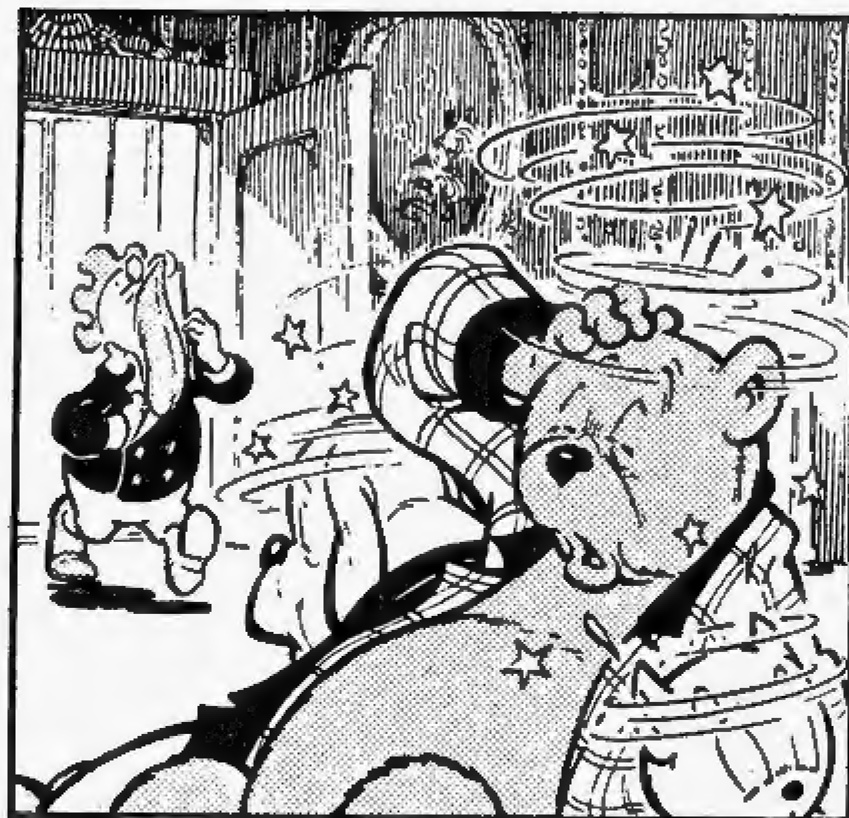

2099. „Wat?", vroeg heer Bommel boos. „Een klein mannetje om mij te spreken? Op dit uur van de dag ontvangt een heer geen vreemdelingen meer en zeker die dwerg niet!" De trouwe bediende maakte een lichte buiging en werd op dat moment voorbij gedraafd door een klein ventje met een te grote hoed op. „Dat heb ik nu eens net gehoord!", riep hij. „Een heer ontvangt geen dwergen, hè? En ik dan? Hè? En ik dan?" „Ik ontvang jou ook niet", riep heer Ollie uit. „Joost, zeg hem, dat ik hem niet wens te ontvangen!" „Zeer wel, met uw welnemen!", mompelde Joost onzeker. Maar de dwerg rende lachend met een grote handspiegel op heer Bommel toe. „Je ontvangt me immers al!", riep het onhebbelijke ventje. „Ik ben toch immers al hier binnen? Je praat onzin!" „Dit is te erg", stamelde heer Bommel. „Nu is het al zo ver gekomen, dat een heer in zijn eigen huis beledigd kan worden. Het is maar goed, dat mijn goede vader dit niet hoeft meemaken! Wij Bommels zijn een trots en fier geslacht..." „Hèhèhè!", kakelde de dwerg. Hij hield de spiegel omhoog en riep: „Wat zie je nu? Hè? Wat zie je?" Heer Ollie staarde verblekend in het glas. „Niets!", stamelde hij. „Niets!", riep het kleine mannetje. „Waar is die trotse, fiere heer dan, hè? Die is er niet! Hèhèhè! Dat zijn allemaal maar bespiegelingen." En daarop begon het nare baasje nog harder te lachen.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

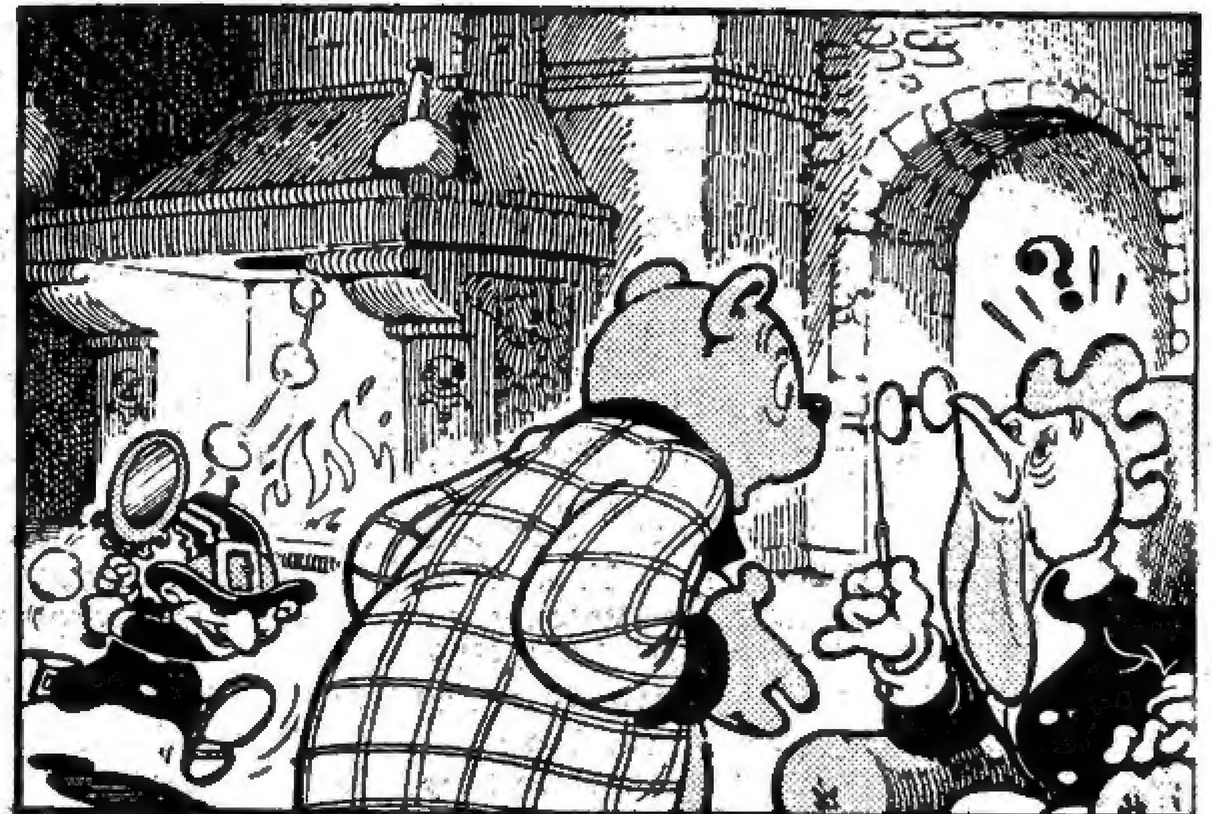

2100. „Je bent geen heer", riep de dwerg lachend. „Je bent een spiegelaar." Het is te begrijpen, dat heer Bommel erg boos werd. „S-sp-spiegelaar?", stotterde hij, rood van drift. En hij haalde uit om een vreselijke klap uit te delen. Tom Poes, die bang was voor de gevolgen, rende naar zijn vriend om hem tegen te houden en ook de brave bediende Joost begreep zijn plicht. Met een gesmoord 'excuseer' sprong hij toe om zijn meester voor manslag te behoeden. Maar de dwerg wachtte dit allemaal niet af. Met de vlugheid van een gedachte verdween hij in de schoorsteen. Het gevolg hiervan was, dat heer Bommel, Tom Poes en Joost hevig op elkander botsten en dreunend tegen de grond sloegen. Er trad nu even een rust in en in die stilte schreed de markies De Cantecler de Barneveldt binnen. „Pardonneer mij onaangediend binnentreden!", begon de edelman. „Ik kwam langs en vond uw voordeur open, zodat ik . . ." Hier zweeg hij. Hij hief zijn lorgnon en met opgetrokken wenkbrauwen monsterde hij enige ogenblikken het voor hem liggende groepje. „Parbleu!", hernam hij tenslotte. „Een winteravond-spelletje, vermoed ik. De eenvoudige standen houden van luidruchtig vermaak, naar ik heb vernomen. Maar ik wil niet storen!" Hij keerde zich om om weg te gaan, maar nu kwam heer Ollie weer wat tot zichzelf. „Wacht even!", riep hij.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

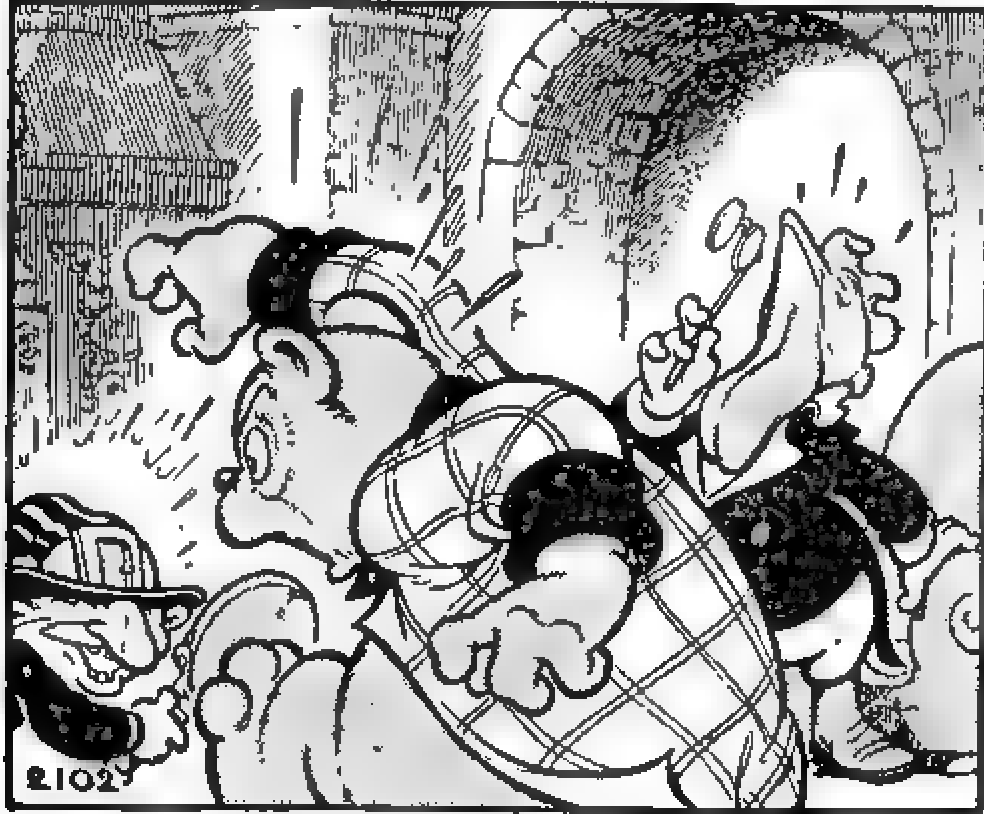

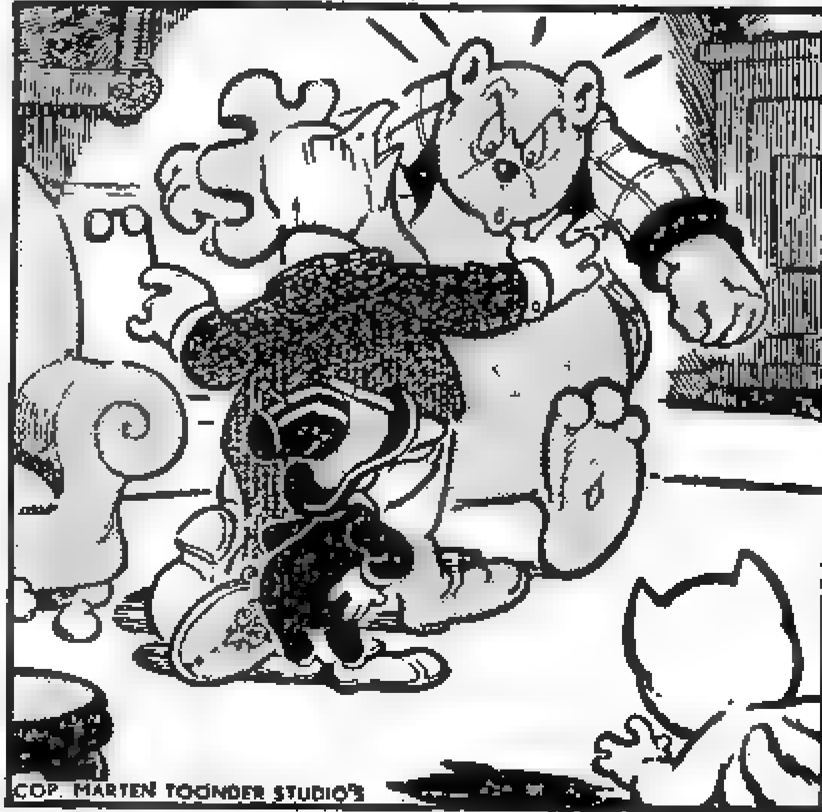

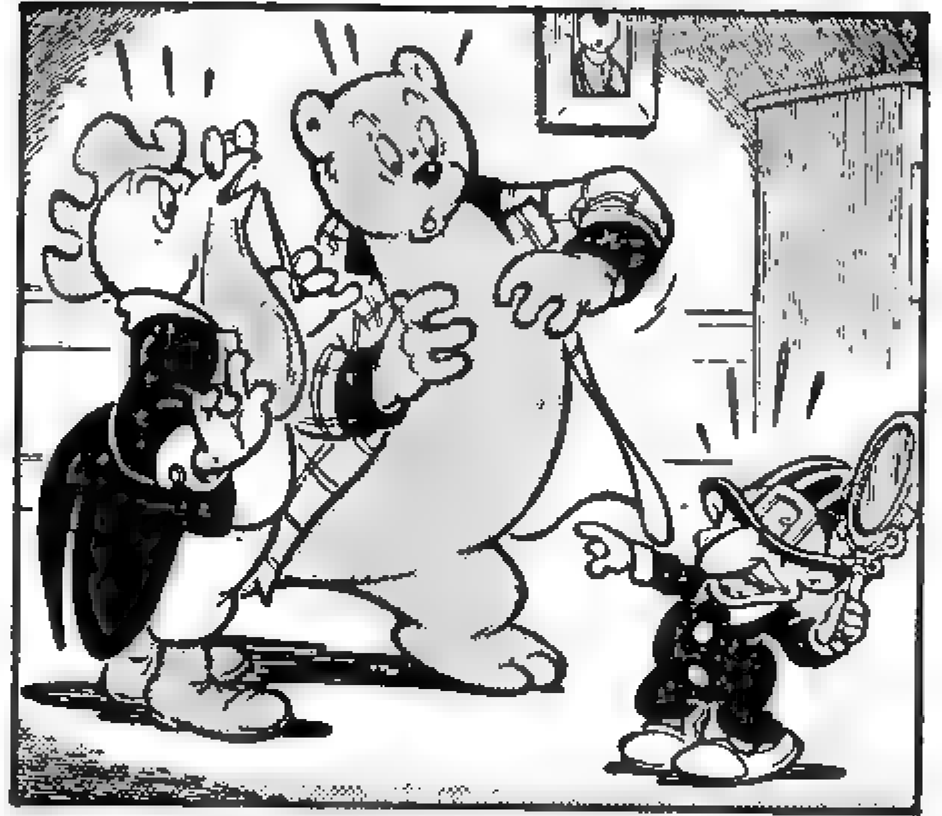

2101. Heer Bommel krabbelde haastig overeind en terwijl de bediende Joost beschaamd de kamer verliet, wees hij op een stoel. „Het was geen spelletje", legde hij uit. „Gaat u toch zitten, markies!" „Weet u zeker, dat ik niet stoor?", vroeg de markies, terwijl hij plaats nam. „Wanneer mijn pachters in de schuur verstoppertje spelen, houd ik me altijd op een afstand. Men maakt de eenvoudige standen zo gauw verlegen, heb ik gemerkt." „Het was geen spelletje!", herhaalde heer Bommel kribbig. „Dat zeg ik toch? Het was bittere ernst, want er is iets vreselijks gebeurd." „Ach, kom!", zei de markies meewarig. „Hebt u een geldstukje verloren, of zo?" „Ach, wat! Geld!", riep heer Ollie bitter uit. „Dat speelt geen rol. Nee! Men heeft mijn uiterlijk gestolen!" „Wat heeft men gestolen?", vroeg de edelman ongelovig. Hij hief zijn lorgnon en monsterde heer Bommel oplettend. „Nu u het zegt...", prevelde hij. „Maar toch begrijp ik het nog niet helemaal. Wie heeft dat gedaan? Hoe en waarom?" Op dat moment klonk er een gerucht in de schoorsteen. De dwerg kwam bliksemsnel weer te voorschijn schieten en snelde nader met de spiegel in zijn hand. „Heer Bommel is zijn spiegelbeld kwijt!", riep het mannetje opgetogen. „Hij is een spiegelaar! Allemaal schijn! Kijk maar in de spiegel: u zult alleen maar lucht zien, markies!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

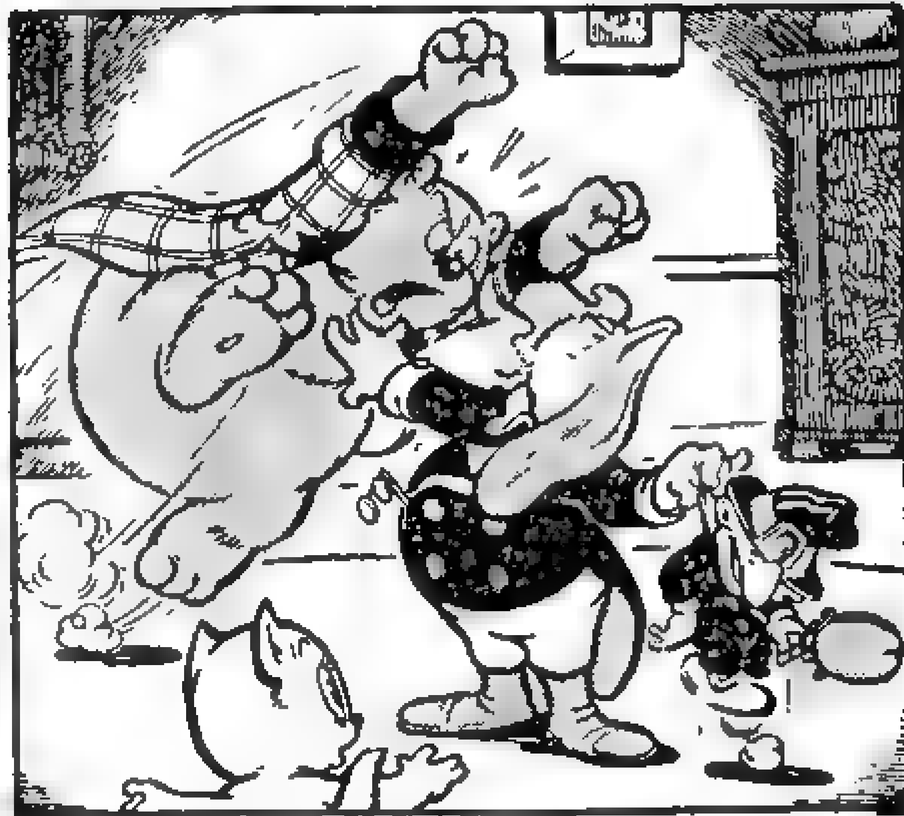

2102. Toen heer Bommel de dwerg weer zag, sprong hij overeind en wees met een trillende wijsvinger naar het treiterige ventje. „J-jij!", stamelde hij, „niet alleen dat je mijn spiegelbeeld hebt gestolen, maar je durft me zelfs in mijn eigen huis uitlachen waar mijn gasten bij zijn. Bel de politie op, Tom Poes. Ik sta op het punt mezelf te vergeten!" „Je bent een ophakker", zei het mannetje, „je bent niets dan een spiegelaar. Kun je je eigen zaken nog niet eens opknappen?" De drift steeg heer Bommel naar het hoofd en hij maakte zich gereed iets vreselijks te doen. Maar nu stond de markies waardig op. „Parbleu!", sprak de edelman, zich voor de dwerg plaatsend. „Kalmeer, Bommel. Ik kan niet toestaan, dat in mijn tegenwoordigheid kleinere personen geslagen worden. Daar verzet het oude ridderbloed der Canteclers zich tegen!" Dat was een mooie daad van de markies. Maar het zwarte ventje barstte uit in een lachbui, terwijl hij sarrend naar de edelman wees. „Ridderbloed!", riep hij. „Zit de hele avond op te hakken en te beledigen en zegt dat hij ridderbloed heeft. Hèhèhè! Kijk eens in mijn spiegel, markies en zeg wat je ziet, als je durft!! Hèhèhè!" De heer De Cantecler de Barneveldt verbleekte en deinsde achteruit.

„Wat bedoelt dit stuk janhagel?", stamelde hij.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

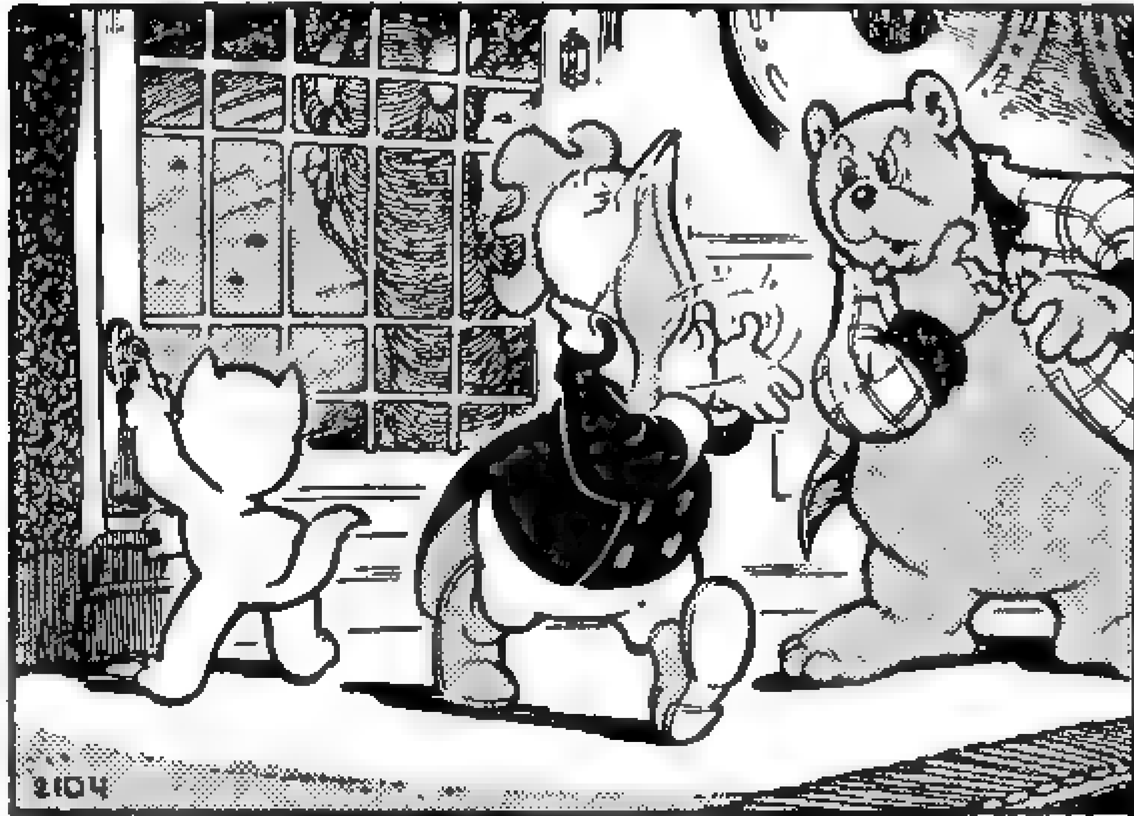

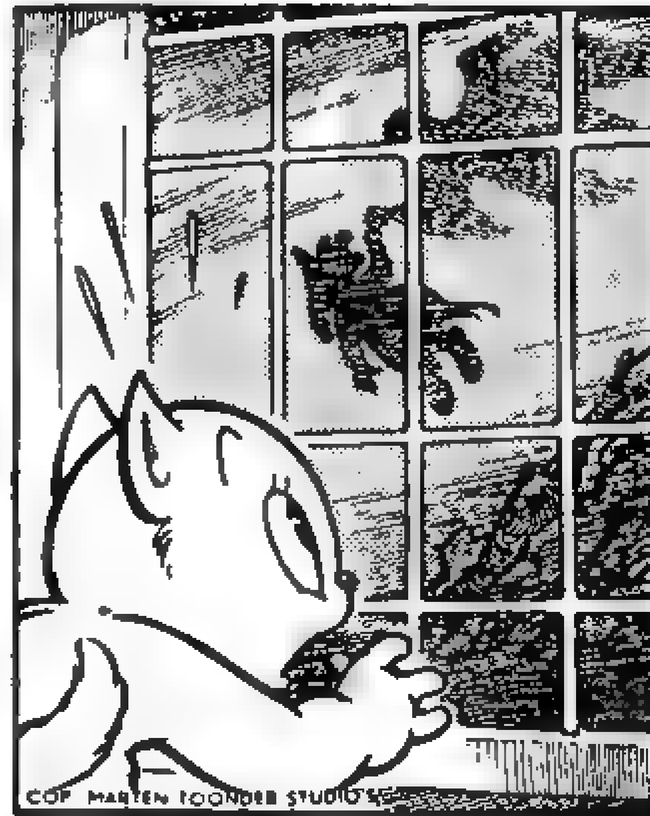

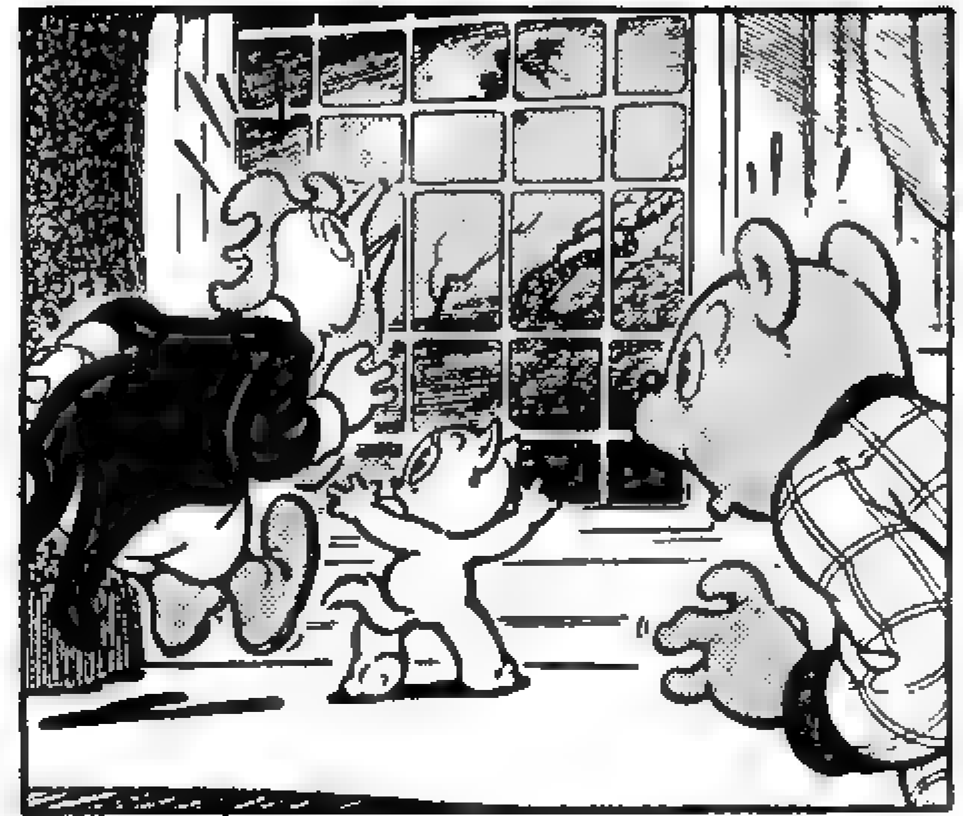

2103. „Een ridder", riep de dwerg, op de markies wijzend, „je bent even opgeblazen als die Bommel, die voor heer speelt. Jullie zijn uit de tijd. Luchtspiegelingen zijn jullie! Jullie zijn niet echt! Kijk maar in mijn spiegeltje, markies, kijk dan!" Nu werd de markies ook boos, want zelfs voor een geoefend edelman gaan zulke opmerkingen te ver. Hij beheerste zich echter beter dan heer ollie, die zich geheel liet gaan. „Rustig, Bommel!", sprak hij vreemd kalm. „Een lange rij voorouders heeft mij geleerd met het grauw om te gaan." En met deze woorden vatte hij het nare kereltje in de kraag. „Zet hem maar naar buiten!", zei Tom Poes, terwijl hij het venster opende. „Anders komt hij steeds terug en dat geeft alleen maar moeilijkheden!" Buiten woedde nog steeds de storm, maar daar stoorde de markies zich niet aan. Hij droeg het slap neerhangende manneke naar de opening en zette het voorzichtig op de natte grond neer. Op dat moment gierde een felle rukwind om het oude slot, zodat de ramen klapperden.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

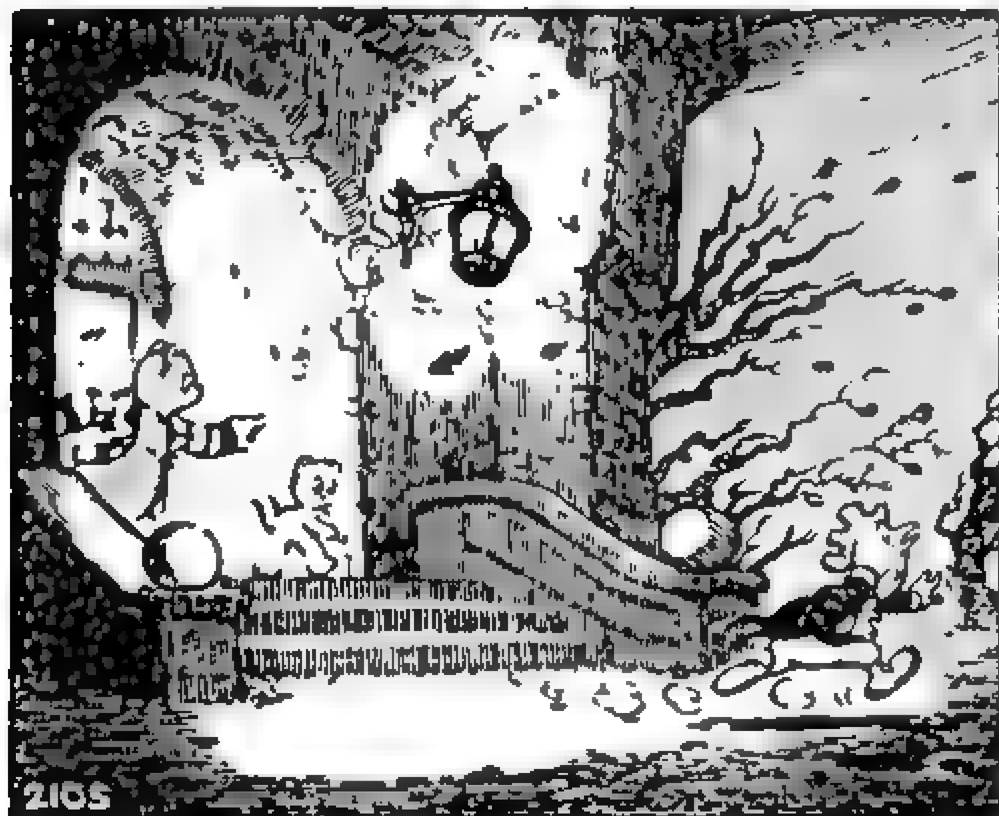

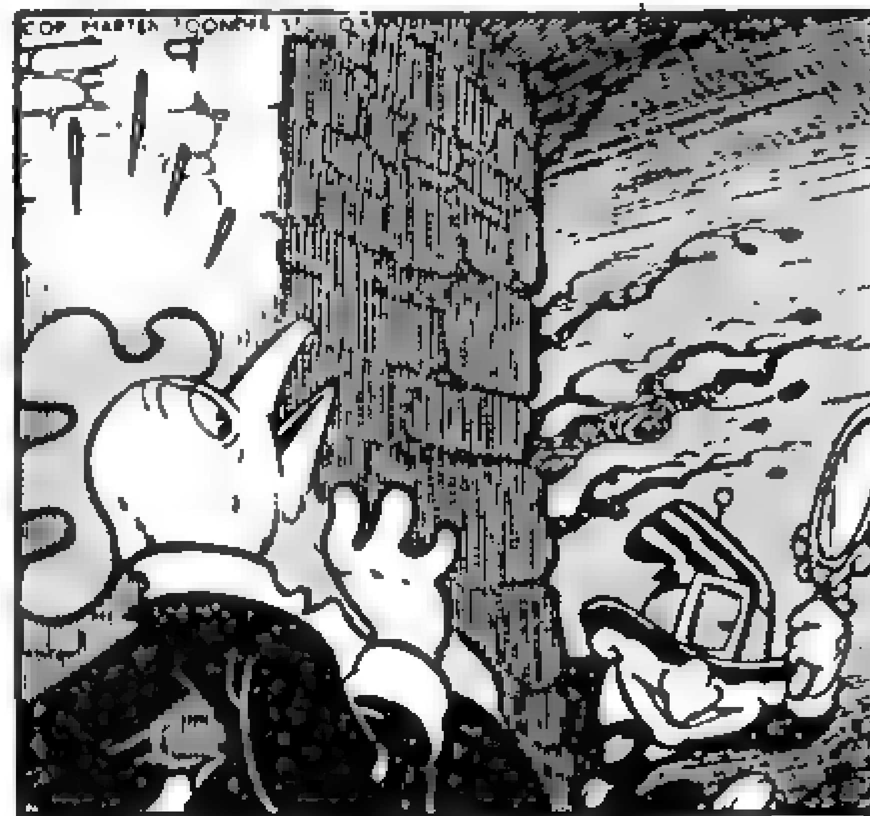

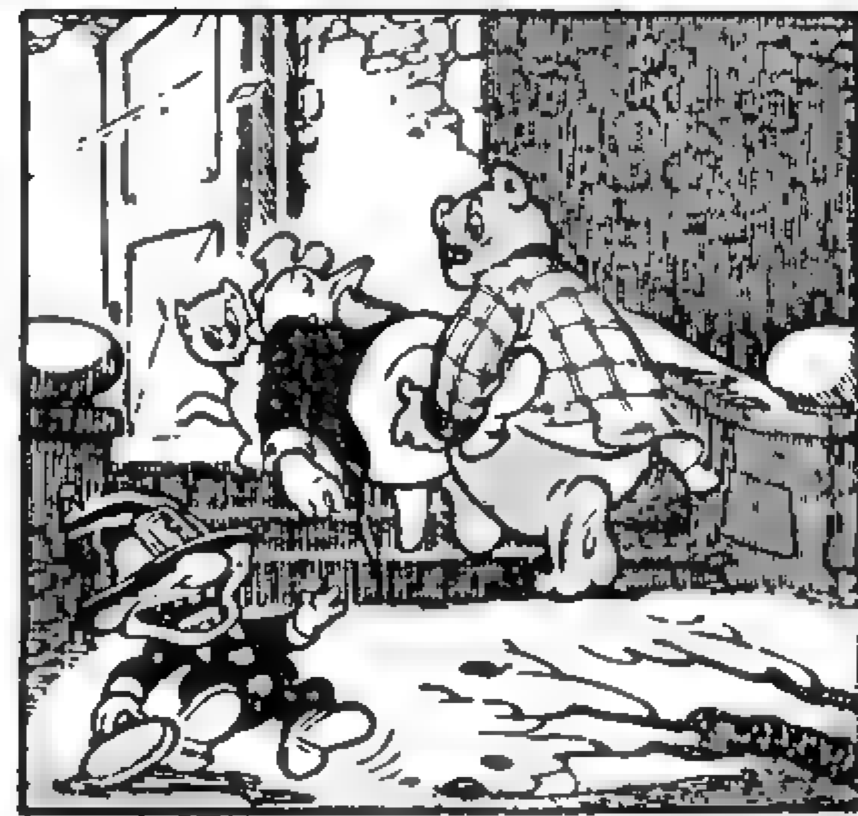

2104. Toen de koude rukwind naar binnen sloeg, trok de markies haastig het hoofd terug en liep de kamer in, terwijl Tom Poes het raam sloot. „Ziezo", sprak de edelman, de handen afkloppend, „dat is dat!" „Dat is dat!", beaamde heer Ollie. „Dat hebben we net op tijd gedaan, markies. Ik stond op het punt..." „U hebt niets gedaan, Bommel!", zei de markies koeltjes. „U hebt slechts op platte wijze getierd. En nu moet u mij toch eens vertellen wie dat kleine baasje eigenlijk was. Soms een familielid van u? Of een zakenrelatie waar u moeilijkheden mee had?" „Een familielid?", vroeg heer Ollie verward. „Nee, gelukkig niet! Wij Bommels zijn heren van stand, dat moest u weten, markies!" „O ja?", zei de markies. „Wie is die dwerg dan?" „Ja, wie is die dwerg dan?", herhaalde heer Bommel zwakjes. „Weet jij het soms, Tom Poes?" Maar Tom Poes stond nog steeds voor het raam en nu wees hij verschrikt naar buiten. Daar waren een paar gestaltes zichtbaar, die, door de wind gedreven, langs de maan vlogen. De ene was zwaar gesluierd en onherkenbaar. Maar het was duidelijk te zien wie de andere was, die ze bij de hand hield. „De markies!", riep heer Ollie uit. „Daar vliegt u!" „Parbleu!", suste de edelman onthutst. „Wat betekent dit?" „Daar vliegt uw spiegelbeeld!", zei Tom Poes. „Die dwerg heeft het ook gestolen, net als dat van heer Bommel!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

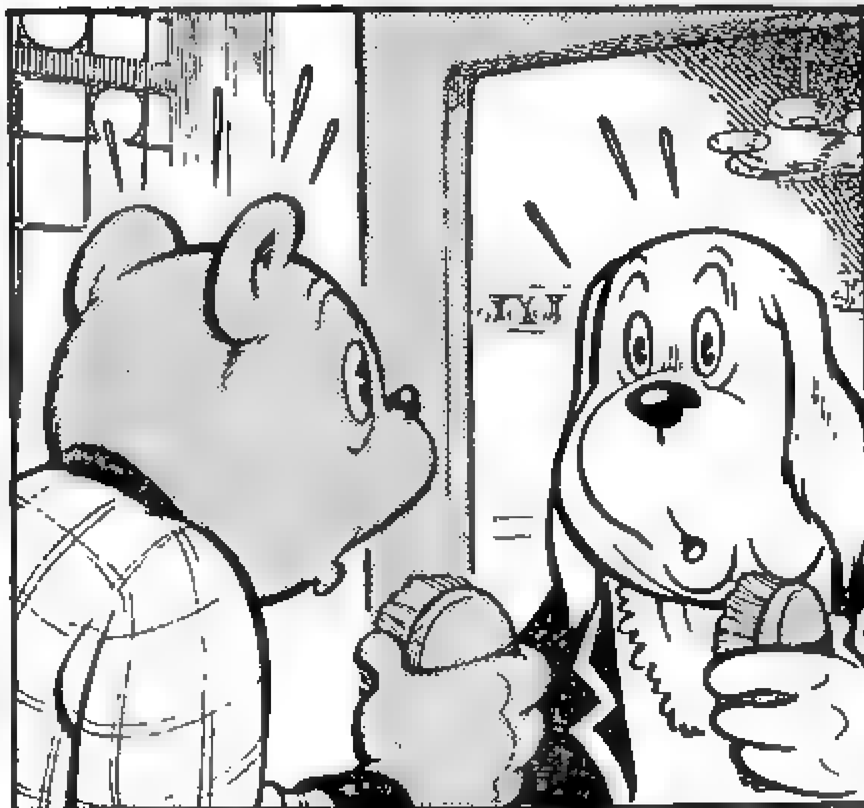

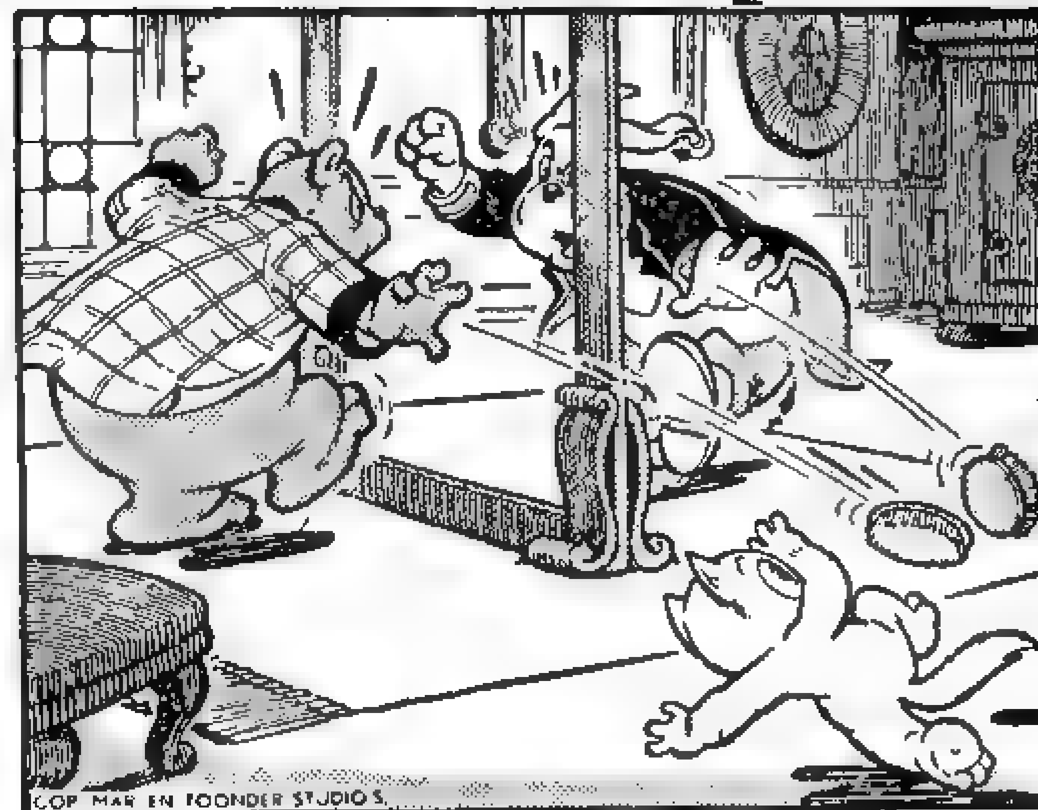

2105. „Parbleu", mompelde de markies verblekend, „vliegt daar mijn spiegelbeeld? Ach, ik moet mijzelf hervinden, anders word ik de risée van de streek, zoals Bommel." Zo prevelende snelde de heer De Cantecler naar buiten. Daar woei echter slechts de koude nachtwind en in de lucht waren alleen voortdrijvende wolkenflarden te bespeuren. Maar om de hoek van het oude slot schoot nu onverwacht de dwerg weer te voorschijn. Hij hield de spiegel voor zich en terwijl zijn kakelende lach in de storm verwoei, riep hij uit: „Kijk eens in de spiegel, markies! Kijk dan!" De getroffen edelman deed een onzekere pas naar voren. Waarschijnlijk werd de nieuwsgierigheid hem te machtig of kwelde hem een bang voorgevoel. In ieder geval boog hij zich naar voren en wierp een blik in het glas. „Niets!", stamelde hij gebroken. En met dit woord verloor hij het bewustzijn. „Kom gauw, heer Ollie!", riep Tom Poes. „Hij is flauwgevallen. We kunnen hem niet in de regen laten liggen!" Heer Bommel stapte in zijn drassige tuin en hielp zijn gast naar binnen dragen, terwijl de dwerg zich lachend verwijderde. „Hèhèhè!", kraste hij. „Nu zijn ze alle twee spiegelaars!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

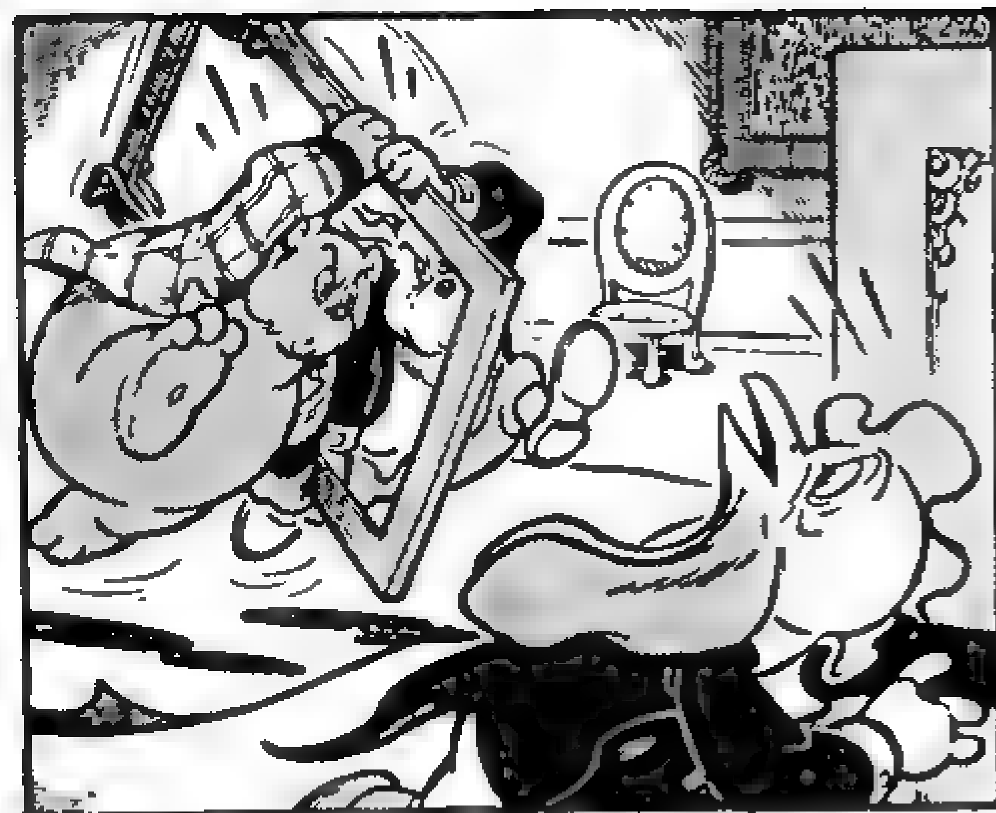

2106. Alles gaat tenslotte voorbij, zo ook de nacht waarin heer Bommel en de markies De Cantecler hun spiegelbeelden waren kwijtgeraakt. Maar het is begrijpelijk, dat de moeilijkheden nog moesten komen. Toen Tom Poes de volgende morgen beneden kwam, trof hij daar heer Bommel aan, die bezig was met het verzorgen van zijn toilet. Nu is zoiets moeilijk wanneer men geen spiegelbeeld heeft, dat zal ieder verzorgd lezertje begrijpen. Heer Ollie had echter de bediende Joost plaats doen nemen in het ledige lijstwerk van een spiegel en daar deed de trouwe knecht nu zo goed mogelijk de bewegingen van zijn meester na. „Ik vraag me af", mompelde heer Bommel, terwijl hij zijn haar borstelde, „waarom men nu juist mijn spiegelbeeld gestolen heeft! Jij hebt het jouwe toch nog, Joost?" „Inderdaad, heer Olivier!", zei Joost, zorgvuldig borstelende. „Toen ik vanmorgen in de spiegel keek, was het er nog, met uw goedvinden." „Hm", hernam heer Bommel, „het mijne is zeker gestolen omdat het zo móói is, zou het niet?" „Als ik zo vrij mag zijn", zei Joost, „zou ik zeggen, dat het gaat om heren met veel uiterlijke schijn! Eh... daar rechts zit nog een uitspringend haartje, als u mij toestaat!" „Eh... rechts!", mompelde heer Ollie, ijverig borstelend, toen liet hij zijn hand zinken en staarde Joost fronsend aan. „Wat zei je?", riep hij uit. „Uiterlijke schijn? Wat is dat voor een brutale, domme opmerking? Dit is de laatste keer, dat ik zoiets wil horen! Houd je daaraan!" En met die woorden wierp hij woedend zijn borstel weg. „Zeer wel, heer Olivier!", zei Joost en met hetzelfde gebaar als heer Bommel wierp ook hij de borstel weg, zodat Tom Poes snel opzij moest springen om niet getroffen te worden.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

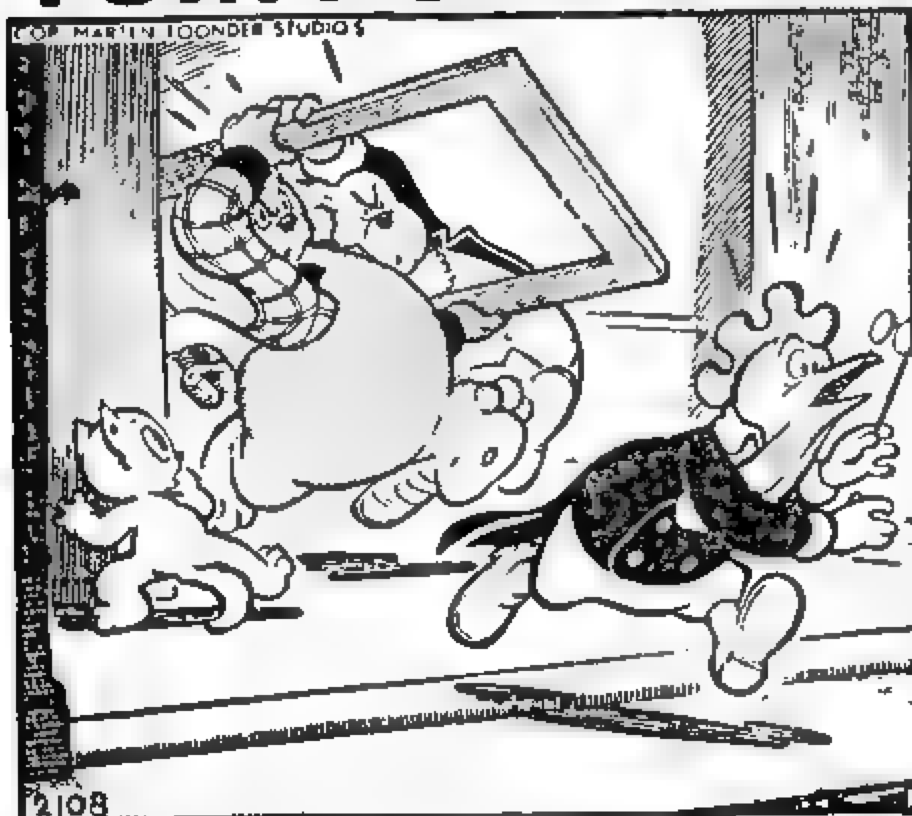
2107. Heer Bommel staarde dreigend door de spiegellijst naar de bediende Joost en de trouwe knecht, die een hoge opvatting van zijn plicht als spiegelbeeld had, staarde dreigend terug. „Je staat daar niet om misselijke opmerkingen te maken", sprak heer Ollie met ingehouden toorn. „Je maakt misbruik van de omstandigheden!" „Zeer juist, heer Olivier!", zei Joost, eveneens met opgekropte stem. Op dat moment trad de markies De Cantecler binnen.

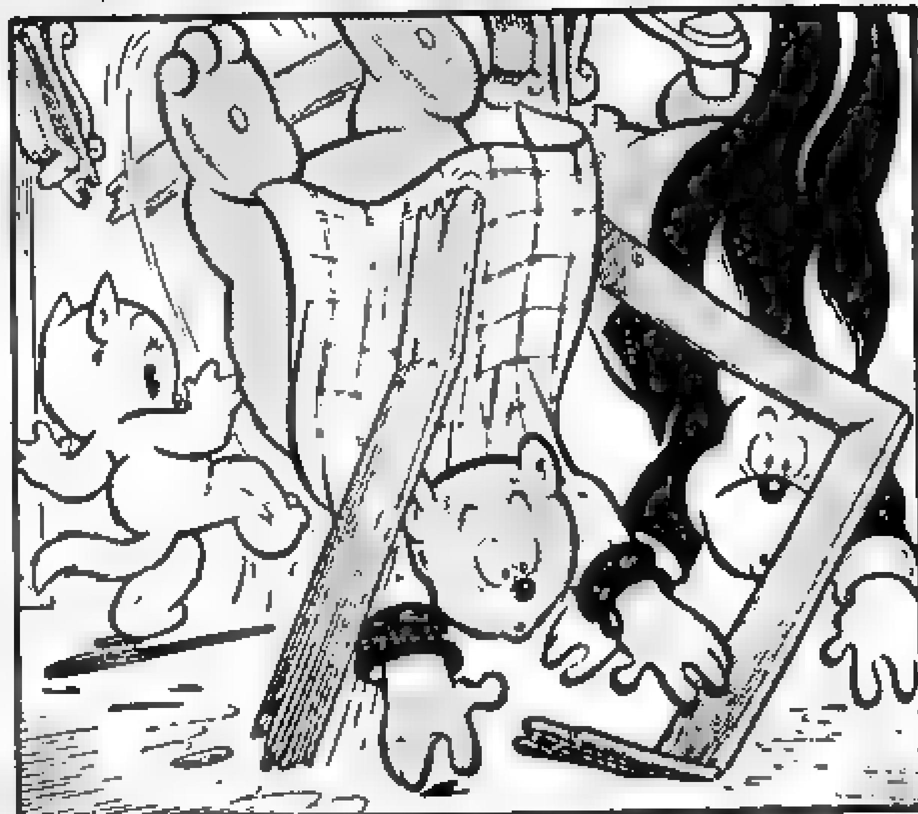
Hij had de nacht op slot Bommelstein doorgebracht omdat hij zich nog een weinig zwak voelde en kwam nu afscheid nemen. Toen hij echter het toneeltje bij de spiegel zag bleef hij getroffen staan en richtte zijn lorgnon. „Parbleu!", mompelde hij. „Merkwaardig! Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht, zegt de volksmond. En kijk: in de spiegel ziet ge er beter uit dan in werkelijkheid, amice. Ik..." De edelman kwam niet verder. Heer

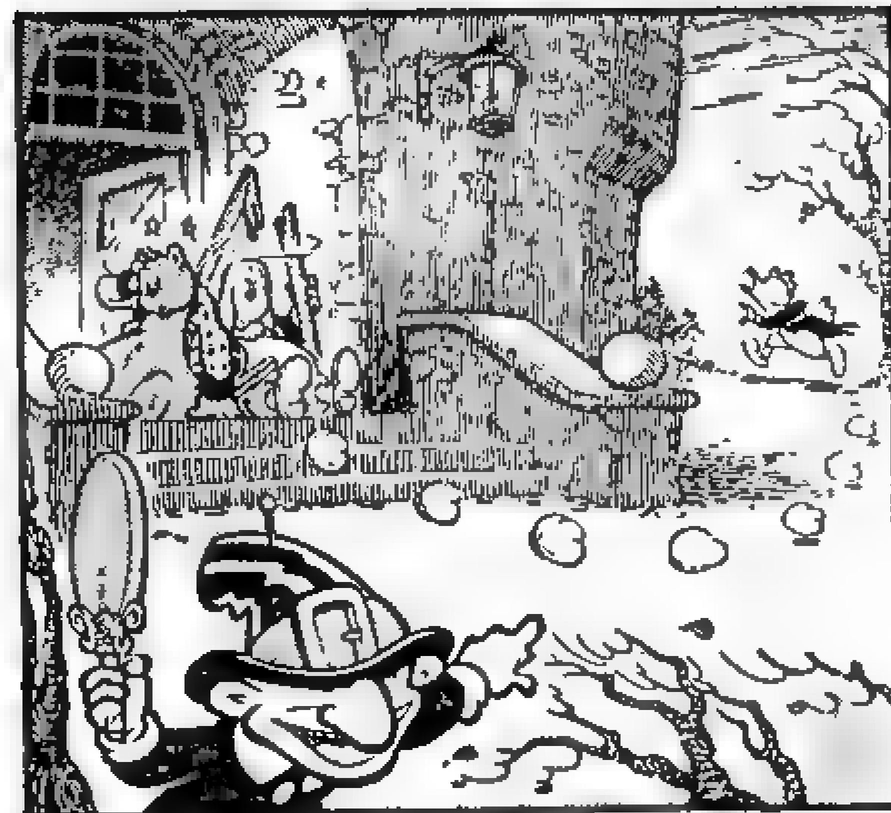
Ollie had geprobeerd zich te beheersen, maar bij de laatste woorden liep hij rood aan en stiet een doffe kreet uit. Daarop vatte hij het lijstwerk aan de ene kant op en daar zijn spiegelbeeld hetzelfde deed, kwam het zware houten geraamte gemakkelijk van de vloer. Daarop snelden beiden in de pas op de markies toe.

Deze wachtte echter niet af wat er gebeuren ging, maar zette het op een lopen.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

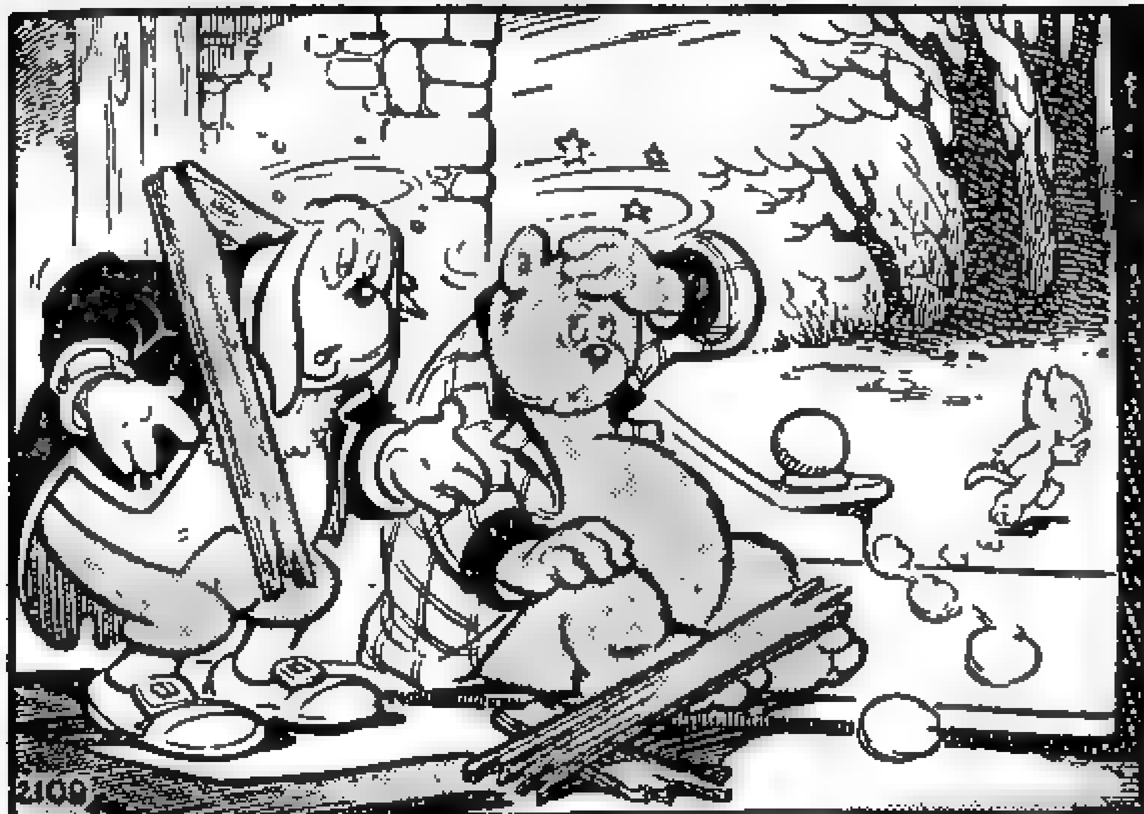

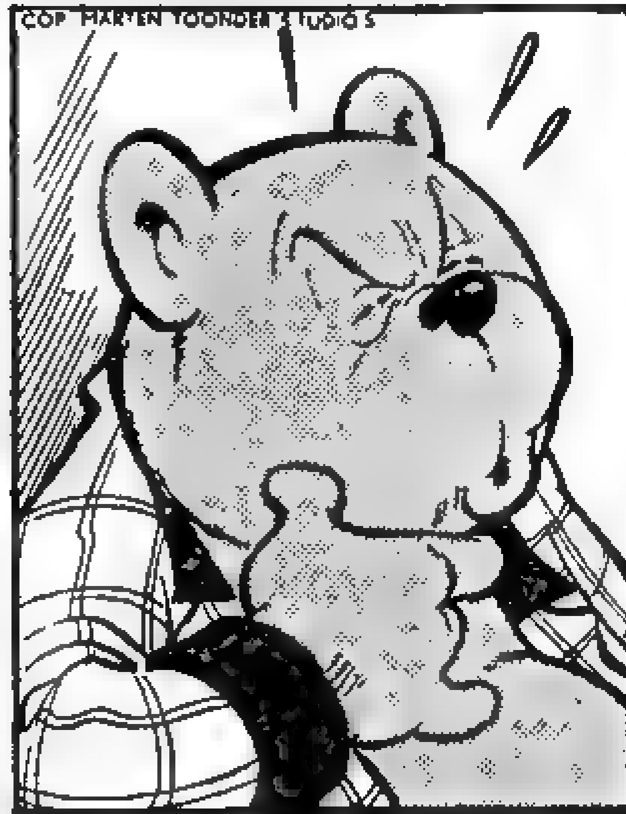

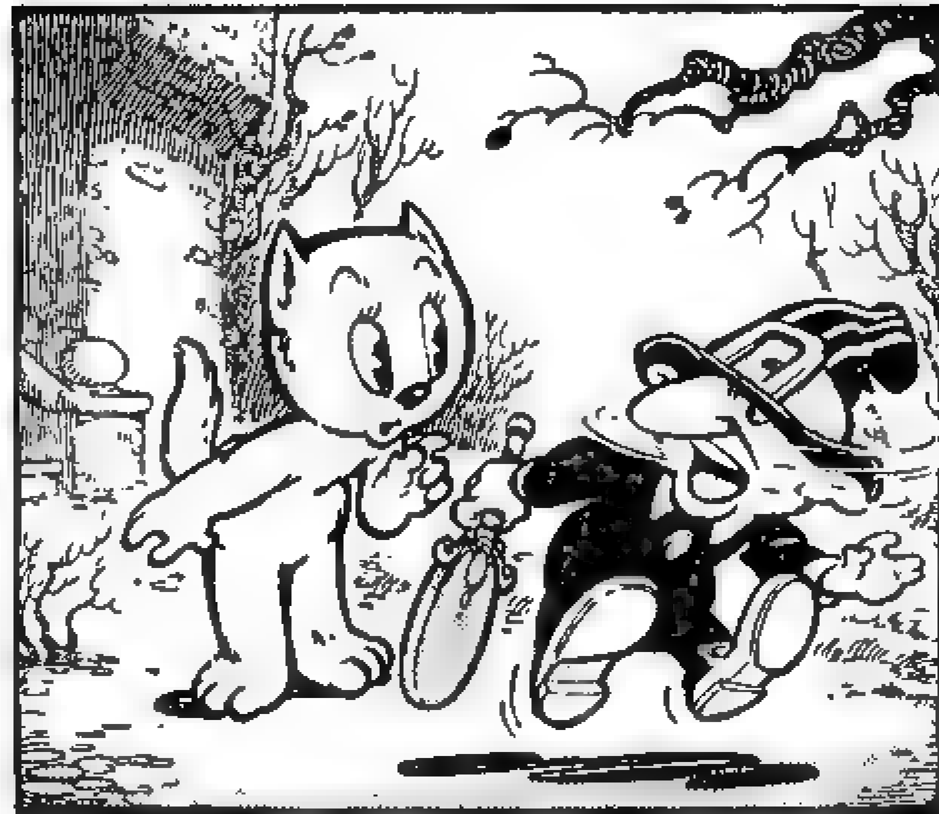

2108. Heer Bommel rende in dolle woede met de spiegellijst achter de markies aan en de bediende Joost, die zijn plicht als spiegelbeeld hoog opnam, snelde gelijk mee op. Het was duidelijk dat de heer De Cantecler beangst was, want al rennend vergat hij zijn waardigheid en holde het huis uit. Zijn snelheid was echter niet zo groot als die van heer Bommel en zijn knecht en het zou slecht voor hem zijn afgelopen, wanneer Tom Poes niet begrepen had dat heer Ollie er later spijt van zou krijgen als hij iets ergs zou doen. Daarom rende hij langs zijn vriend en stak vlug zijn voet uit, zodat heer Bommel struikelde en met een dreun op de stoep neerstortte, samen met het houten raamwerk en de trouwe bediende Joost. De geplaagde edelman sprong onbeschadigd de buitenlucht in, zonder zich te storen aan de dwerg die plotseling op het pad verscheen. Het nare mannetje wees hem uitsliepend na en giechelde sarrend. Maar de markies verdween al rennende uit het gezicht en nu daalde er een vreemde rust over slot Bommelstein, die slechts verstoord werd door het kraken van de zwaar beschadigde spiegellijst bij heer Ollie's moeilijke ademhaling.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

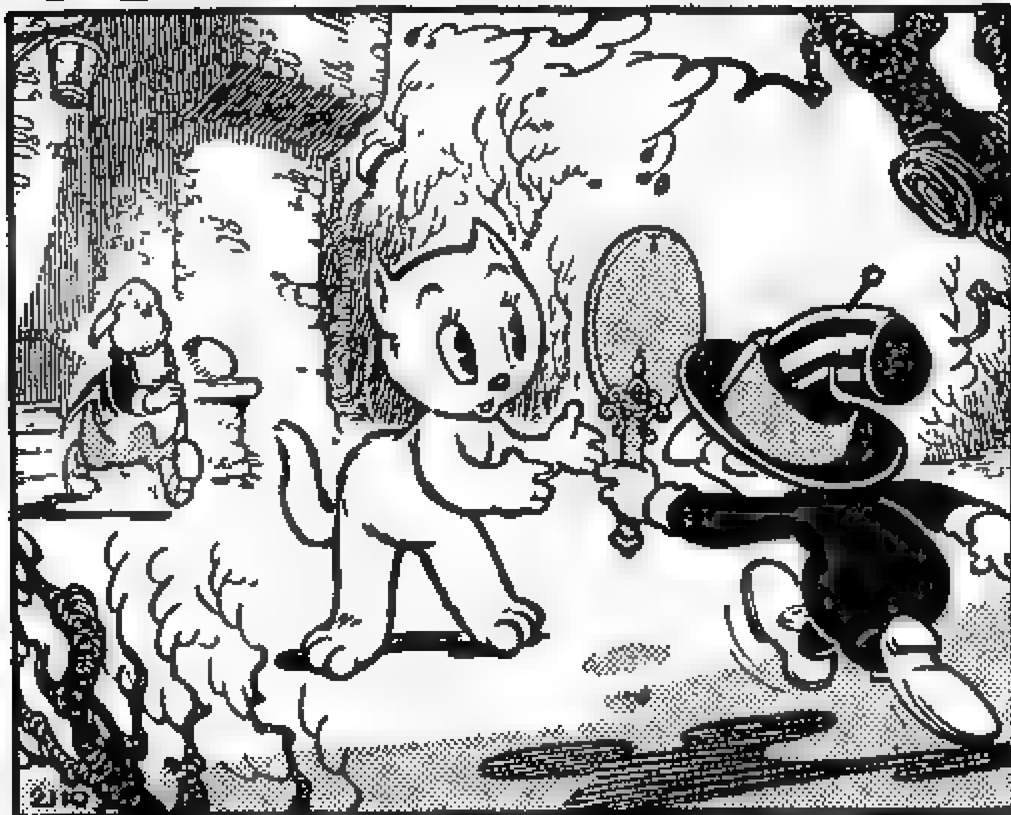

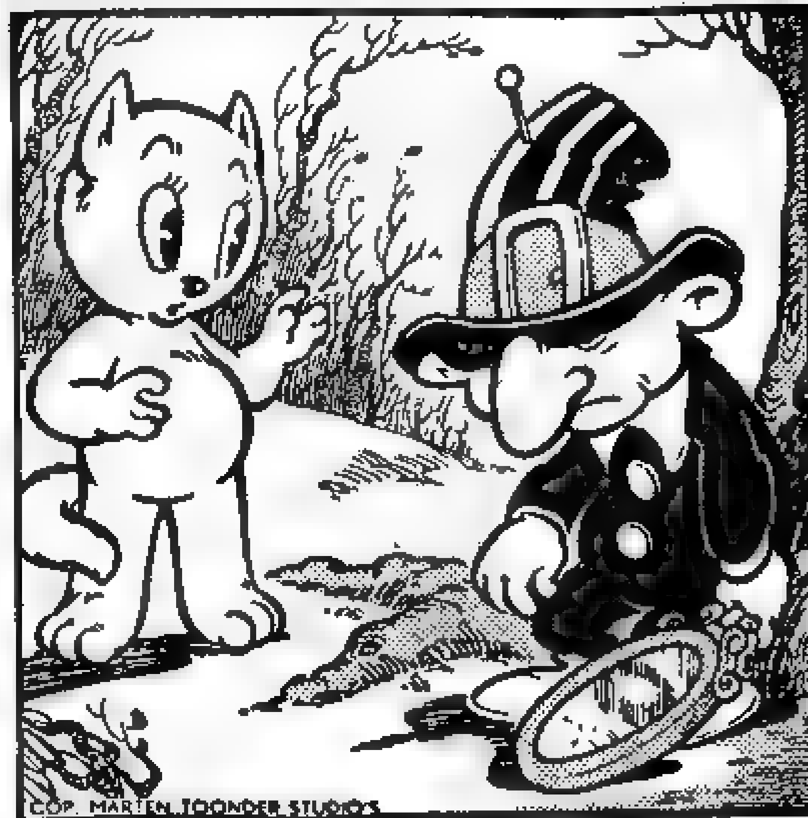

2109. Terwijl de voetstappen van de markies in de verte wegstierven, kwamen heer Bommel en Joost aan weerszijden van de spiegellijst tot zichzelf. „Hoe vreselijk!", mompelde heer Ollie na lang nadenken. „Het pad van een heer gaat niet over rozen, als je begrijpt wat ik bedoel; daar zit ik nu – een gevallen heer zonder spiegelbeeld..." „Inderdaad", zei de bediende vormelijk. Hij stond vermoeid op en liep de gang in. „Waarom probeert u niet uw spiegelbeeld terug te krijgen?", vroeg hij, om een hoek verdwijnend. Deze vraag bracht heer Ollie aan het nadenken. „Ja", mompelde hij klagelijk, „waarom probeer ik niet om mijn spiegelbeeld terug te krijgen? Maar hoe? Wie is de gesluierde gedaante? En waar is die dwerg?" Nu, die laatste vraag was niet moeilijk op te lossen, want het ventje stond buiten na te lachen. „Waarom doe je dat?", vroeg Tom Poes, die het slot uit was gelopen en nu onverwacht achter hem stond. „Huh?", riep de dwerg verrast omkijkend. „Wat?" „Waarom lach je De Cantecler uit?", verduidelijkte Tom Poes. „Waarom steel je spiegelbeelden?" „Oh, dat spreekt", zei de dwerg, „ik lach hem uit omdat hij geen spiegelbeeld meer heeft. En ik steel spiegelbeelden om te kunnen lachen."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

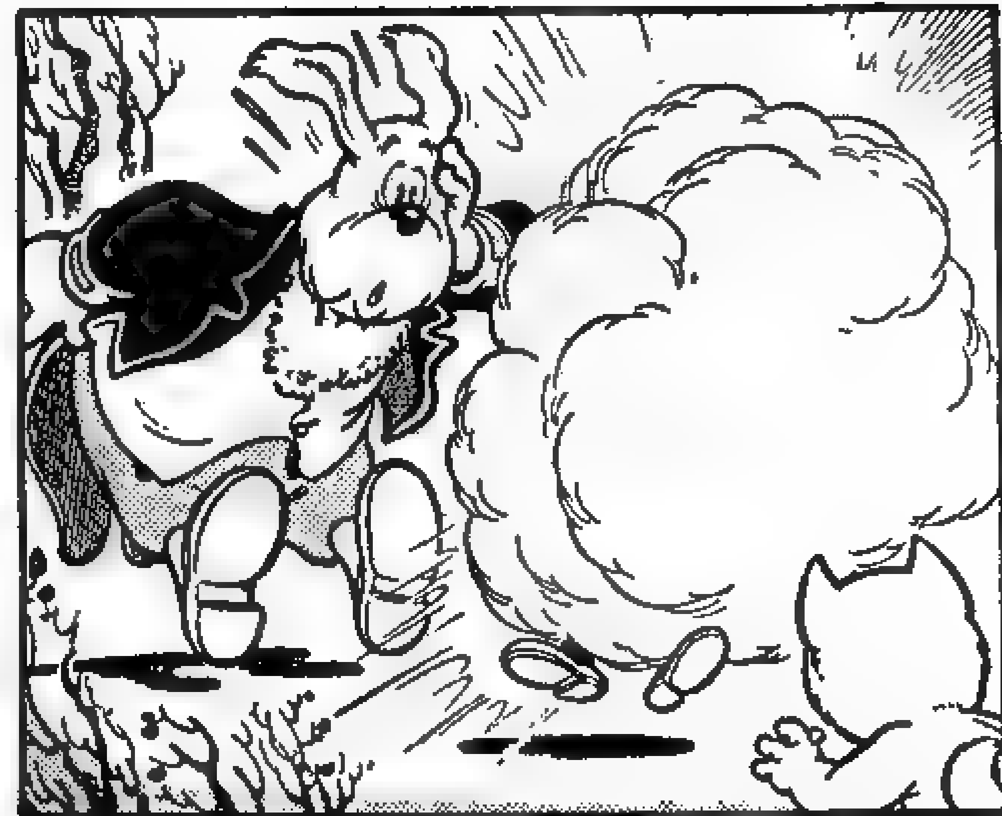
2110. Er kwam een loerende uitdrukking op het gezicht van de dwerg en hij hief zijn spiegel op. „Zeg eens!", snauwde hij. „Wat ben jij eigenlijk voor eentje? Verbeeld je maar niets, je bent heus niet zo bijzonder!" „Dat zeg ik toch ook niet?", vroeg Tom Poes verbaasd. „Oh nee?", riep het manneke ongeduldig uit. „Je vindt jezelf natuurlijk heel bijzonder omdat je niet zegt dat je bijzonder bent, hè?" „Ach, schei toch uit met je onzin", zei Tom Poes. Hij wilde weglopen, maar de dwerg sprong onverwacht op hem toe en hield hem de spiegel voor. „Kijk hier dan eens in, als je durft!", riep hij uitdagend. „Wat zie je? Huh? Wat?" „Mijn spiegelbeeld! Wat zou ik anders zien?", zei Tom Poes. De dwerg ging zitten en schoof zuchtend zijn grote hoed naar achteren. „Jammer", zei hij, „weet je zeker, dat je je spiegelbeeld ziet? Zie je niet..." Tom Poes begon zijn geduld te verliezen, maar op dat moment ging de achterdeur van slot Bommelstein open om de bediende Joost door te laten. Hij trad op het tweetal toe en kuchte om de aandacht te trekken. „Het wordt me te veel!", sprak hij.

„Ik heb een hoge opvatting van mijn plicht, als ik zo vrij mag zijn. Maar ik wil niet langer voor spiegelbeeld dienen. Heer Olivier gaat te ver, als u mij toestaat!" „Wat bedoel je?", riep de dwerg verrast. „Ben jij een spiegelbeeld?"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

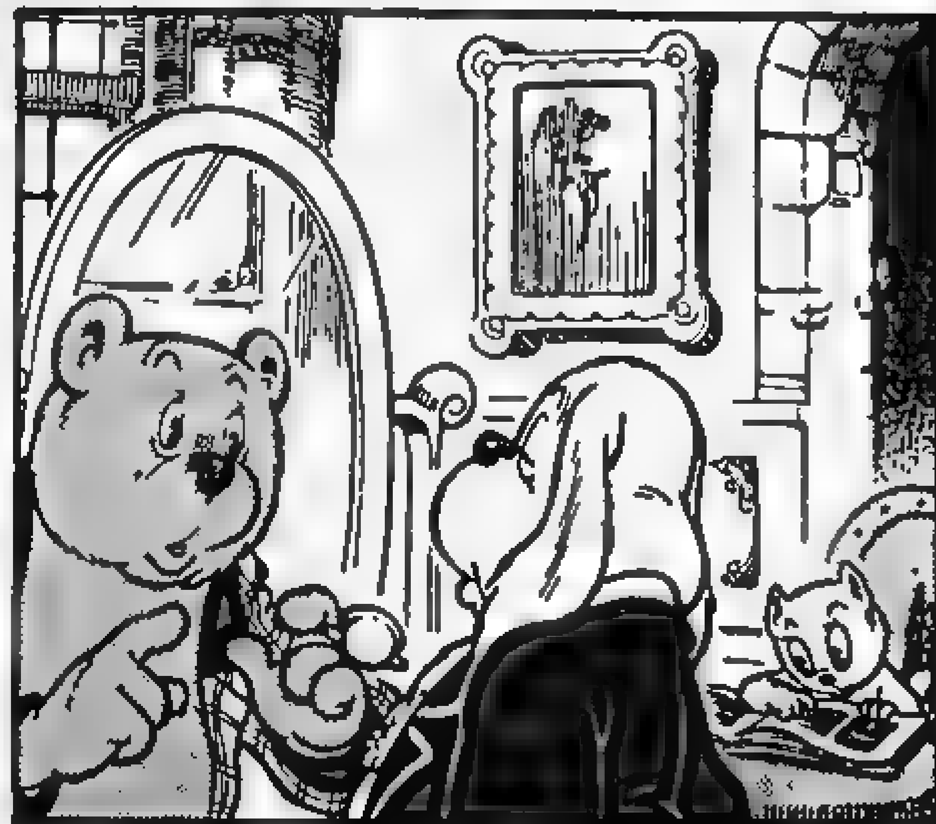

2111. „Zei je, dat je een spiegelbeeld bent?", vroeg de dwerg verrast. „Nee, nee, dat zei ik niet", zei Joost haastig. „Ik zei, dat heer Olivier van mij verlangt, dat ik als zijn spiegelbeeld dienst doe. Ik zei, dat dit te veel gevraagd was. Want, als ik zo vrij mag zijn..." De dwerg luisterde niet verder. Hij greep zijn spiegel en hield die omhoog. „Kijk hier eens in!", riep hij. „Wat zie je? Huh? Wat zie je?" „Een ogenblikje, met uw welnemen", zei de trouwe knecht, terwijl hij afwerend een hand uitstak. „Laten wij elkander goed begrijpen. Ik heb een hoge opvatting van mijn taak. En als bediende ben ik altijd een spiegelbeeld, dat is nu eenmaal mijn roeping. Maar het wordt mij te veel om in een lijst te worden gevat! Dáár gaat het mij om!" „Juist!", zei de dwerg. Het scheen, dat hij getroffen was door dit antwoord. „Als bediende is men altijd een spiegelbeeld!", herhaalde hij. „Ja, ja, zo is het leven!" Met een zucht stond hij op en begon een pijpje te stoppen. „Dat is nu allemaal goed en wel", zei Tom Poes, „maar waar is heer Ollie's spiegelbeeld gebleven? Hij moet het terug hebben, want een Bommel kan zonder zoiets niet door het leven gaan!" „Het spiegelbeeld van Bommel kan worden gehaald in het land van Fata Morgana!", zei het ventje, zijn pijp opstekend. „Dat is het land van de schijn en de spiegelaars. Ga het daar maar zoeken!" En voordat Tom Poes meer had kunnen vragen zoog hij diep aan zijn rookgerei en verdween in een enorme rookwolk.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

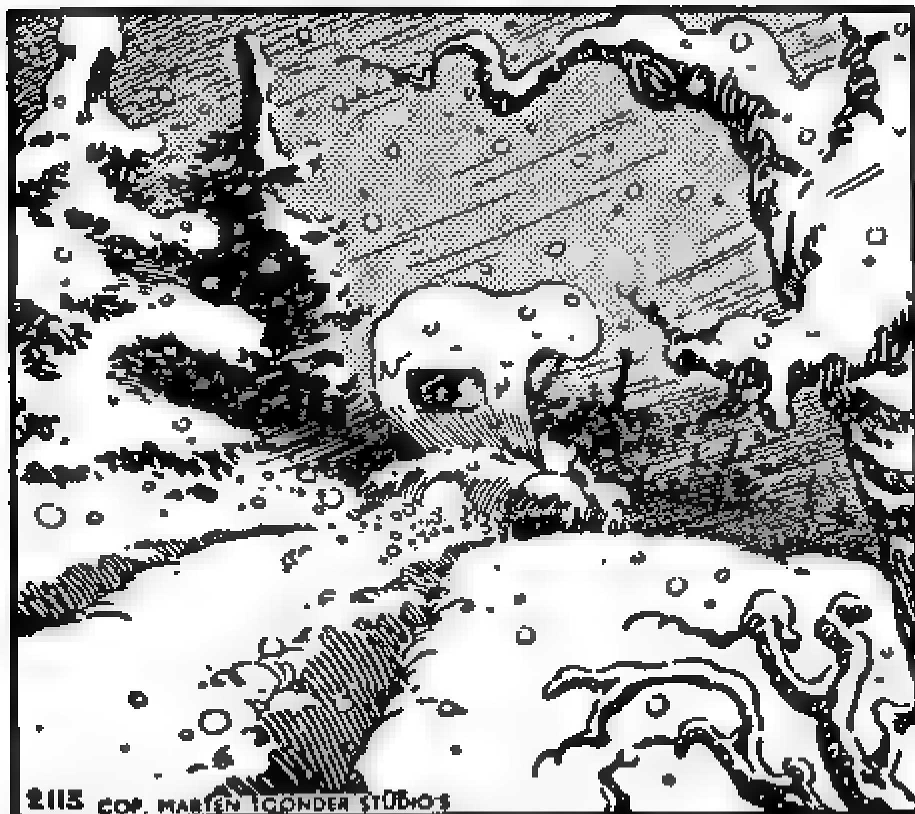

2112. Toen Tom Poes en Joost weer binnen kwamen stond heer Ollie peinzend voor een spiegel en draaide zich verdrietig om, zonder dat er iets te zien was. „Dit is geen leven meer!", zei hij klagelijk. „Ik heb me nog nooit zo leeg en kaal gevoeld. Wat moeten we doen, Tom Poes? Waar moet ik mezelf zoeken?"

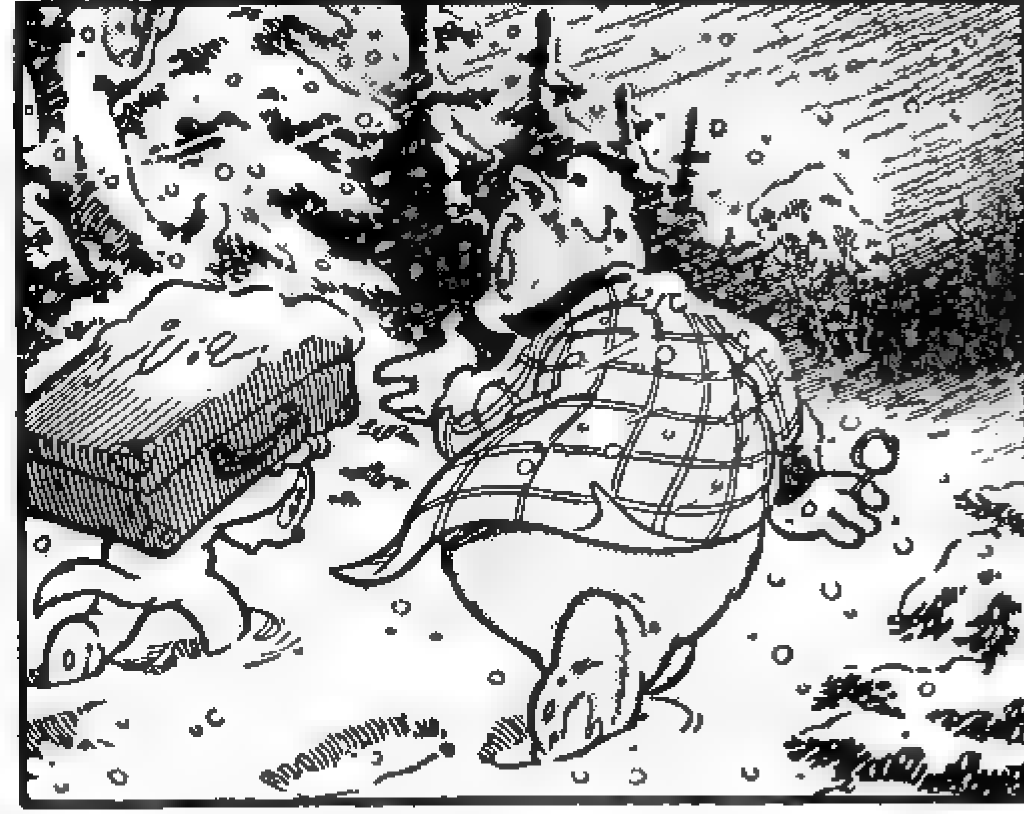
„Uw spiegelbeeld is in het land Fata Morgana!", zei Tom Poes. „Dat zei die dwerg tenminste . . ." „Mooi!", zei heer Ollie opgelucht. „Ga mijn koffers pakken, Joost. En zoek jij even op, waar dat land ligt, Tom Poes, we gaan meteen op reis!" Joost verdween en Tom Poes pakte de atlas en begon te zoeken. Maar een land van die naam was niet te vinden, hoe hij ook zocht. Toen heer Ollie de Oude Schicht had voorgereden en Joost bezig was de bagage op te laden, kwam hij dan ook moedeloos naar buiten en haalde de schouders op. „Ik weet het niet, die dwerg heeft maar wat gezegd, denk ik!", zei hij. „Het land Fata Morgana bestaat niet!" Maar heer Ollie liet zich door zo'n kleinigheidje niet ontmoedigen. „Onzin!", sprak hij, „dat land bestaat wèl! Ik heb er vaak van gehoord. Ik heb er zelfs verhalen over gelezen.

Maar komaan, we vertrekken. Een heer met mijn brede kennis vindt een kleinigheid als zo'n land wel uit zijn hoofd!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

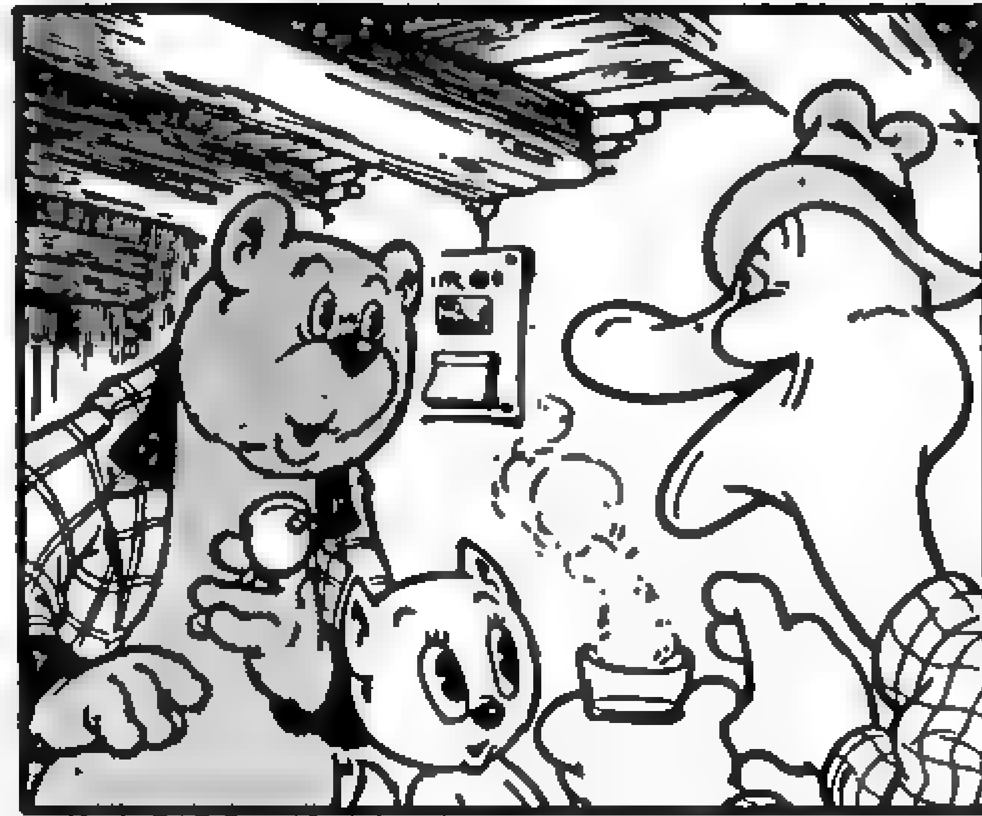

2113. De Oude Schicht reed nu al dagen lang door afgelegen streken en over verlaten wegen. Een bepaald reisplan was er niet, maar heer Ollie hield het stuur met vaste hand. Hij was er zeker van dat zij hun doel zouden bereiken, want een heer heeft een fijne neus waar het het vinden van een Fata Morgana betreft, zoals hij zei. Op een late namiddag begon het echter te sneeuwen. De weg was al gauw verdwenen en de sombere wouden om hen heen begonnen te kraken onder de sneeuwlast. De arme Oude Schicht ploeterde zo goed en zo kwaad als het ging nog een poosje voort, maar tenslotte gaf hij het op. „Wat is dat nu vervelend!", zei heer Ollie. „Daar staan we nu, en dat, terwijl we zo dicht bij het doel zijn!" „Daar geloof ik niets van!", zei Tom Poes. „Een fata morgana is alleen in tropische landen en zeker niet in een sneeuwstorm!" „Onzin!", sprak heer Bommel. Hij stapte uit en haalde de koffer uit de bagageruimte. „We gaan te voet verder!", stelde hij voor. „Als jij nu de bagage draagt, zal ik de weg wijzen. Vertrouw op mij, jonge vriend en pas op, dat je niet uitglijdt, want dan beschadigt het leder!" „Hm!", zei Tom Poes. Een tijdje ploeterde hij zwijgend achter zijn vriend aan, maar zijn stemming werd steeds slechter. Maar net toen hij wilde zeggen, dat hij het niet langer deed, slaakte heer Ollie een uitroep. „Kijk, een lichtje!", riep hij. „Daar is een huis!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

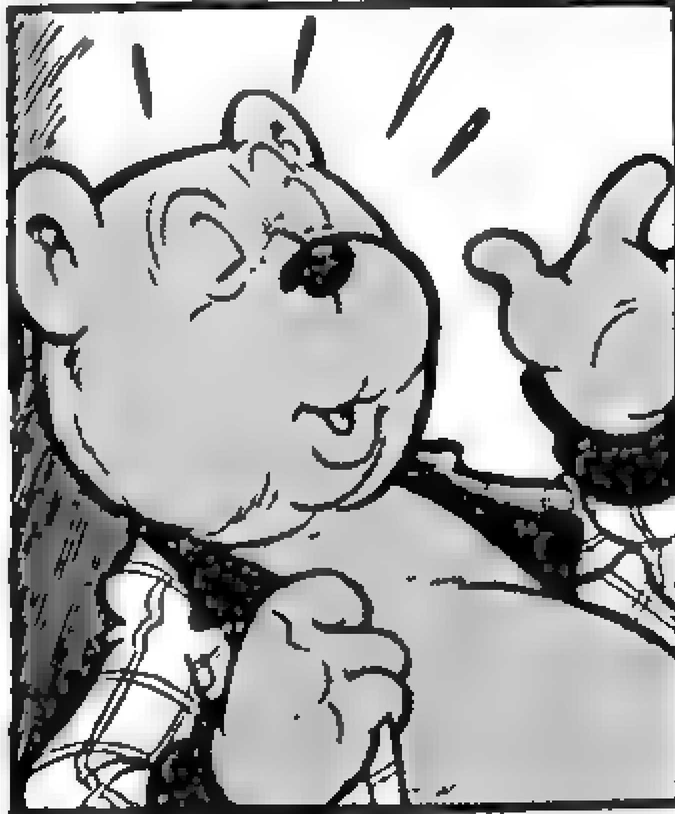

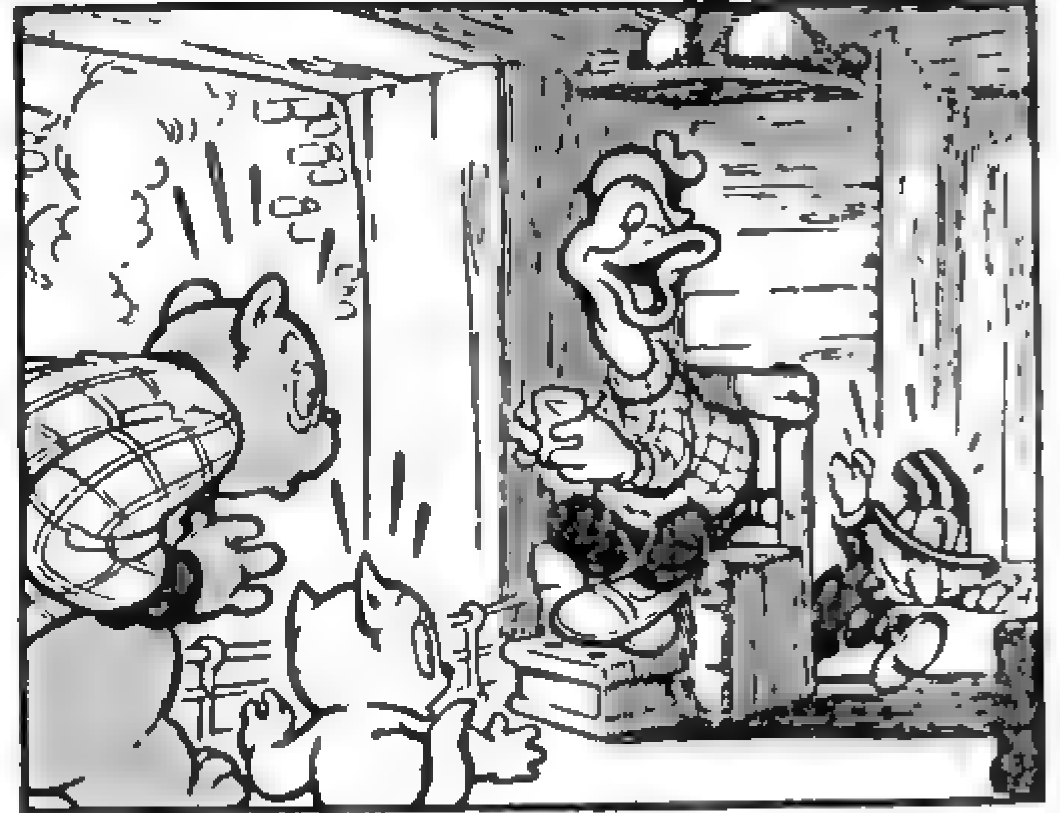
2114. Toen zij in de snel vallende duisternis een licht zagen schijnen, kregen heer Bommel en Tom Poes nieuwe moed. Ze worstelden zich door de sneeuwlaag heen totdat er een bouwvallig huis tussen de dennen zichtbaar werd. „Een herberg!", riep heer Ollie uit. „Je ziet, jonge vriend, een Bommel vindt altijd de weg wel. Komaan, laten we binnentreden, ik ben aan het eind van mijn krachten en ik verlang naar de kachel en een stevig maal!" Zo sprekende opende hij de deur en trad een eenvoudige gelagkamer binnen. Tom Poes volgde hem op de voet en zette de zware koffer op de grond, terwijl hij nieuwsgierig rondkeek. Toen slaakte hij een verbaasde uitroep en geen wonder; de herbergier die bij het haardvuur een glas kwast zat te drinken was niemand minder dan Wammes Waggel! „Hallo, luidjes!", riep deze blij. „Wat enig dat jullie langskomen! Willen jullie ook een glaasje hete citroenlimonade? Het is echt kil als je buiten wandelt, hè?"

„Het is zéér koud, heer Waggel!", zei heer Ollie ernstig. „Ik wilde dan ook liever een flink bord hete erwtensoep met kluif en Tom Poes ook, vermoed ik!" „Erwtensoep!", riep Wammes uit. „Dat heb ik niet, hoor! 's Winters groeien er toch geen erwten? En ik zou niet weten hoe ik aan een kluif moest komen! Hihihi!" „Maar dit is toch een herberg?", vroeg Tom Poes ongerust. „Heb je dan niets in huis om aan langs-trekkende reizigers te eten te geven?" „O, ja! Dat wel!", riep Wammes Waggel. „Ik heb citroenen genoeg, hoor. Daar heb ik een wintervoorraadje van ingeslagen. Want er is niks zo lekker als hete kwast, wat jullie?"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

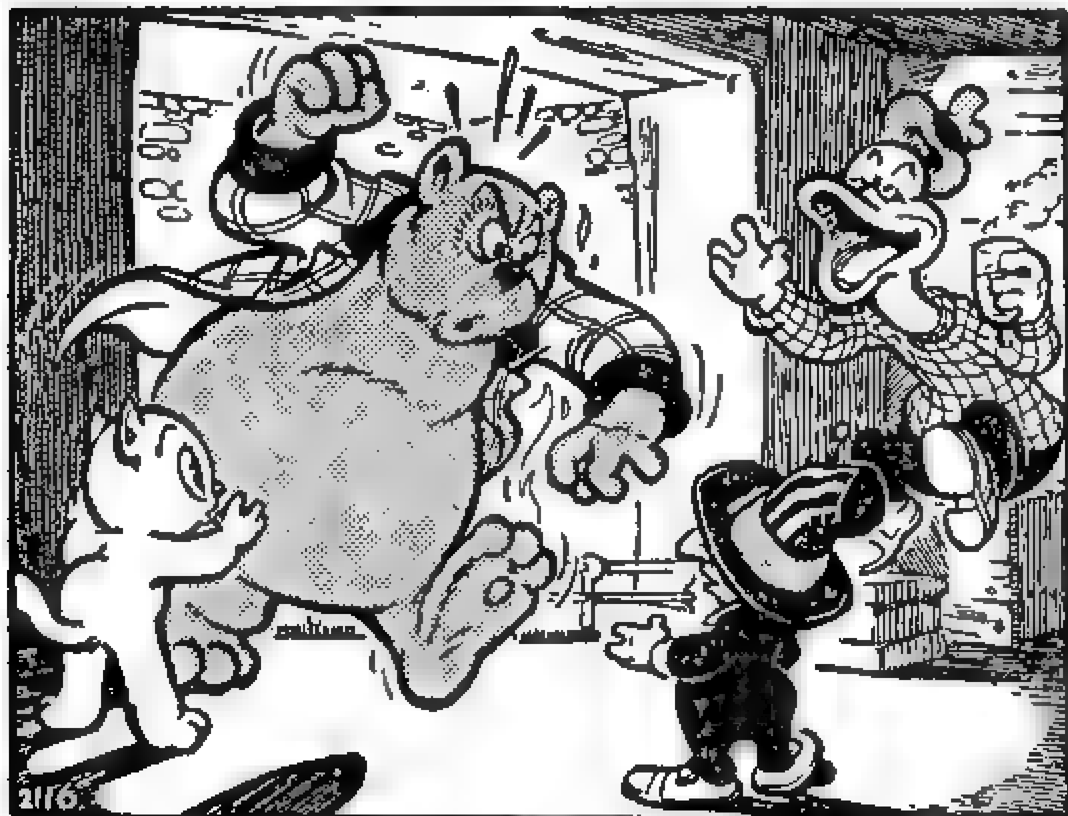

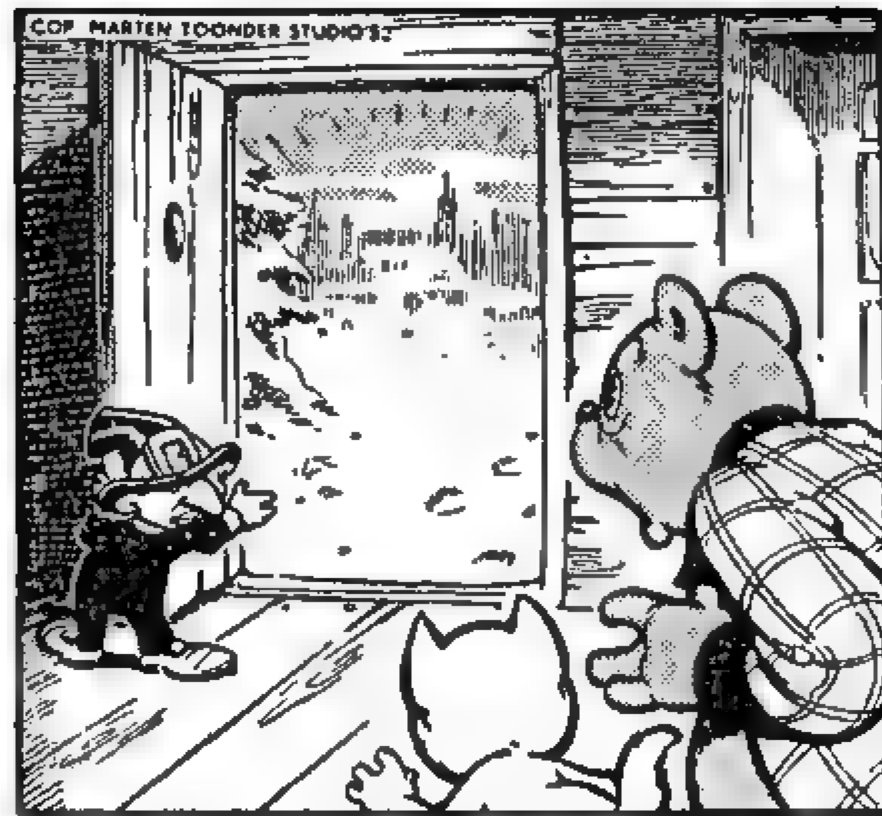

2115. Omdat er in de herberg van Wammes Waggel niets anders was te krijgen, namen heer Bommel en Tom Poes ook maar een glas hete kwast. Zo zaten ze dan even later dan met z'n drieën om het vuur en dronken voorzichtig van het schrale vocht. „Daar knap je echt van op, hè?", zei Wammes Waggel blij. „Ik drink het de hele dag en ik knap alsmaar meer op. Enig, hè?" „Erg enig!", zei Tom Poes. „Maar luister eens, Wammes, we komen hier eigenlijk niet om een visite te maken. We zijn op zoek naar het land Fata Morgana en heer Bommel dacht, dat het hier in de buurt moest zijn. Weet jij de weg er heen?" „Grutjes!", riep Wammes verbaasd. „Vatenmorgena? Dat kan hier best in de buurt zijn, hoor. Wat gaan jullie daar doen?" „Och", sprak heer Ollie nu, „ik eh . . . ik ben mijn spiegelbeeld een beetje kwijt en dat wilde ik even terughalen!" „Wàt ben je kwijt?", vroeg Waggel. „Wat is een spiegelbeeld?" „Wel", legde Tom Poes uit, „dat is het beeld dat je ziet wanneer je in de spiegel kijkt!" „Wat mal!", riep Wammes uit. „Ik zie nooit een beeld als ik in de spiegel kijk! Ik zie altijd alleen maar mezelf! Hihihi!" „Laat maar!", zei heer Bommel koel. „Hij begrijpt het zieleleven van een heer niet zo goed. En dat land Fata Morgana vind ik zó wel!" „Net as je wil, hoor!", zei Wammes Waggel goedig. „Ik had het aan een van mijn gasten willen vragen. Een zekere meneer Jodocus, die is vreselijk knap!" Op deze woorden ontstond er enig gestommel onder zijn stoel en toen sprong plotseling de dwerg met de zwarte hoed te voorschijn. „Heb je het over mij?", vroeg hij. „Ik hoorde mijn naam noemen!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

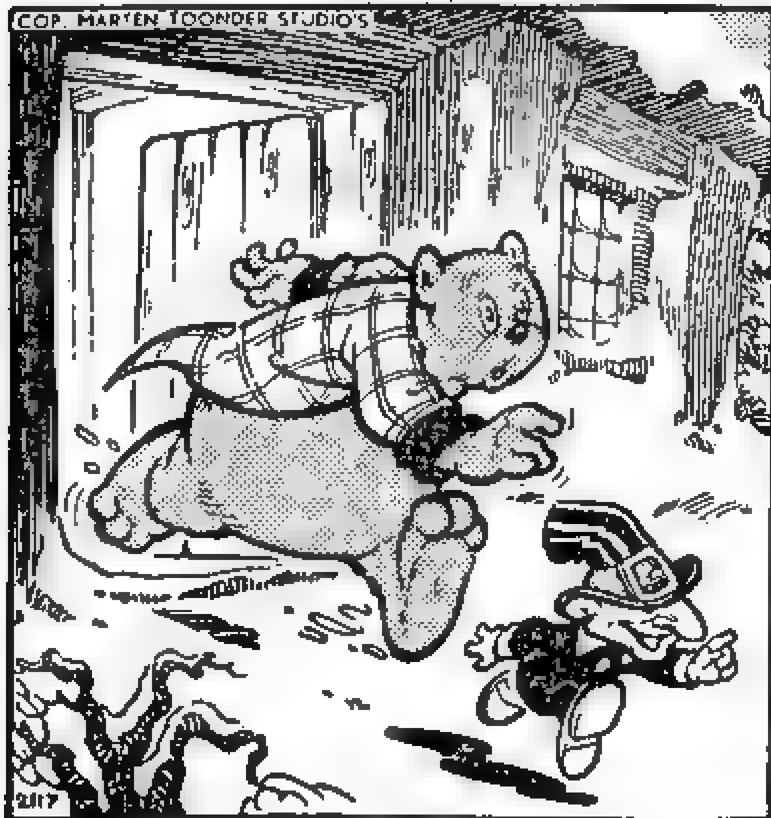

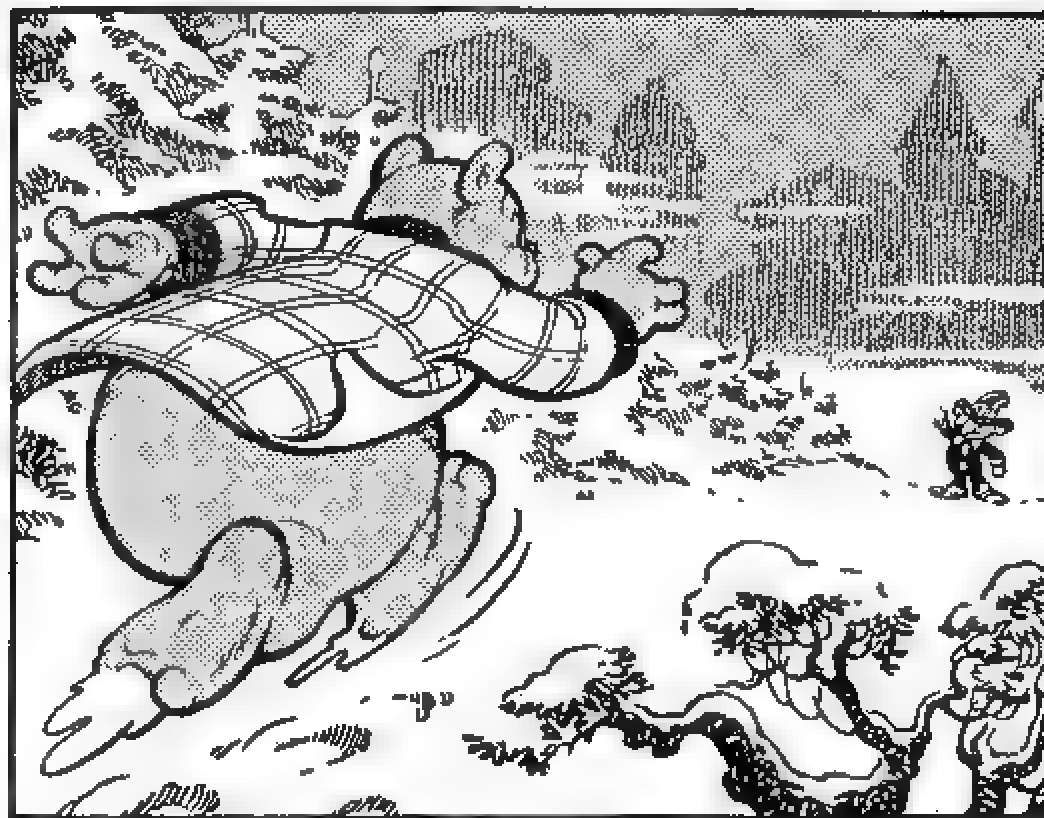

2116. Toen de dwerg zo onverwacht onder de stoel van Wammes Waggel uitschoot, schrokken heer Bommel en Tom Poes natuurlijk. Maar de schrik van heer Ollie veranderde al gauw in boosheid. „Jij weer?", riep hij opspringend. „Jij bent de oorzaak van al mijn narigheid en je loopt achter me aan om me te sarren. Maar ik zal je leren!" Herbergier Waggel barstte in gelach uit. „Wat mal!", riep hij. „Meneer Jodocus loopt helemaal niet achter je aan! Hij logeert hier in het kistje onder mijn stoel, want daar is het lekker warm. En hij is vreselijk knap. Hij weet vast wel waar dat gekke land ligt waar jullie naar zoeken!" „Fata Morgana vind ik zelf wel!", zei heer Bommel ontstemd. „Daar heb ik hèm niet voor nodig!" „Wacht even", zei Tom Poes vlug, „het zou toch wel prettig zijn, wanneer hij ons de richting wees." „Meneer Bommel heeft gelijk!", sprak de dwerg ernstig. „Hij zal het wel vinden, want hij heeft een fijne neus voor fata morgana's en luchtspiegelingen!" „Wat bedoel je?", vroeg heer Ollie achterdochtig. De dwerg liep naar de deur en wierp die wijd open, zodat de koude wind naar binnen sloeg. „Kijk maar!", riep hij uit. „Fata Morgana!" En hij wees op de omtrekken van een stad, die in de verte vaag boven de sneeuw zichtbaar waren. Heer Bommel en Tom Poes stonden verbaasd te kijken, terwijl achter hen Wammes Waggel blij begon te giechelen. „Wat enigjes!", riep hij uit. „Die huisjes stonden er vanmorgen nog niet. Wat enigjes!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

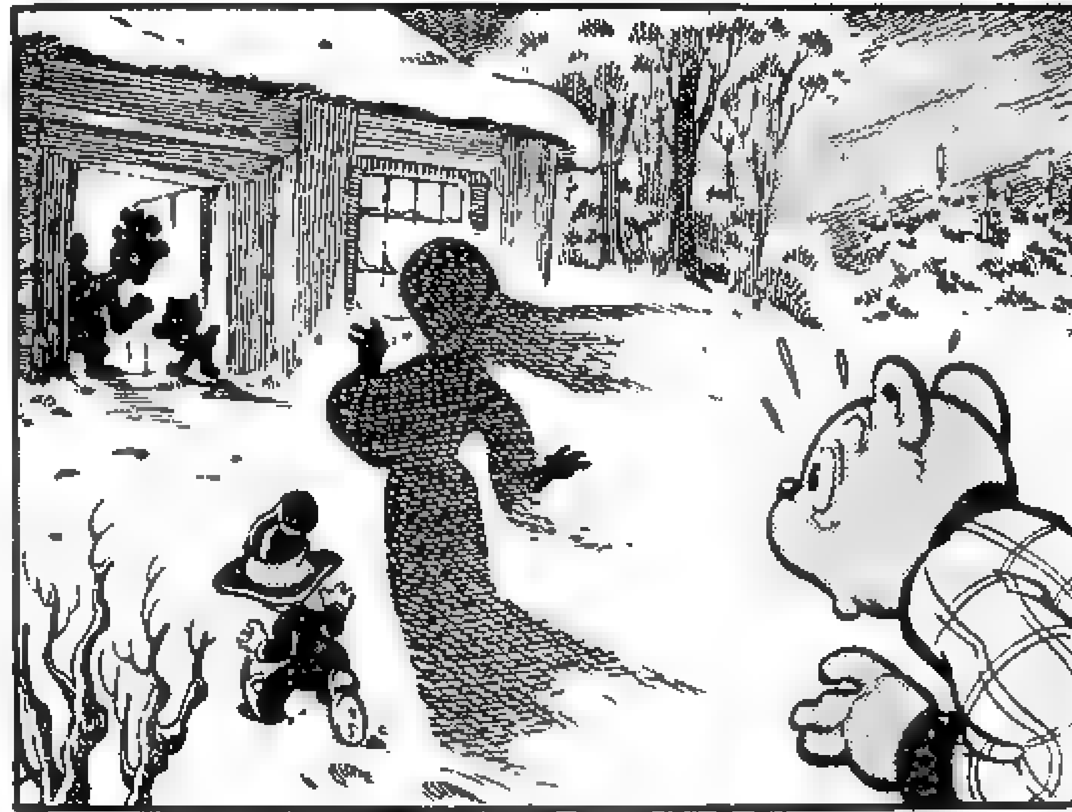

2117. Heer Bommel staarde enige ogenblikken ademloos naar de stad die daar voor hem in de sneeuw lag en slaakte toen een blijde uitroep. „Fata Morgana!", jubelde hij. „Daar ligt het. Het is toch wonderlijk wat een heer bereiken kan!" Zo roepende holde hij achter de dwerg aan, door de sneeuwlaag heen, in de richting van de gebouwen. „Hèhehè!", riep het ventje uit de verte. „Weet jij wat een Bommel bereiken kan? Nou, dat is niet veel. Dat zal je tegenvallen!" „Bah!", hijgde heer Bommel. Hij sprong zo vurig door de rulle sneeuw, dat de klonters hem navlogen. „Ik zie wat ik zie en m'n ogen bedriegen me nooit. Ik zie heel duidelijk een stad, als je begrijpt wat ik bedoel." „Ga dan maar gauw je spiegelbeeld halen!", zei de dwerg honend. Tom Poes en Wammes waren in de deuropening blijven staan. In het begin hadden ze ook even gedacht dat er een stad in de verte lag, maar naarmate heer Ollie verder weg liep, werd het beeld vager. „Wat mal!", zei Wammes. „Wat zou hij in het bos willen doen, Tom Poes? Waarom loopt hij zo hard?" „Hm!", zei Tom Poes. „Ja, het is alleen maar een besneeuwd dennenbos. En toch leek het net alsof daar huizen stonden!" „O ja, maar dat is al weer een tijdje geleden!", zei Wammes.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

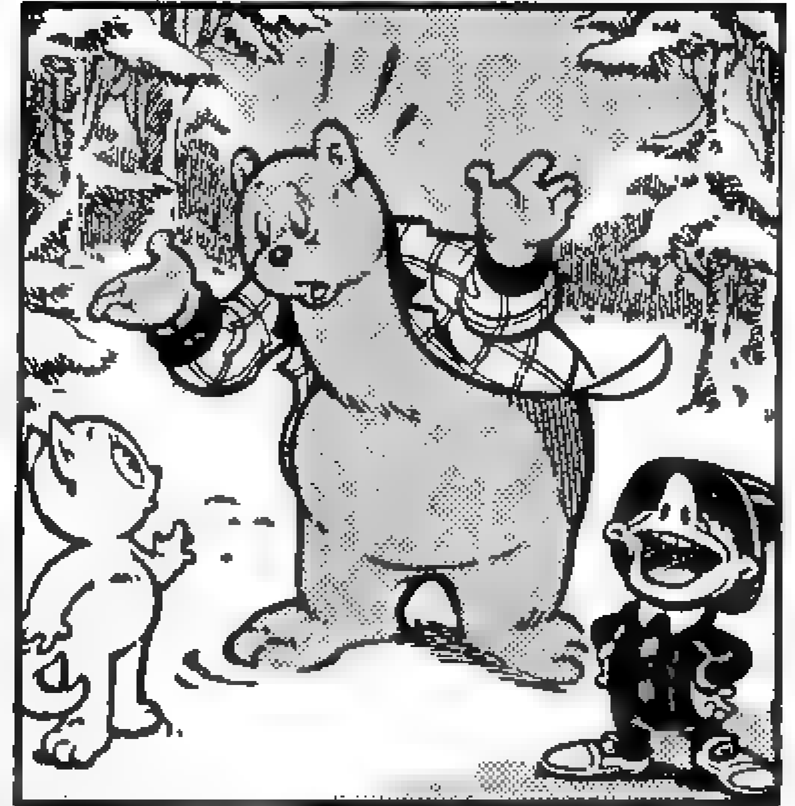

2118A. Heer Bommel ploeterde met afnemende snelheid door de sneeuw en ten slotte bleef hij hijgend staan en keek rond. Om hem heen stond een somber dennenwoud waar de wind knisperend doorheen blies en achter een boom verscholen stond de dwerg hem uit te lachen. „Je dacht dat het een stad was, hè?", riep het mannetje. „Het is gewoon een bos, hoor! Ja, ja, zo zie je! Schijn bedriegt! Alles is niet wat het lijkt, Bommel! Spiegelbeelden!" Heer Ollie was te moe om nog boos te worden. Terneergeslagen ging hij in de sneeuw zitten en staarde bekommerd voor zich uit. „Nu dacht ik toch heus dat ik er was!", mompelde hij. „Ik zag duidelijk een stad. Misschien zijn mijn ogen niet in orde. Vertrouw niet op wat je ziet, zegt dat misselijke heertje met die zwarte hoed. Maar waar moet ik dàn op vertrouwen. Ach, hoe zal ik ooit mijn spiegelbeeld terugkrijgen?" Op dat moment kwam er een donkere gestalte uit het woud te voorschijn. Ze passeerde de heer Ollie rakelings en zweefde zonder zelfs maar goede middag te zeggen in de richting van Waggel's herberg. Heer Ollie sprong getroffen op en liep onzeker achter de gesluierde gedaante aan. „Maar, maar dat is ze!", riep hij uit. „Dat is die figuur die spiegelbeelden steelt!" Hij begon te draven, maar de gestalte keek niet om en scheen hem niet op te merken, zodat heer Ollie na enkele passen weer halt hield. „Vertrouw nooit op wat je ziet, zei die dwerg!", prevelde hij. „Zie ik nu wat ik zie of zie ik het niet, als iemand begrijpt wat ik bedoel!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

2119. Heer Bommel bleef niet lang staan. „Onzin!", sprak hij vastberaden. „Ik zie wat ik zie!" Hij zette de pas er in en tikte de zwevende gestalte op de arm. „Een ogenblikje, mevrouw!", zei hij. „Mijn naam is Bommel, heer Olivier B. Bommel. U zult mij zeker kennen, want u hebt mijn spiegelbeeld ontvoerd!"

„En?", fluisterde de duistere dame met omfloerste stem. „En?", herhaalde heer Ollie verontwaardigd. „Ik wil mijn spiegelbeeld natuurlijk terug hebben! Het is héél vreselijk voor een heer om niet in de spiegel te kunnen kijken!"

Op dat moment kwam Tom Poes op een holletje aangelopen. „Pas op, heer Ollie!", riep hij. „Dat is dezelfde schim die ik met u langs de maan zag zweven!" Bij deze woorden werd de gesluierde gedaante plotseling nog waziger en loste met een ritselend geluid op in de koude winterlucht. „Wat heb je nu gedaan?", klaagde heer Bommel. „Waarom liet je me nu niet even met haar spreken, jonge vriend? Je hebt het arme schepsel aan het schrikken gemaakt en nu zijn we nog even ver! Daar had ik me nu toch die fata morgana gevonden en bijna had ik . . ." Maar nu begon de dwerg hard te lachen. „Je hebt niets gevonden!", riep hij uit. „Allemaal schijn. Je bent een spiegelaar en je had bijna niets!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

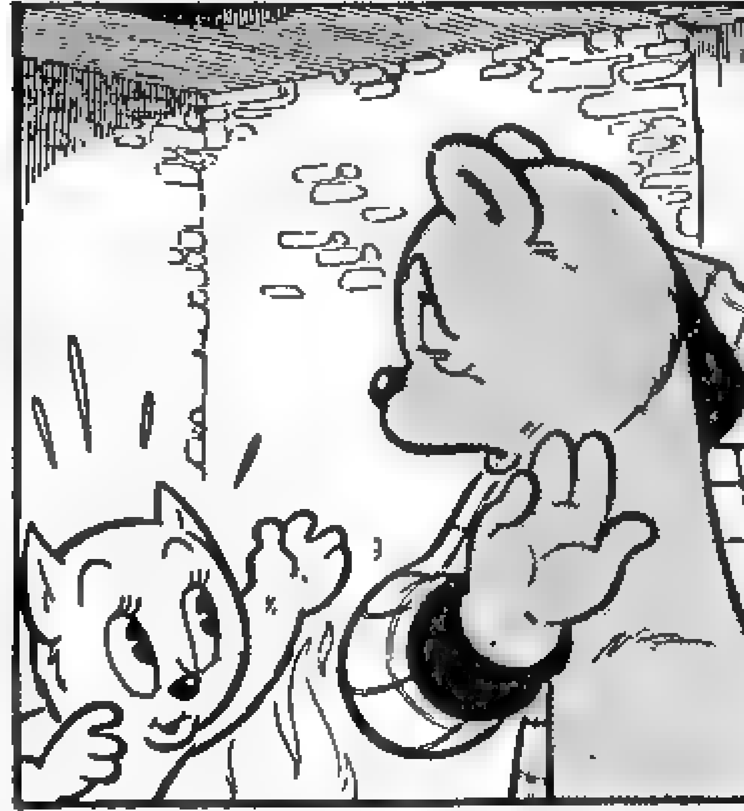

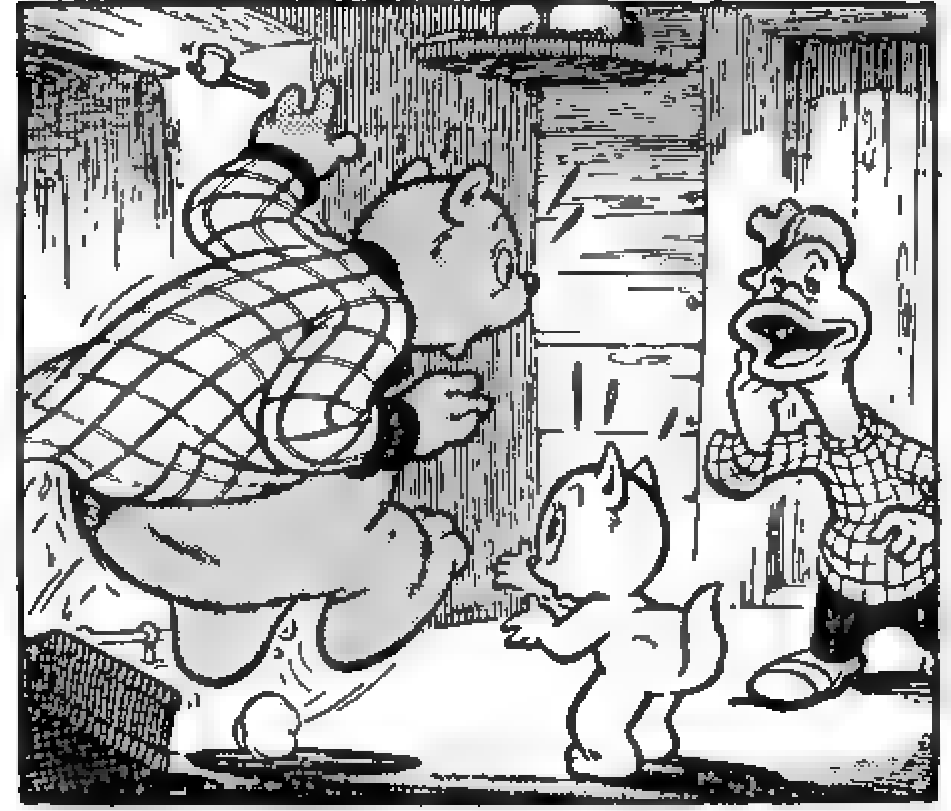

2120. Het is mogelijk, dat Jodocus toch een beetje medelijden met heer Bommel begon te krijgen. Hij staakte tenminste zijn gelach en trok zijn hoed wat dieper. „Weet je wat de kwestie is?", vroeg hij ernstig. „Jij gelooft in schijn en daardoor maak je schijn waar!" „Onzin!", riep heer Ollie uit. „Ik geloof niet in schijn. Ik heb een ruime algemene ontwikkeling en ik houd me aan de feiten . . ." „Hèhèhè!", riep het ventje. „Algemene ontwikkeling! Feiten! Hèhèhè! Allemaal schijn! Die dingen bestaan niet eens! Maar omdat je er in gelooft, lijkt het alsof ze wèl bestaan. Dat geeft veel narigheid, Bommel. Als ik jou was, zou ik een voorbeeld nemen aan Tom Poes!" „Een voorbeeld nemen aan Tom Poes?„, vroeg heer Ollie onthutst. „Dat heeft nog nooit iemand me gezegd. Waarom? Wat bedoel je?" „Ik bedoel", zei de dwerg, terwijl hij een pijp opstak, „dat Tom Poes alleen maar dingen ziet, die er werkelijk zijn! En daarom lost hij de schijn op!" „Zo!", riep heer Ollie bitter uit. „Dus daarom verdween Fata Morgana toen Tom Poes er naar keek en daarom losten die sluiers in de lucht op! Je bederft altijd alles door je nuchterheid, jonge vriend! Jij laat niets moois heel! Jij hebt de schuld, dat ik mijn spiegelbeeld niet terug kan vinden!" „Kalm! Kalm!", vermaande het mannetje. „Met kwaadheid kom je er niet. Probeer nog maar eens of je het land Fata Morgana kunt vinden. En neem een voorbeeld aan Tom Poes!" Met deze woorden blies hij een grote rookwolk uit en verdween daarin.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

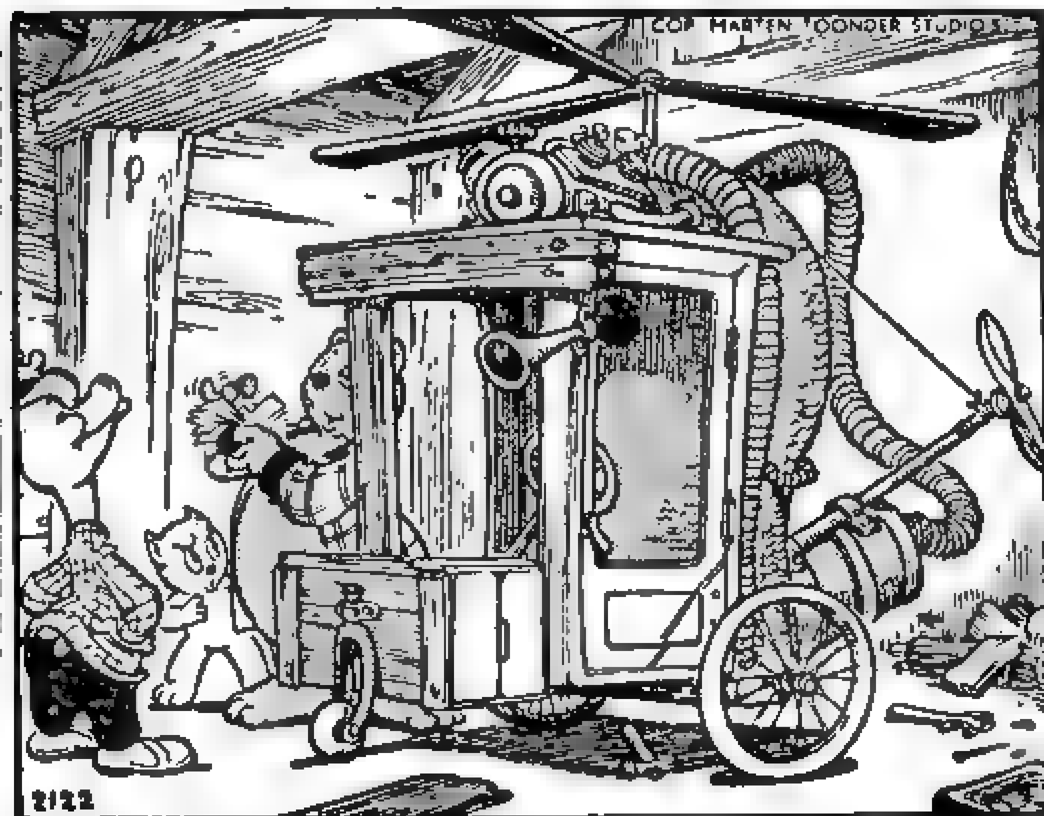

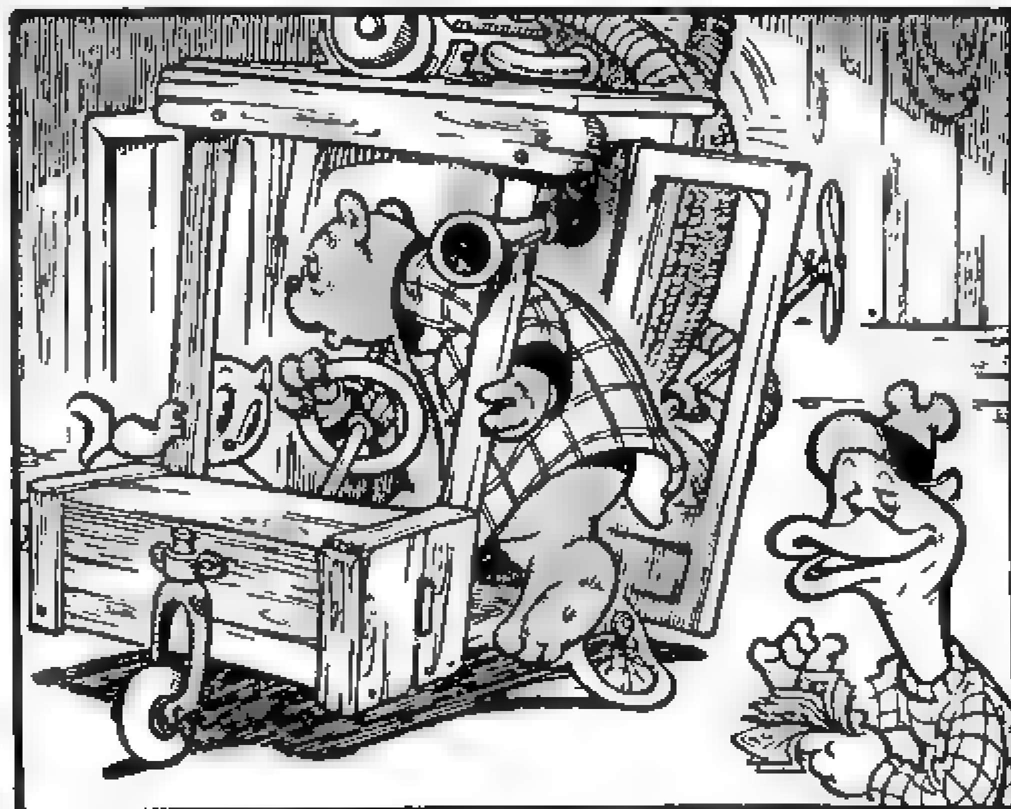

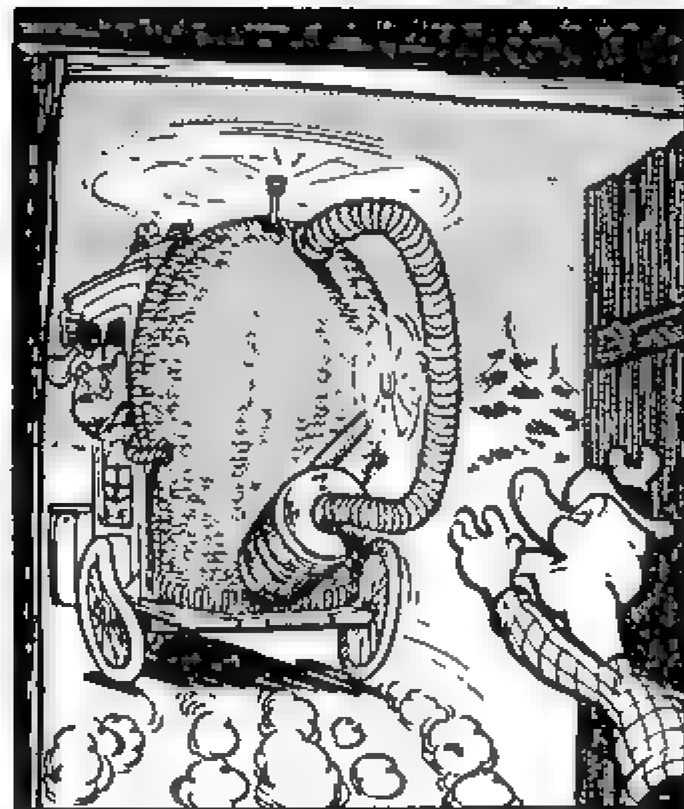

2121. De stemming in Waggel's herberg was gedrukt. Heer Bommel zat broedend bij het vuur en probeerde er achter te komen waar het land Fata Morgana gelegen was. „Hier is het niet", stelde hij mompelend vast, „dus moet het ergens anders zijn, dat is duidelijk! Maar waar? Dat is de vraag!" Zijn gepeins werd echter gestoord door het ontevreden gemekker van Wammes Waggel. „Ik vind het echt flauw!", riep deze. „En het is allemaal jullie schuld. Niks enigjes, hoor!" „Wat bedoel je?", vroeg Tom Poes verbaasd. „Nou", klaagde Wammes, „meneer Jodocus is zomaar in zijn eigen rook verdwenen en hij heeft niet eens betaald. Ik vind er niks meer aan. Zo wil ik geen herberg meer hebben! Nee, hoor! Ik ga met mijn helikopter naar een warm land, waar ze van kwast houden!" Tom Poes sprong verrast op. „Ja, natuurlijk!", riep hij. „Een warm land! Dàt is het!" „Ach, wat!", zei heer Bommel moedeloos. „Koud of warm, het is immers allemaal hetzelfde!" „Als u nog eens Fata Morgana wilt vinden, kunt u het beste naar een warm land gaan", hield Tom Poes vol. „Boven woestijnen en zo heb je de meeste luchtspiegelingen!" Heer Ollie wilde dat ontkennen, maar plotseling sprong hij op. „Wie zei daar iets over een helikopter?", vroeg hij. „Zei jij, dat je zo'n vliegtuig hebt, Wammes? Dan koop ik hem van je. Geld speelt geen rol!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

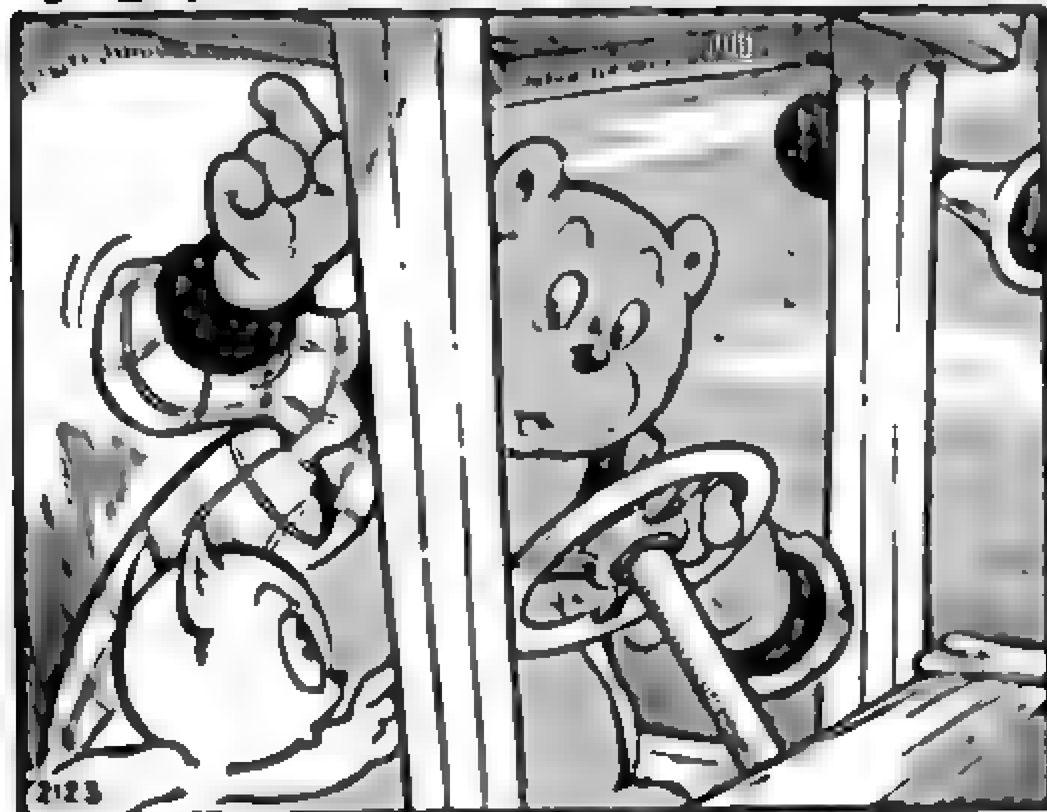

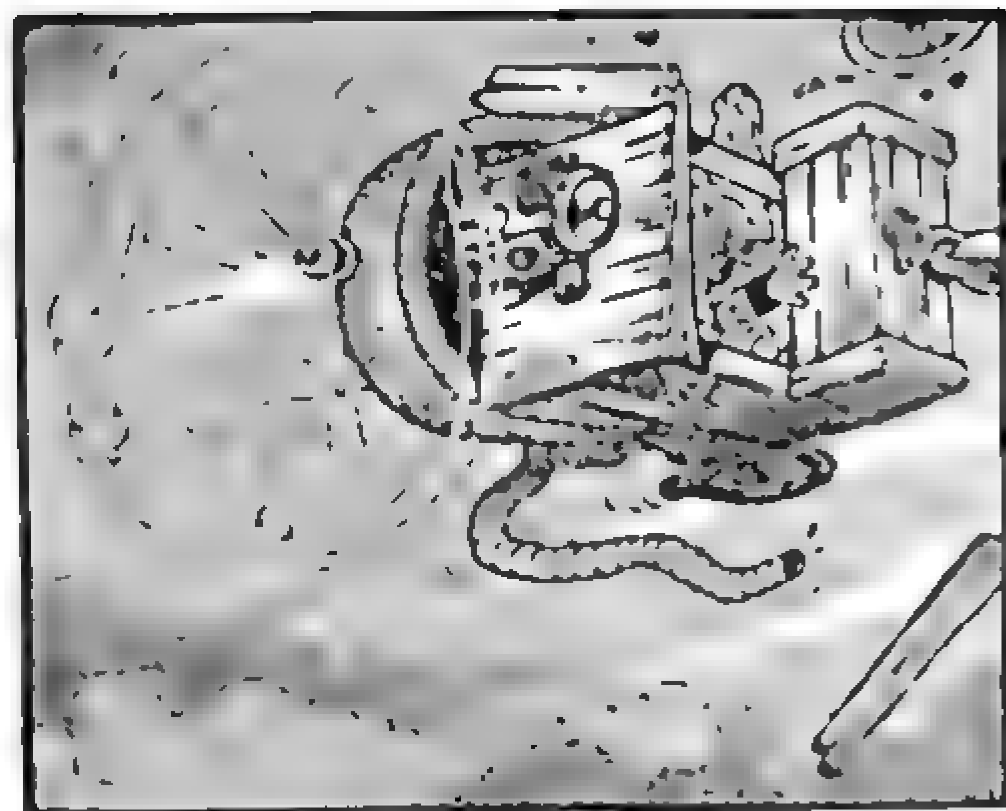

2122. „Wil je mijn helikopter zien?", vroeg Wammes oplevend. „Kom dan maar mee, hij staat in het schuurtje. Zelf gemaakt! Reuze mooi, hoor! Van een bouwplaat!" Hij ging zijn gasten voor naar een bouwvallig optrekje achter zijn herberg. Daar stond een vreemd bouwsel op fietswielen in lome houding op zijn onderdelen te leunen. „Is dat een vliegtuig?", riep Tom Poes. „Het lijkt meer op een stoomstrandstoel! Zoiets kan toch niet vliegen?" „Oh ja, hoor! Best!", riep Wammes beledigd. „Het vliegt reuze goed. Maar je moet er aan denken, dat het een terugtraprem heeft. En de stofzuigerslang is een beetje lek, zodat je wel eens stof in je gezicht kunt krijgen!" „Stof?!", vroeg Tom Poes verbluft. „Stofzuiger? Hoe werkt die machine eigenlijk?" „Laat al die technische kleinigheden nu maar achterwege!", zei heer Bommel ruim. Hij haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn portefeuille en gaf die aan Wammes Waggel. „Het verschil mag je houden!", zei hij. „We gaan nu meteen Fata Morgana zoeken. Vaarwel, Waggel!" Zo sprekende steeg hij in, zodat het wiel aan zijn kant tot op de grond doorzakte. Tom Poes stapte aan de andere kant naar binnen. Veel vertrouwen had hij niet in het vreemde tuig en hij zag de toekomst duister in. Maar de motor startte goed, dat moet gezegd worden en even later wankelde de gehele contraptie de schuur uit en de winterlucht in. Wammes Waggel staakte het tellen van zijn geld een ogenblik om hen na te wuiven..

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

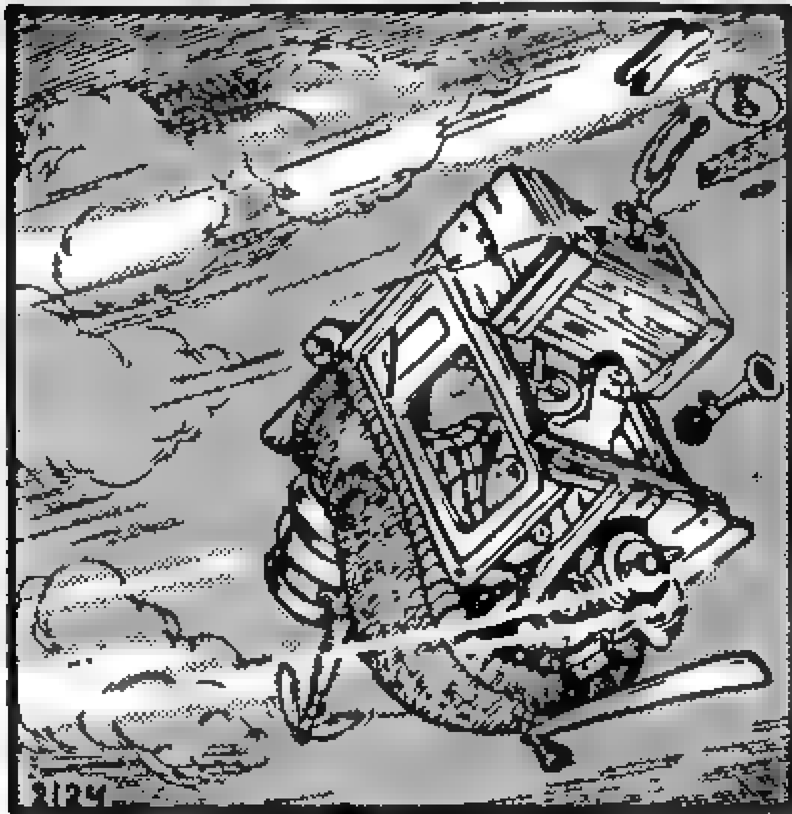

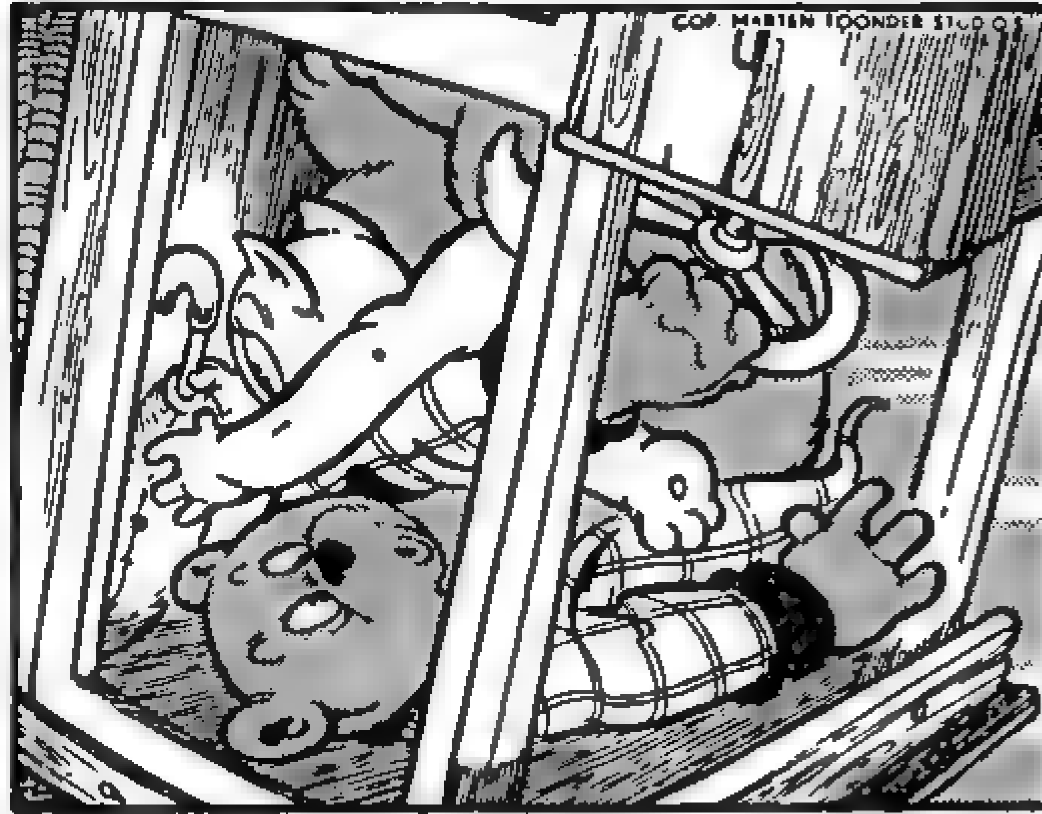

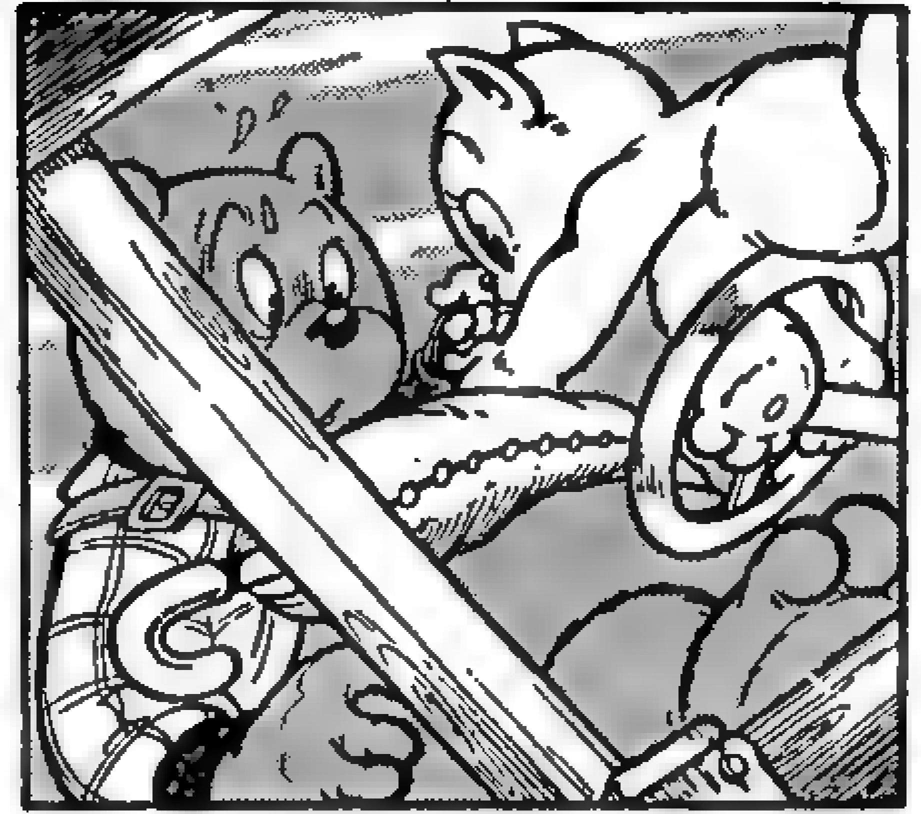

2123. Wammes Waggel's hefschroefvliegtuig was een bouwseltje dat alle liefhebbers van knutselen met bewondering zou vervullen, maar Tom Poes vertrouwde het in het geheel niet. „Laten we maar erg voorzichtig zijn, heer Ollie", zei hij, „dit ding zit nogal losjes in elkaar..." Heer Bommel had echter ontdekt hoe hij omhoog moest sturen, zodat het toestel tot boven de bomen steeg en daar werd het gegrepen door de felle noordenwind, die het met grote snelheid zuidwaarts blies. „K-kalm zijn, Tom Poes", sprak hij vermanend. „Je zult zien, dat dit lichte toestelletje tot... eh... t-tot grote dingen in staat is, wanneer het b-bestuurd wordt d-door... eh... een ervaren sportvlieger... zoals ik. We zullen nu... eh... hm... de snelheid versnellen en... eh... de hoogte wat verhogen..." Het tuigje begon lelijk te schommelen toen heer Ollie met onzekere grepen en enige trappen de krukken en pedalen begon te bedienen. „Pas op!", riep Tom Poes nog, maar het was al te laat. De stofzuigermotor achterop werd blijkbaar door deze behandeling op een te zware proef gesteld, zodat de slang losraakte en tot overmaat van ramp greep een passerende rukwind het bouwseltje en blies het omgekeerd door de wolken. Daar was het niet op berekend. De onderdelen raakten los, terwijl de inzittenden lelijk door elkaar werden gegooid.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

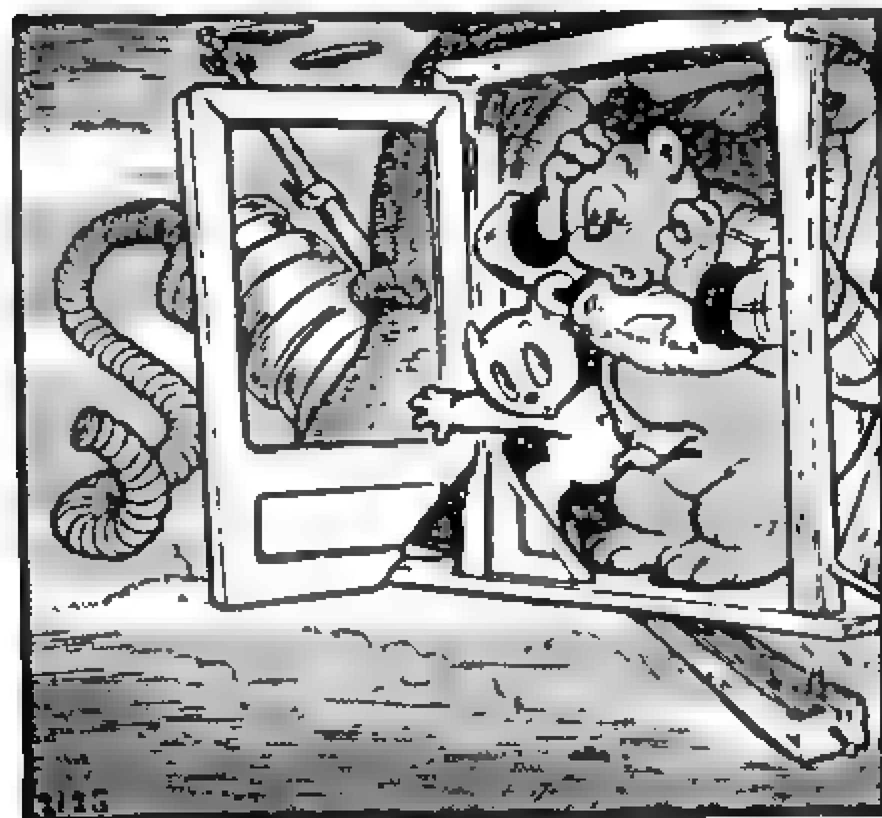

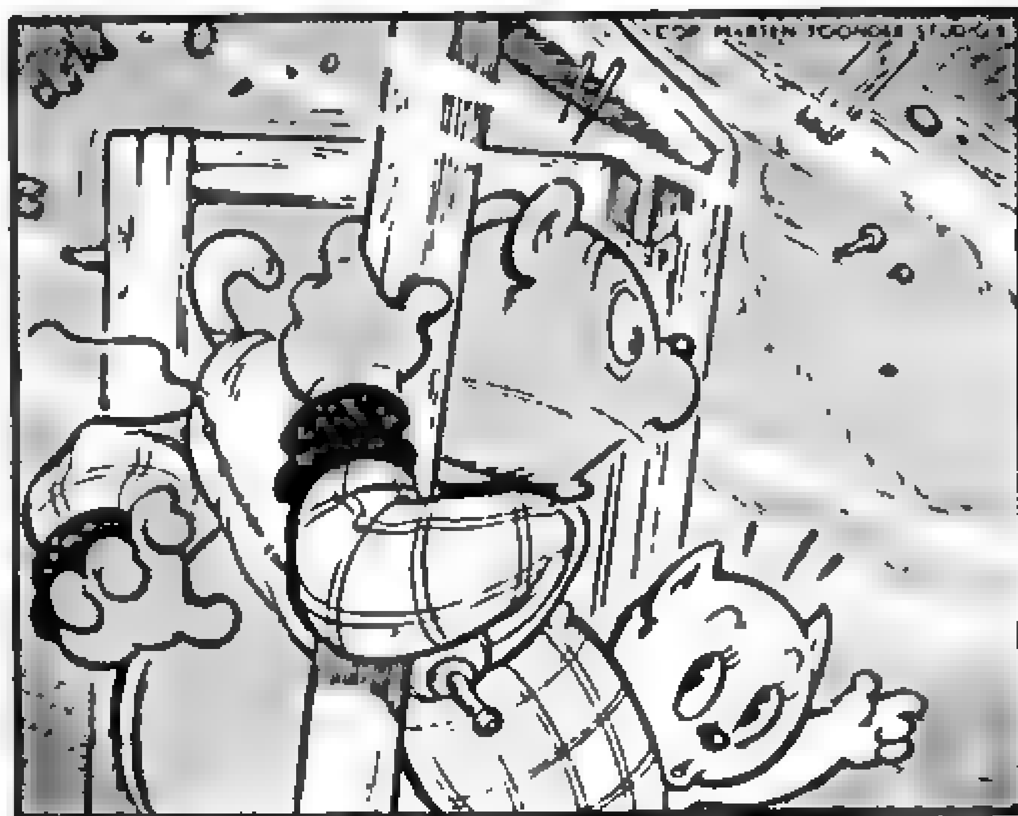

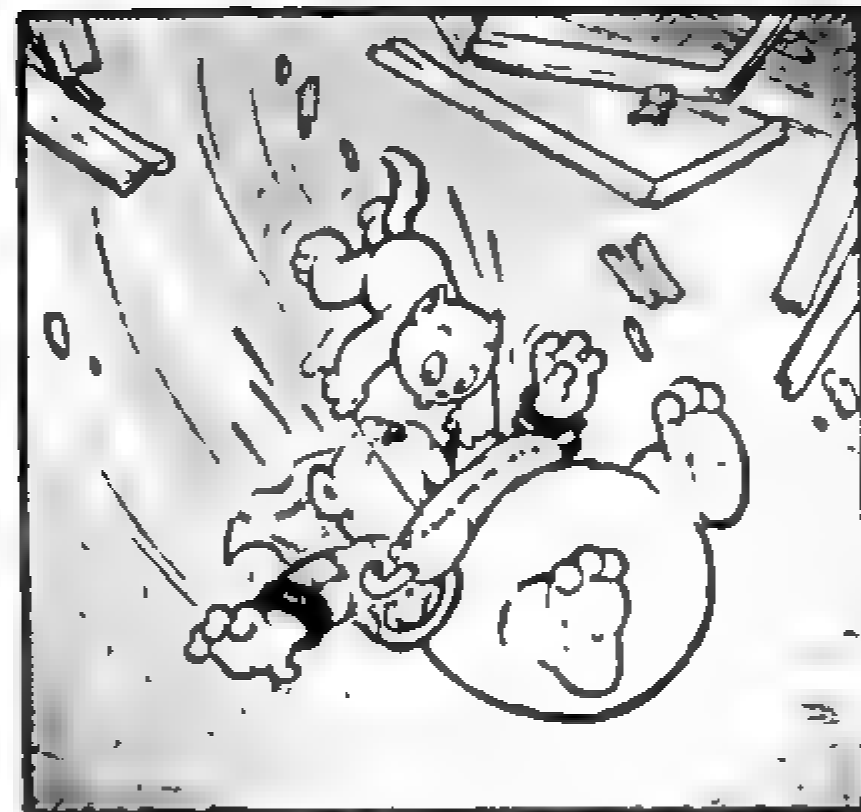
2124. Toen het door Wammes Waggel gebouwde vliegtuig omkantelde, begreep heer Bommel dat dit niet normaal was. „Er s-schijnt iets n-niet in orde te z-zijn, Tom Poes!", riep hij met overslaande stem. „D-doe d-daar even iets aan!" Maar op dat moment werden de luchtreizigers op harde wijze door de cabine van de helicopter gesmeten, terwijl verscheidene onderdelen van het apparaat loslieten en zich naar alle windstreken in de loeiende storm verspreidden. „Huh... help!", riep de piloot.

„We vallen! We v-vergaan!" Ook Tom Poes zag de toestand duister in, maar toen hij bij één van de wentelingen van het toestel met zijn neus tegen het plafond viel, zag hij daar een zonderling apparaat met een oort handvat, waar in het stuitende handsch t van Wammes op geschreven stond: Para- it (foor noot-gefalle). „Een parachute!", nij uit, terwijl hij het ding losrukte. „Dat ka ons redden!" „Wa-wa-wat?", vroeg heer Bo mel. „Eén parachute? Eén maar? W-wat moet jij d-dan?" Tom Poes bond heer Ollie snel de riemen van de parachute om. Het was inderdaad jammer, dat er maar één was, maar hij meende een mogelijkheid te zien om ook zichzelf te redden.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

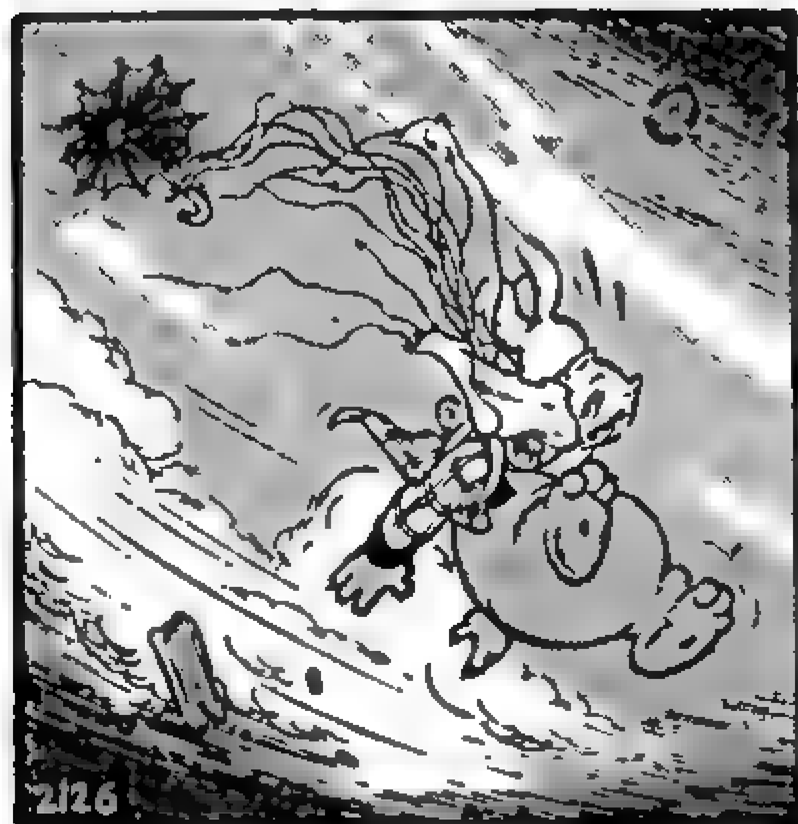

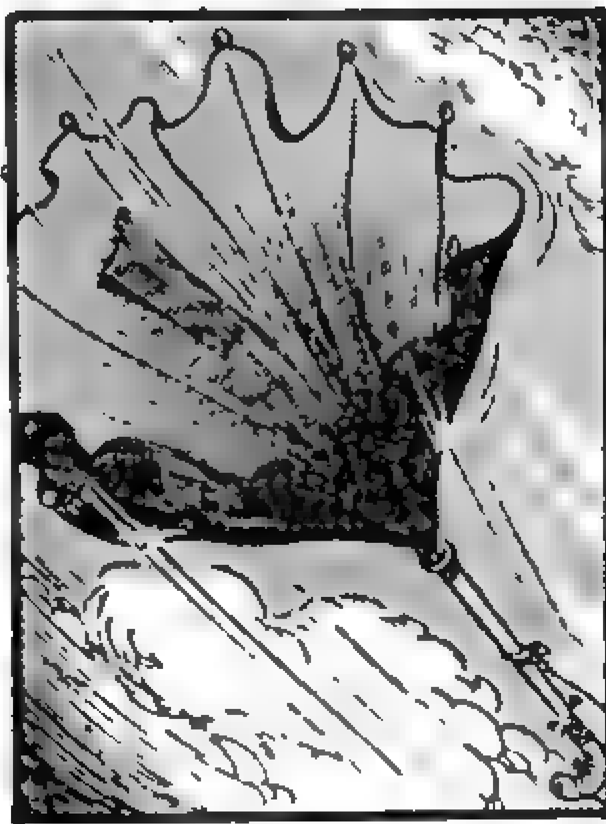

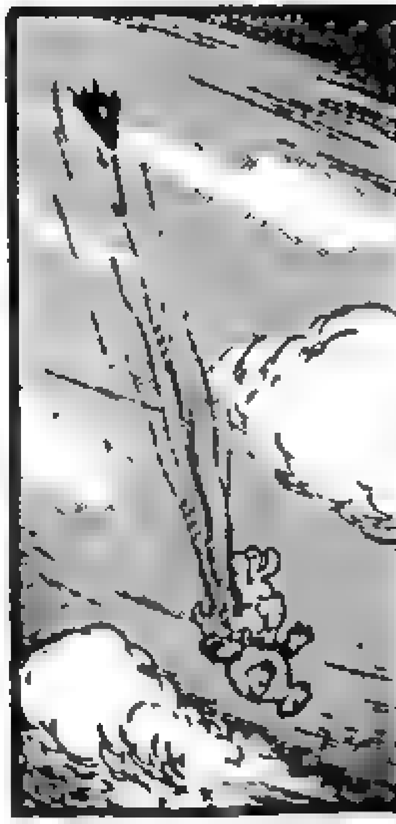

2125. Toen Tom Poes er in geslaagd was om heer Bommel de riemen van de „para-sjuut" om te doen, duwde hij hem overeind en opende het portier. „Springen, heer Ollie!", riep hij. „H-help!", riep heer Bommel, want de diepe ernst van de toestand werd hem nu pas helemaal duidelijk, nu hij neerkeek in de diepte waarin zich een gierende storm bewoog. „H-help!", herhaalde hij met zwakke stem, terwijl hij zich in doodsangst vastklampte. „Vlug!", drong Tom Poes aan. „Kijk eens om!" En toen heer Bommel gehoorzaamde zag hij, dat hij geen enkel houvast meer had dan de deurpost. Alle verband was nu namelijk uit het vliegtuigje geraakt; de badstoel, de stofzuiger en de groente-kratten hadden zich van elkaar los gemaakt en tuimelden nu elk op eigen gelegenheid door de lucht. Vol ontzetting greep heer Ollie de deurpost zó stevig beet, dat ook deze het begaf. Toen hoefde hij niet meer te springen omdat hij nu heel gewoon zelf viel. De wind greep hem met grote kracht en blies hem als een ballon door het luchtruim. Gelukkig had Tom Poes hem nog net bij zijn jas kunnen pakken, zodat zij samen gingen en in deze lastige positie greep hij het koord, dat de parachute in werking moest stellen. Dat was de laatste kans op redding.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

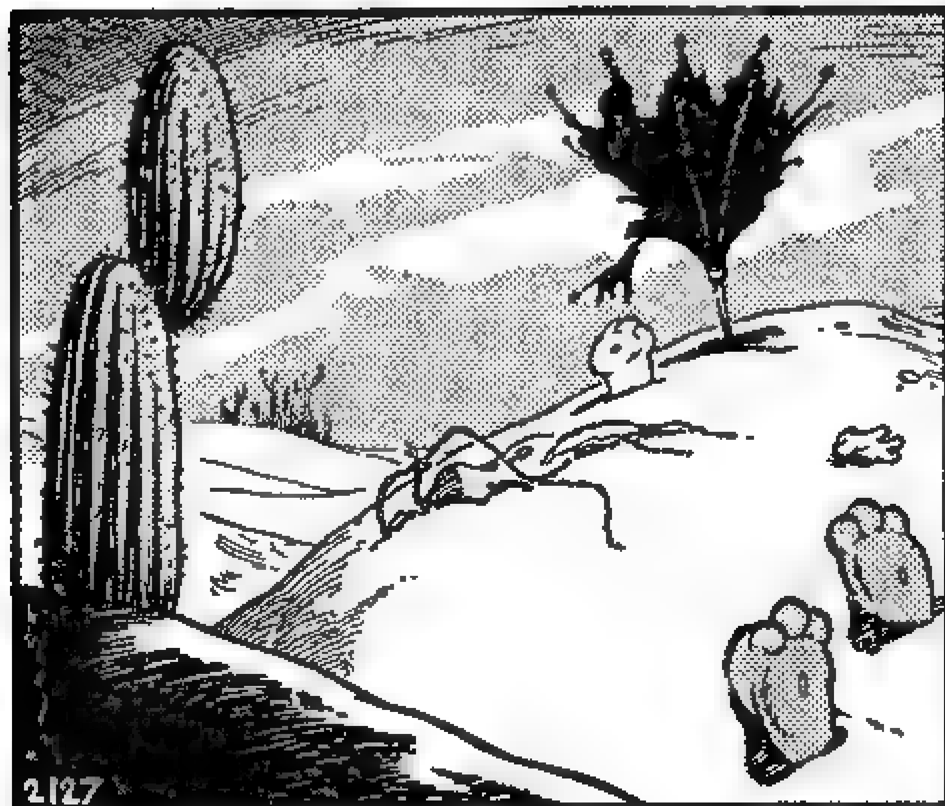

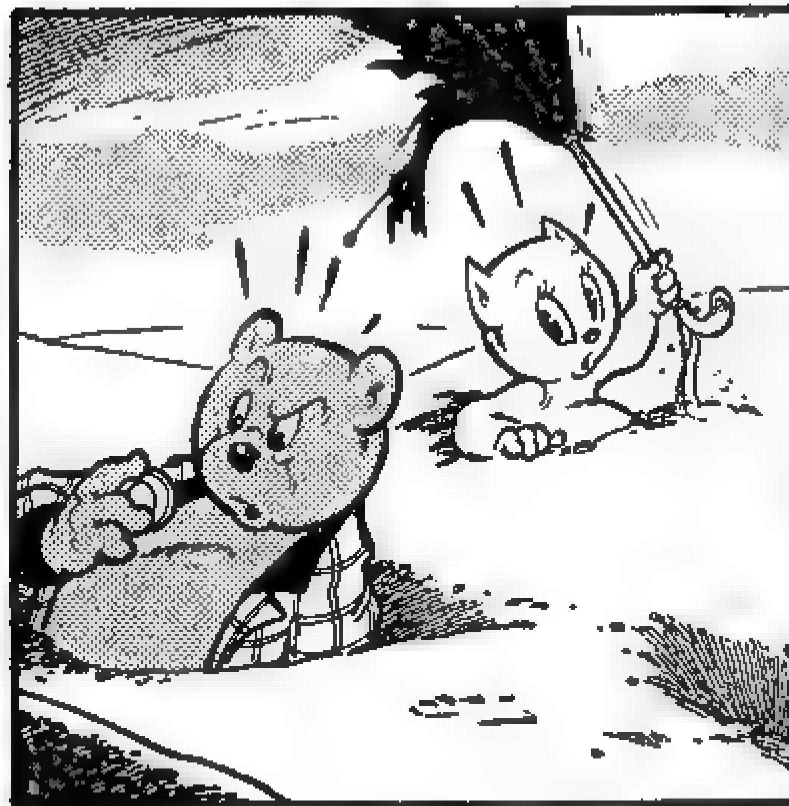

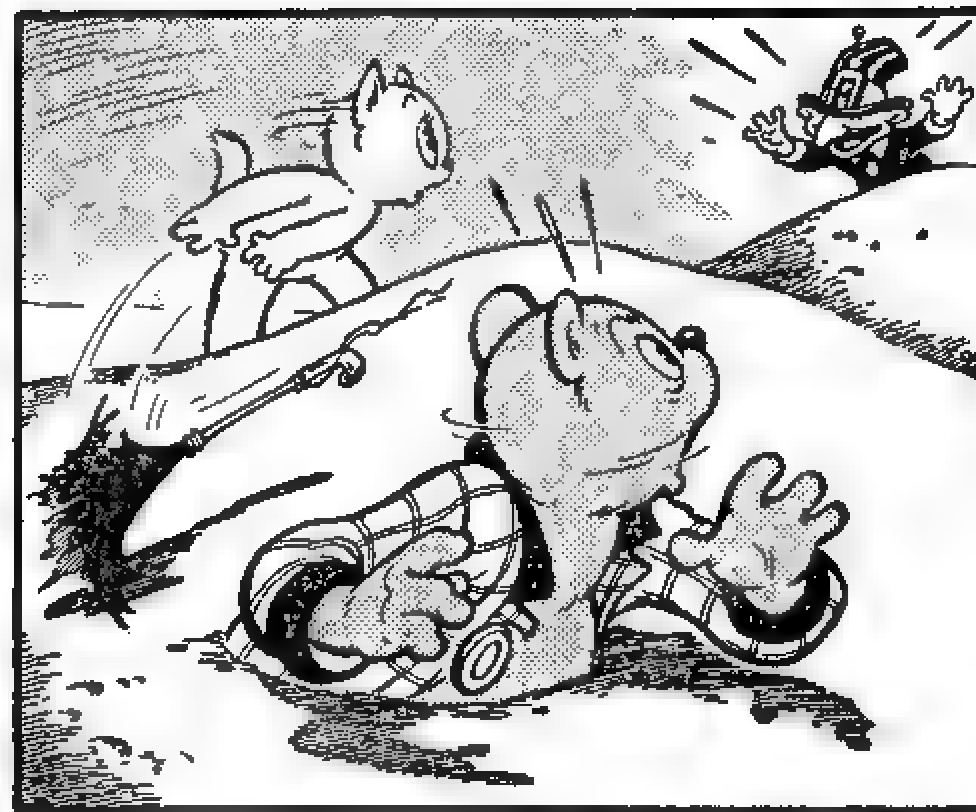
2126. „Ik val! Ik moet gered worden!", gilde heer Bommel toen hij naar beneden suisde. Zijn woorden gingen verloren in het lawaai waarmee de lucht hem om de oren gierde.

Wanneer men uit een vliegtuig valt heeft men namelijk weinig gelegenheid tot het voeren van een rustig gesprek. Tom Poes was dan ook meer bedacht op daden en terwijl hij zich krampachtig aan heer Bommel's jas vastklampte, trok hij uit alle macht aan het koordje dat de parachute in werking moest stellen. Uit het foudraaltje dat heer Ollie om de schouders had, vloog onmiddellijk een bos ongeregeld touwwerk te voorschijn, benevens een bejaarde paraplu. Het was misschien een gelukkige gedachte van Wammes Waggel geweest om dit reddingsgestel aan te brengen, maar nu het op de proef werd gesteld, bleek het niet zo goed te voldoen. Toen het gewicht van heer Bommel en Tom Poes er aan kwam te hangen, sloeg de paraplu onmiddellijk om, zoals paraplu's dat in harde wind plegen te doen. Door niets meer in hun val gestuit, suisden de ongelukkige reizigers nu op de aarde toe en verdwenen met een luide plof in een heuvel.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

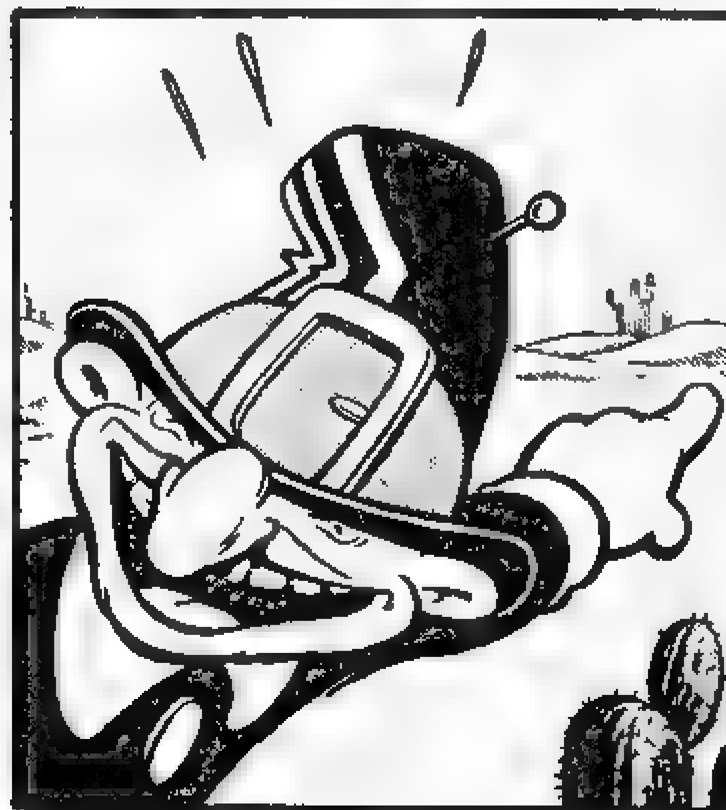

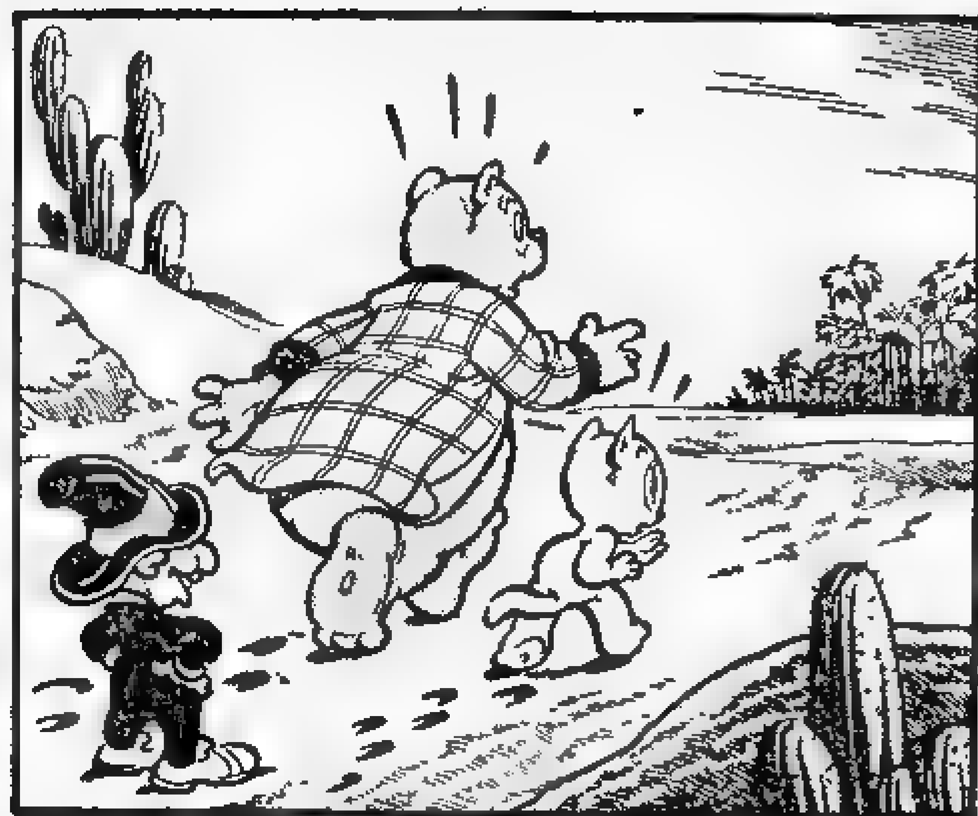

2127. De felle noordenwind, die Waggel's helikopter had voortgezweept, begon af te nemen. De dichte stofwolken, die het landschap aan het oog van de ongelukkige reizigers hadden onttrokken, gingen liggen. En nu bleek, dat ze midden in een zandwoestijn terecht waren gekomen. Och ja, van de kou naar de hitte is maar een klein eindje, als men de wind mee heeft. Heer Bommel en Tom Poes waren in een hoge zandheuvel weggezonken en voorlopig waren er slechts enkele ledematen zichtbaar naast Waggel's paraplu. Maar al spoedig rees heer Ollie uit de zandmassa omhoog en haalde benauwd adem. „W-waar b-ben ik?", mompelde hij. „We vlogen, als ik me niet vergis. . ." „Juist!", zei Tom Poes, die onder het scherm uit kwam kruipen. „We waren op weg naar Fata Morgana om uw spiegelbeeld terug te vinden en zo te zien zijn we aardig zuidelijk terecht gekomen. Het is hier warm!" „Ach ja! Dat was het!", riep heer Bommel. „Mijn spiegelbeeld! Zou ik het al terug hebben, denk je?" Hij trok een zakspiegeltje uit zijn zak en sloeg er een korte blik op. „Niets!", zei hij smartelijk. „Ach, hoe erg moet een heer dan beproefd worden om zichzelf in de spiegel te kunnen zien?" Tom Poes wilde iets zeggen, maar op dat moment klonk er een akelig lachje achter de zandheuvel vandaan en een bekende stem riep: „Nog veel meer! Je bent nog steeds een spiegelaar!" Het was de dwerg Jodocus.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

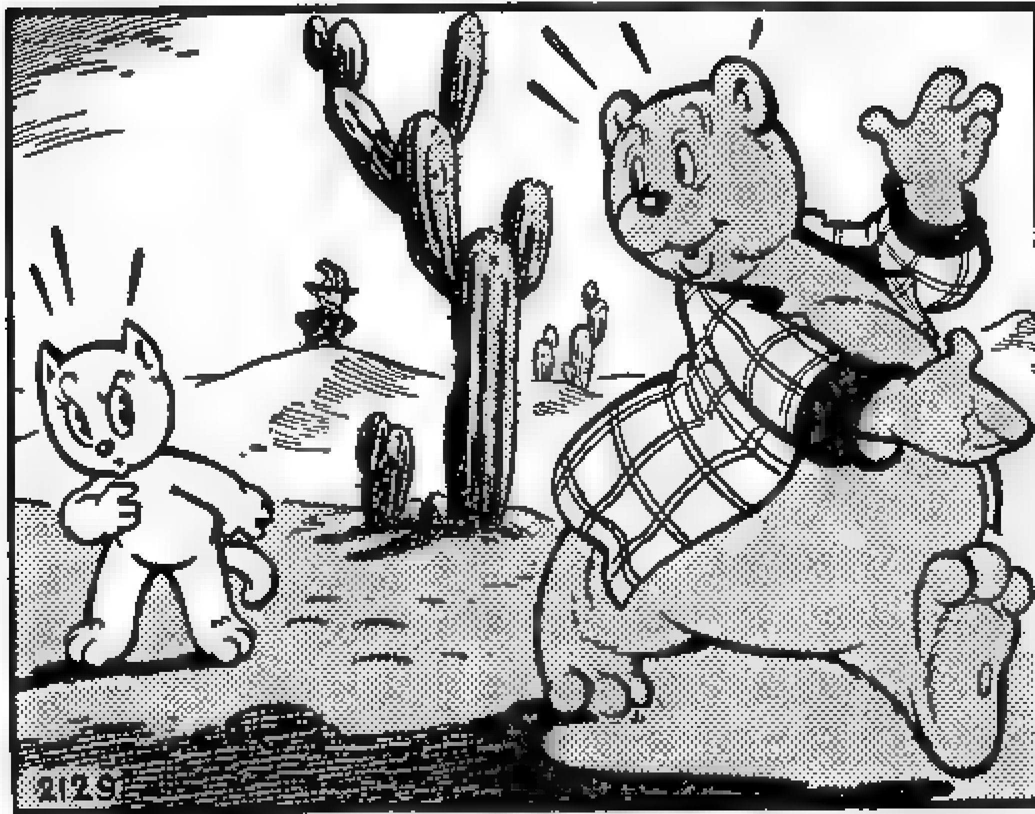

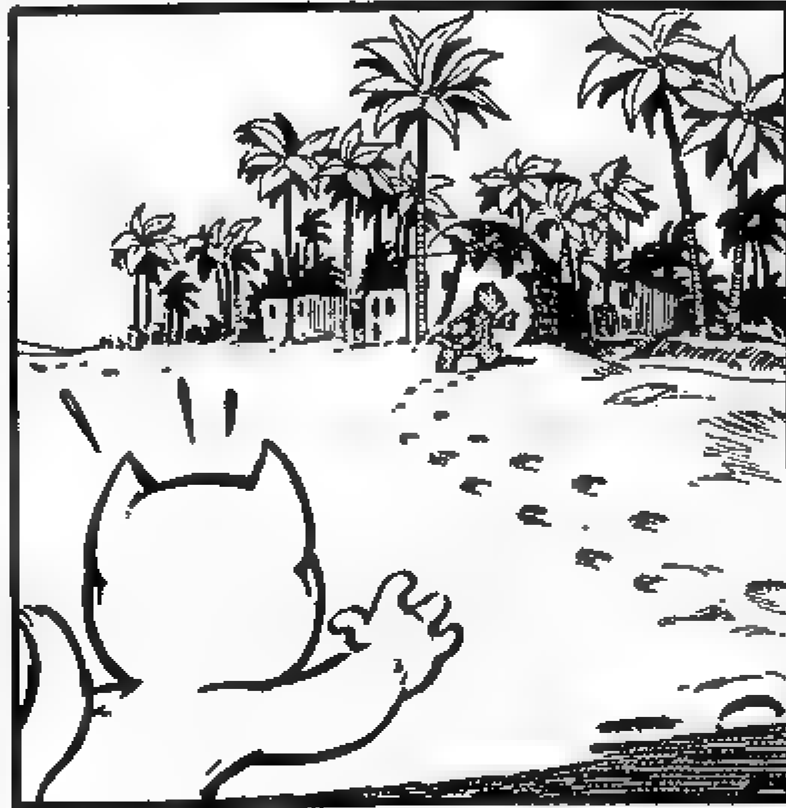

2128. Heer Bommel en Tom Poes kropen uit het zand en de laatste stond boos naar de dwerg te kijken. „Jij lacht maar", zei hij, „hoe kom je hier. Jij kunt je blijkbaar gemakkelijk verplaatsen. Maar voor ons ziet het er niet best uit. We hebben geen voedsel en geen water en we staan midden in een onbekende woestijn.

Ik vind het niet om te lachen!" „Stil, jonge vriend", zei heer Ollie, die met grote wilskracht een waardige houding aannam. „Praat niet zo, waar dit minne mannetje bij is. Hij heeft alleen maar plezier als hij een heer in moeilijkheden ziet. Maar een Bommel geeft zich niet zo gemakkelijk gewonnen. Hij redt zichzelf zoals je gezien hebt!" „Zo is het", riep de dwerg honend. „Een heer die een spiegelaar is, kan zichzelf altijd redden. Kijk maar eens, daar in de verte! Wat zie je daar?" „Een oase!", riep heer Ollie uit. „Palmen! Zo zie je maar weer eens. Kom mee, jonge vriend, daar kunnen we drinken en rusten!" Zo sprekende keerde hij de dwerg de rug toe en begon met ferme pas door het zand te waden. Tom Poes volgde hem, maar hij schudde het hoofd. „Die oase was er daarnet niet", mompelde hij. „Hèhèhè!", lachte het manneke achter hem. „Een spiegelaar kan zich altijd redden met spiegelingen. Schijn en bedrog!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

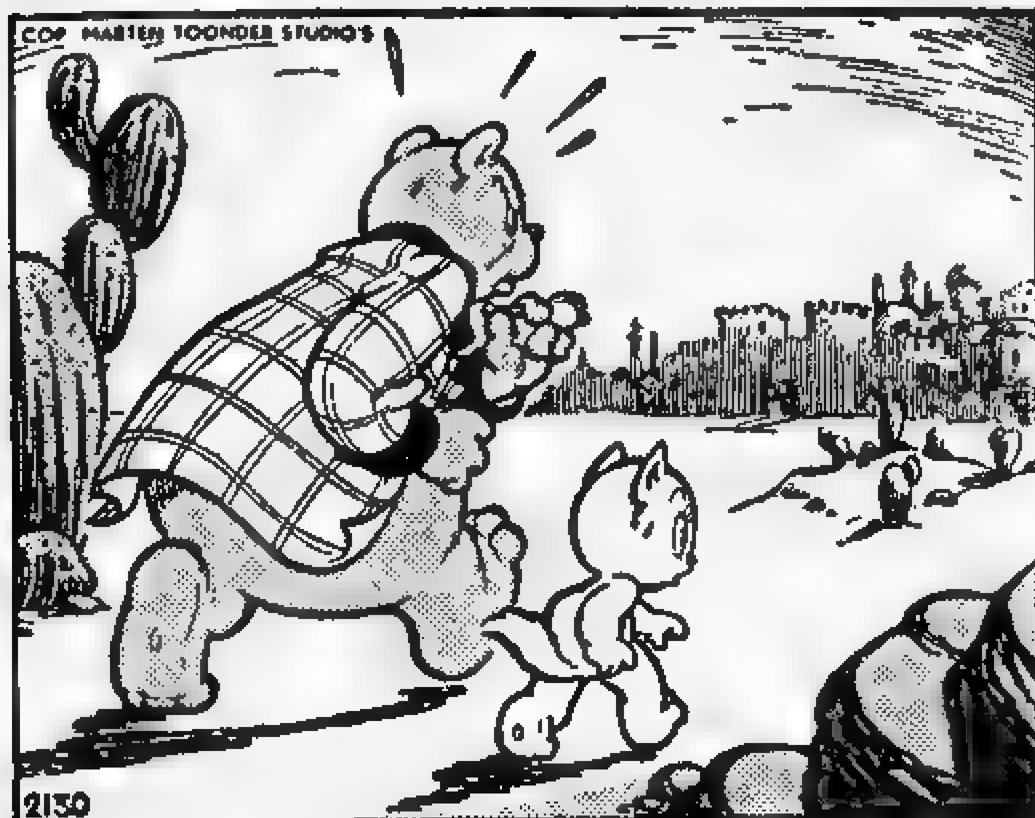

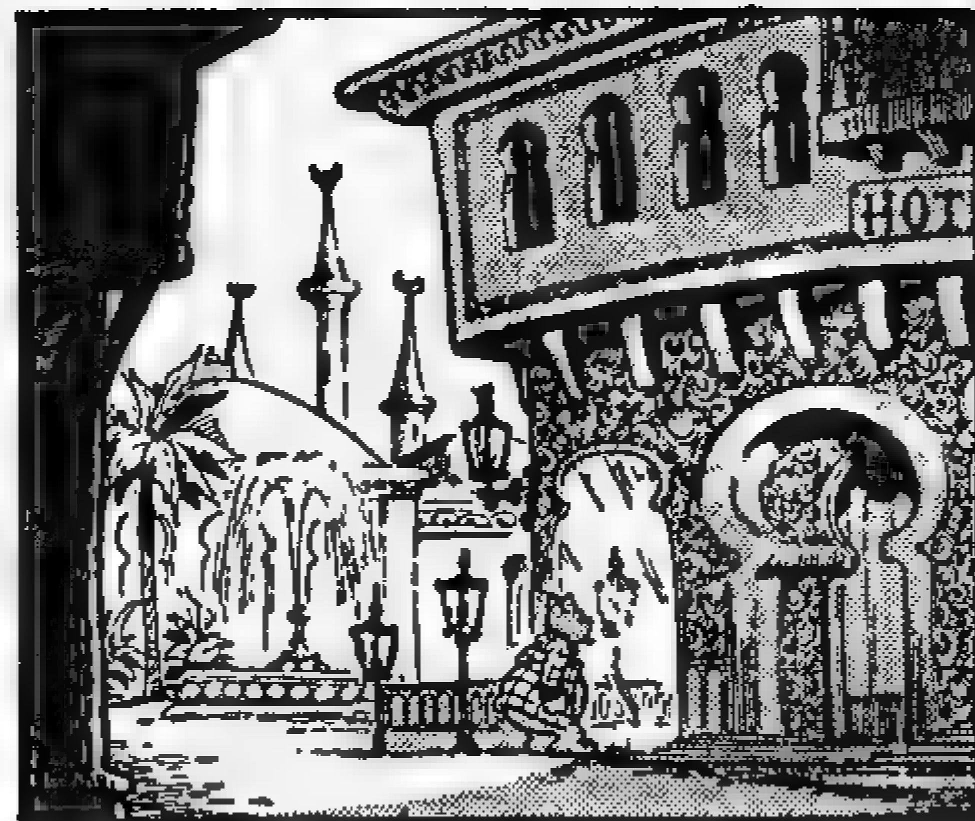
2129. „Een oase!", sprak heer Bommel, zelfverzekerd voortstappend. „Ja zeker, als de nood het hoogst is, is de redding nabij, zei mijn goede vader altijd en daar kan ik mij rustig aan houden, zoals je gemerkt hebt. Een Bommel is niet gauw gevangen." Maar Tom Poes liet zich niet beetnemen door dit gepraat. Hij had te veel teleurstellingen meegemaakt en de oase die er het ene moment niet was en het andere moment wel, maakte hem niet blij. Daarom bleef hij achter en slofte besluiteloos door het mulle zand. De zon brandde heet en de lucht trilde in de warmte. „We moeten onze krachten sparen!", dacht hij. „Zonder eten of drinken is een woestijn geen goed terrein voor wandeltochten en die oase daar is daarom gevaarlijk." Heer Bommel was intussen al een heel eind gevorderd. De palmen waren niet zo dicht bij als hij eerst had gedacht; ze waren steeds een heuvel verder. Maar hij liet de moed niet zinken en de gedachte aan het frisse, heldere water gaf hem de kracht om voort te sjokken. Maar hij hield halt toen hij achter zich hoorde roepen: „Ga niet verder, heer Ollie! Het is een fata morgana!" „Natuurlijk die jonge vriend weer", mompelde heer Bommel, „die wil het altijd beter weten. Maar ik..."

Helaas! Het was al te laat. De fraaie palmen losten zich snel op en verdwenen in de trillende lucht. „Dat is jouw schuld!", riep heer Ollie boos. „Jij verjaagt alles wat mooi lijkt."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

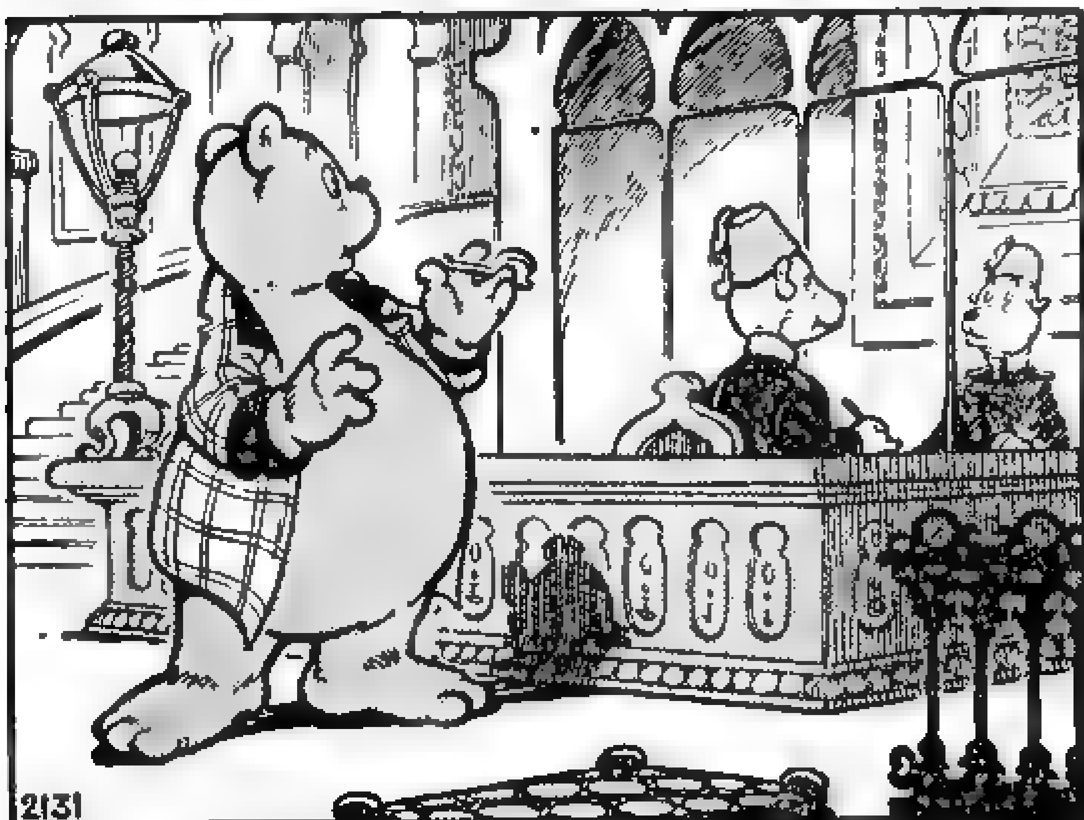

2130. Heer Bommel's woede zakte snel. Hij begon te voelen dat hij moe was en hij begon nu toch ook te twijfelen. „Die oase was dus alweer een fata morgana", zei hij, humeurig naast Tom Poes voortsjokkend. „Maar ik begrijp het niet; we moeten toch juist naar het land Fata Morgana toe! En iedere keer dat ik het zie, verdwijnt het in de lucht wanneer jij zegt dat het een fata morgana is! Als jij je er nu eens buiten hield? Misschien is zo'n spiegeling alleen maar echt voor een heer die een spiegelaar is, zoals die dwerg zegt." „Misschien wel!", gaf Tom Poes toe. Hij was ook moe en dorstig en hij dacht dat heer Ollie misschien wel gelijk kon hebben. Toen er dan ook een fraaie stad aan de horizon zichtbaar werd, ging hij in de schaduw van een cactus zitten. „Ik zal me er buiten houden", zei hij. „Ik zal u niet meer storen!" „Eindelijk verstandig!", zei heer Ollie. Hij vervolgde zijn weg en dit keer verdwenen de gebouwen niet. Integendeel. Ze werden steeds duidelijker toen hij naderde en tenslotte stond hij aan de rand van een witte, Moorse stad. Het eerste gebouw dat hem opviel, was een hotel. „Ah! Juist wat ik zoek!", riep heer Bommel uit. „Zo zie je maar, als je maar zeker weet, dat er een stad is, dan is er ook een!" Toen ontdekte hij, dat een van de wanden van het hotel een spiegel was, maar tot zijn teleurstelling was hij daarin niet zichtbaar. „Wat raar", mompelde hij, „als dit Fata Morgana is, moet hier mijn spiegelbeeld zijn. Dat was de afspraak. Ik zal binnen eens navraag doen."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

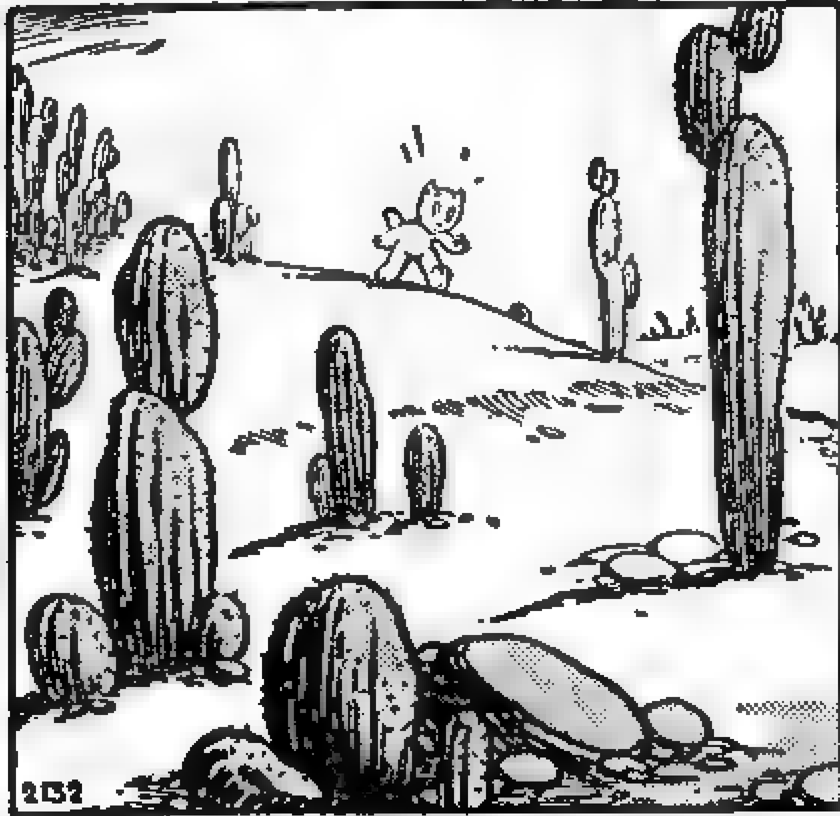

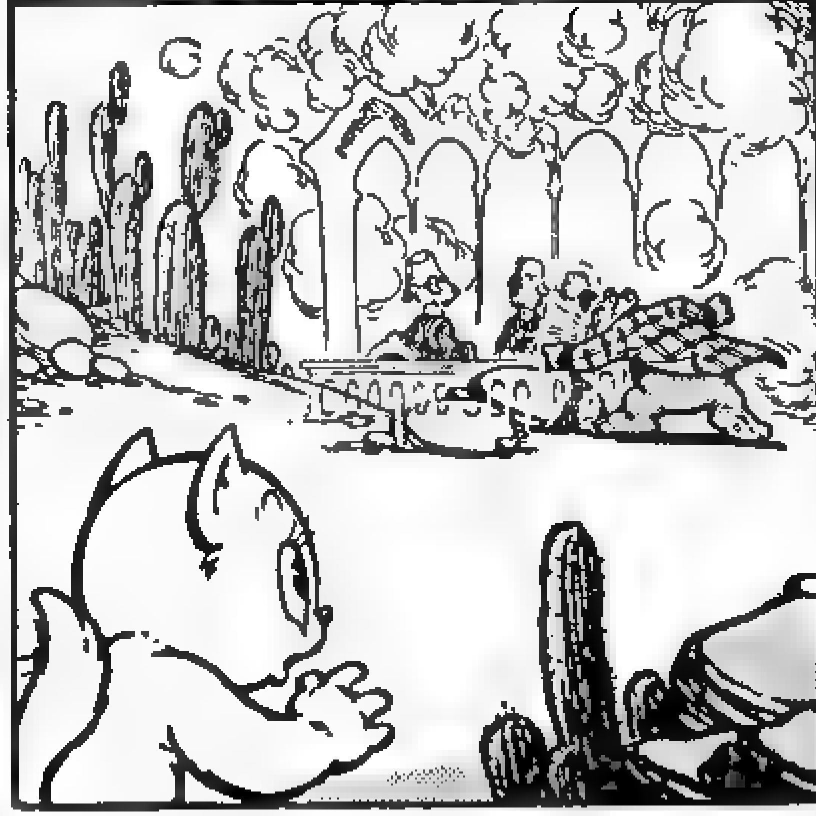

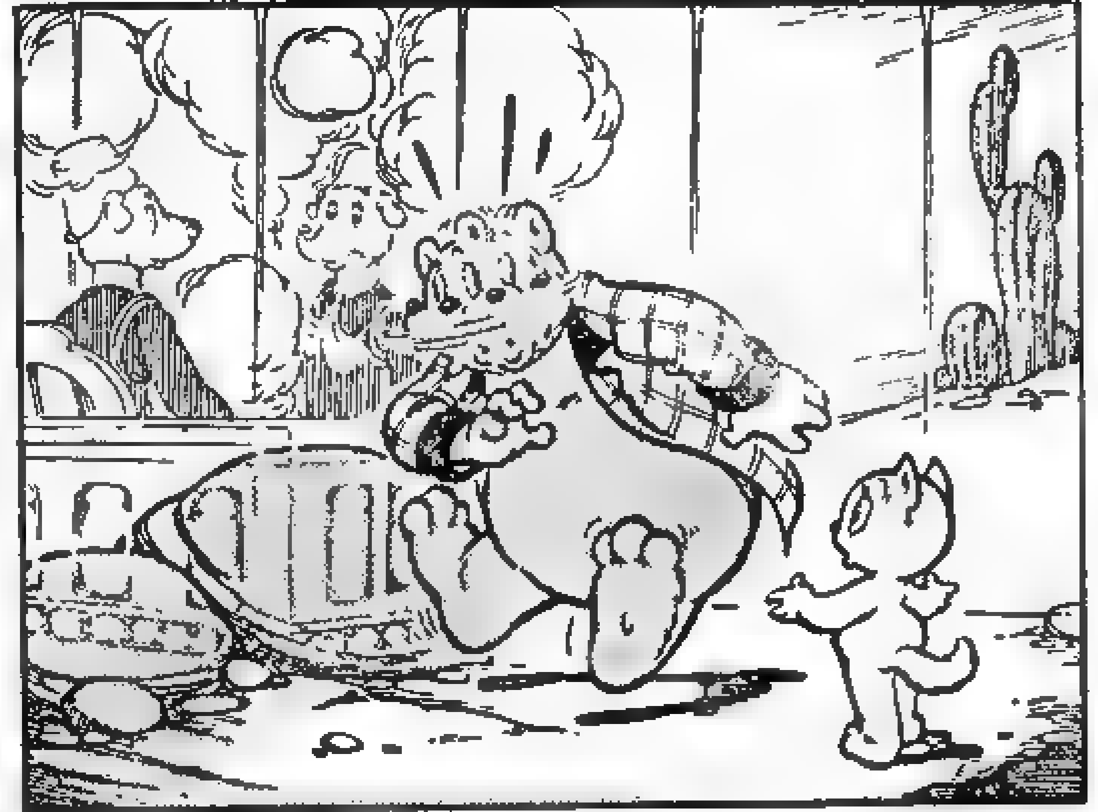

2131. Heer Bommel trok zijn jas recht en trad het hotel binnen. De hall waarin hij terecht was gekomen was door spiegels omgeven en daar middenin, met de rug naar hem toe, zat een portier met lodderige blikken in het glas te staren. Heer Bommel stapte nader en tikte op de toonbank. „Goede dag", zei hij, „is dit Fata Morgana?" De portier fronste de wenkbrauwen en keek onderzoekend in de spiegel om te zien wie er achter hem stond. Maar omdat heer Bommel geen spiegelbeeld had, zag hij niets dan een lege ruimte. „Salem Aleikum, o stem zonder gezicht", mompelde hij. „Dit is hotel Fata Morgana. Inderdaad!" „Ik ben geen stem zonder gezicht!", zei heer Ollie boos. „Als je zo beleefd was om je om te draaien zou je me kunnen zien! Wat is dat voor een manier om met je rug naar de gasten te gaan zitten?" De portier schudde het hoofd en nu werd heer Bommel boos. „Kijk dan achter je!", riep hij schel. „Hier ben ik! Hier!" „Het is héél ongepast om achter je te kijken", prevelde de ander. „Als je vóór je kijkt, zie je in de spiegel wie er is. En als er vóór je niemand is, dan is er ook niemand. En als er wèl iemand is, dan heeft die iemand zijn gezicht verloren!" „Ik heb mijn gezicht niet verloren!", tierde heer Ollie. „Ik heb alleen maar mijn spiegelbeeld verloren en ik kom hier om het terug te halen!" „Als iemand zijn spiegelbeeld heeft verloren, heeft hij zijn gezicht verloren!", stelde de hotelbediende tevreden vast.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

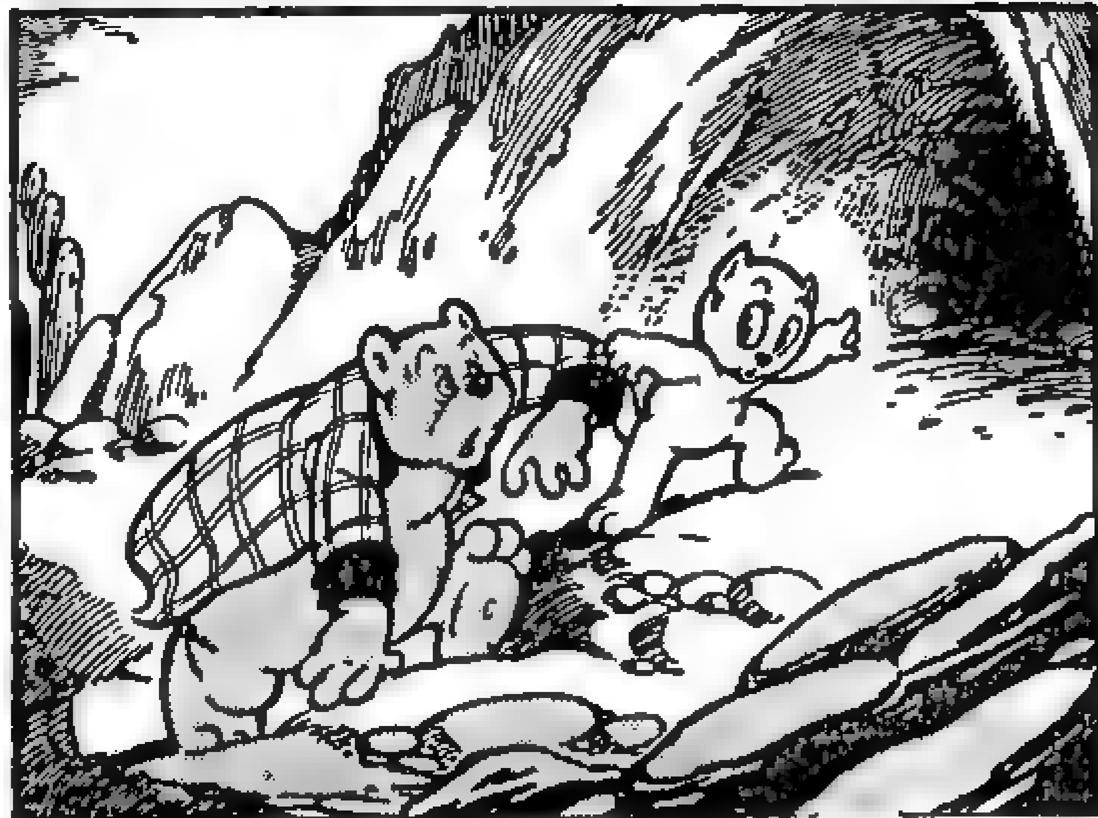

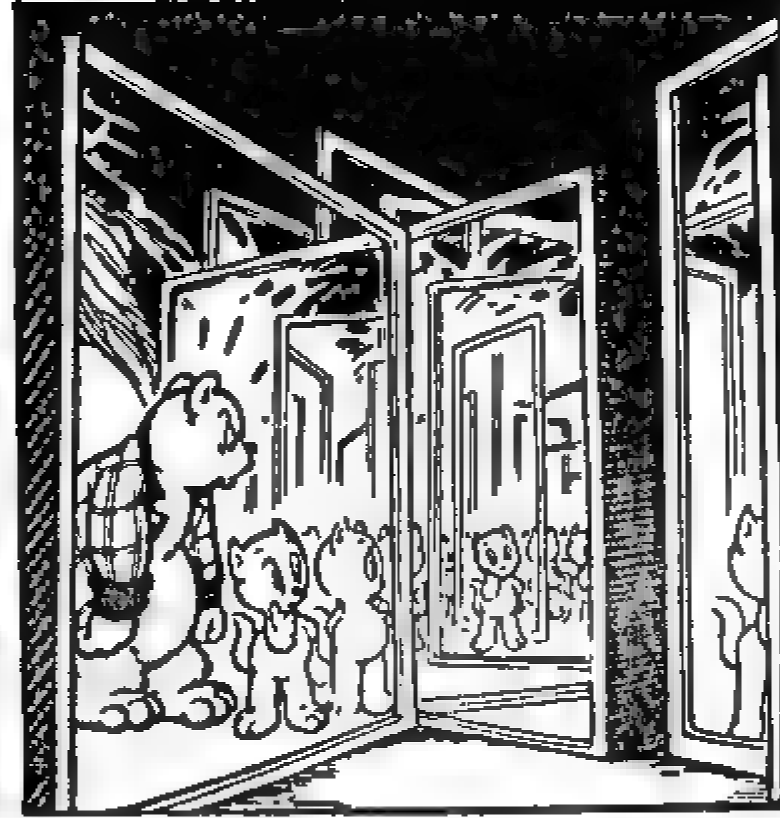

2132. Tom Poes had intussen in de schaduw op zijn vriend zitten wachten. Maar het duurde lang en omdat men nooit kan weten wat er met heer Bommel gebeurt als men hem alleen laat gaan, werd hij ongerust. „Ik wou, dat ik niet beloofd had om me er niet meer mee te bemoeien", dacht hij. „Ik ga toch eens kijken!" Hij stond op en liep in de richting van de stad. Die was niet meer wat hij eerst geweest was. De bouwwerken waren vaag en schemerig geworden en heer Bommel was duidelijk door de muren van het hotel heen te zien. Hij stond nog steeds tegen de portier te roepen, maar toch niet meer zo vurig als in het begin. Want heer Ollie begon aan de hele zaak te twijfelen. De portier bleef onverstoorbaar met zijn rug naar hem toe zitten en het was duidelijk, dat hij niet in lieden zonder spiegelbeeld geloofde. „Stemmen zonder gezicht roepen altijd, zoals iedereen weet", sprak hij loom, „maar in de spiegel zie ik wat wáár is. En iemand zonder spiegelbeeld is niet waar, omdat hij geen gezicht heeft." Dit werd heer Bommel te bar. „Je bent zelf niet waar!", piepte hij. Na deze woorden loste het hotel en de hele stad in de lucht op, zonder een spoor na te laten en hij merkte plotseling, dat hij midden in de woestijn op een steen stond te slaan. „Goed zo, heer Ollie!", zei Tom Poes achter hem. „Dit keer hebt u zelf een einde aan de fata morgana gemaakt!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

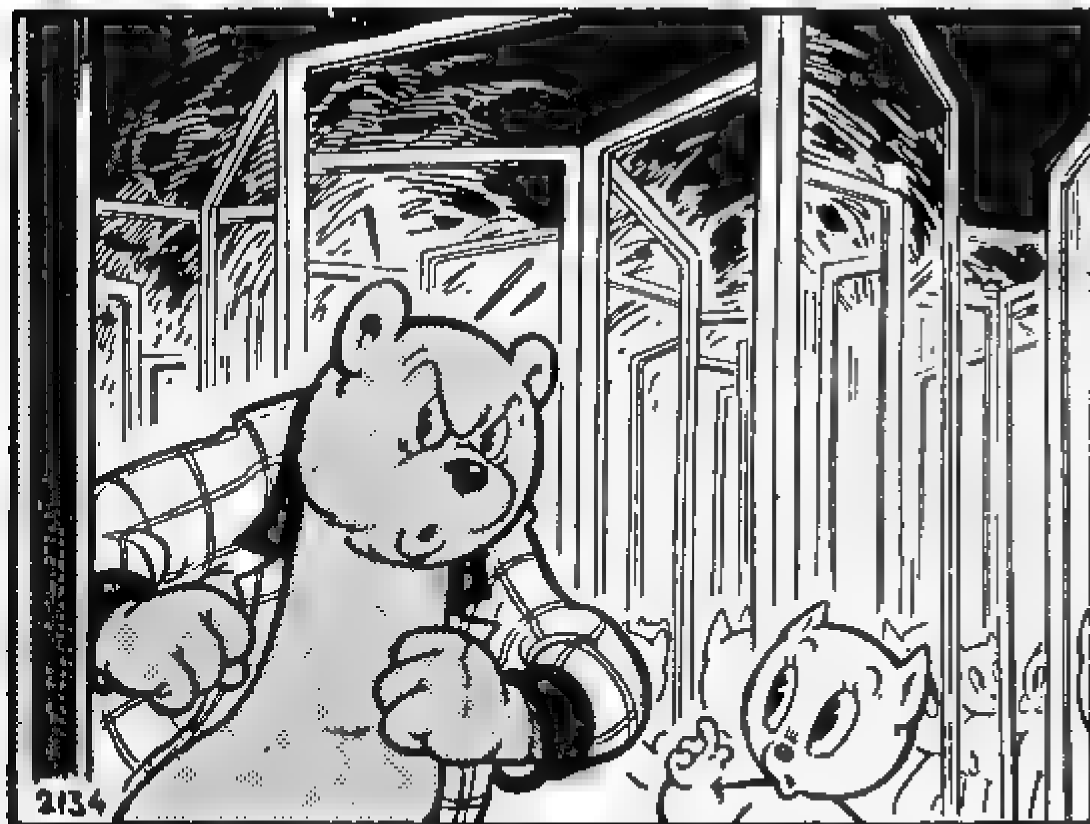

2133. Heer Bommel keek diep verslagen om zich heen, maar hoe hij ook keek, van het hotel was niets meer te bespeuren. Met een moedeloze zucht ging hij tenslotte op een steen zitten en liet het zorgvolle gelaat in de handen zinken. „Laat me hier maar alleen, jonge vriend", sprak hij gebroken. „Ik voel, dat mijn jong en veelbelovend leven hier een einde gaat nemen. Ook een Bommel kan te veel rampspoed krijgen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ga jij maar verder en laat mij hier achter in mijn eenzaamheid: zonder levensmiddelen en zonder spiegelbeeld. Het is afgelopen met me . . ."

Tom Poes had echter niet geluisterd. Nu de luchtspiegeling verdwenen was, kreeg hij een rots in de gaten waarin zich een grotopening bevond. „Daar moeten we naar toe, heer Ollie", zei hij, zijn vriend aan een arm omhoog trekkend. „Schei nu uit met dat geklaag! In die grot is schaduw en misschien is er wel water ook! Kom mee!" Hij sjorde zijn vriend tegen de heuvel op en duwde hem naar de spelonk. Heer Bommel zeulde lusteloos achter hem aan, want hij had zo langzamerhand geleerd, dat men niet alles moet vertrouwen wat men ziet. Maar de grot was echt, dat bleek toen ze er binnentraden. Het zag er daarbinnen overigens wel vreemd uit. De gehele ruimte was gevuld met spiegels, die kris en kras door elkaar stonden, zo ongeveer als een spiegeldoolhof op een kermis. Tom Poes werd in al dat glas eindeloos weerkaatst, maar heer Ollie was en bleef alleen. Zijn spiegelbeeld was er niet bij . . .

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

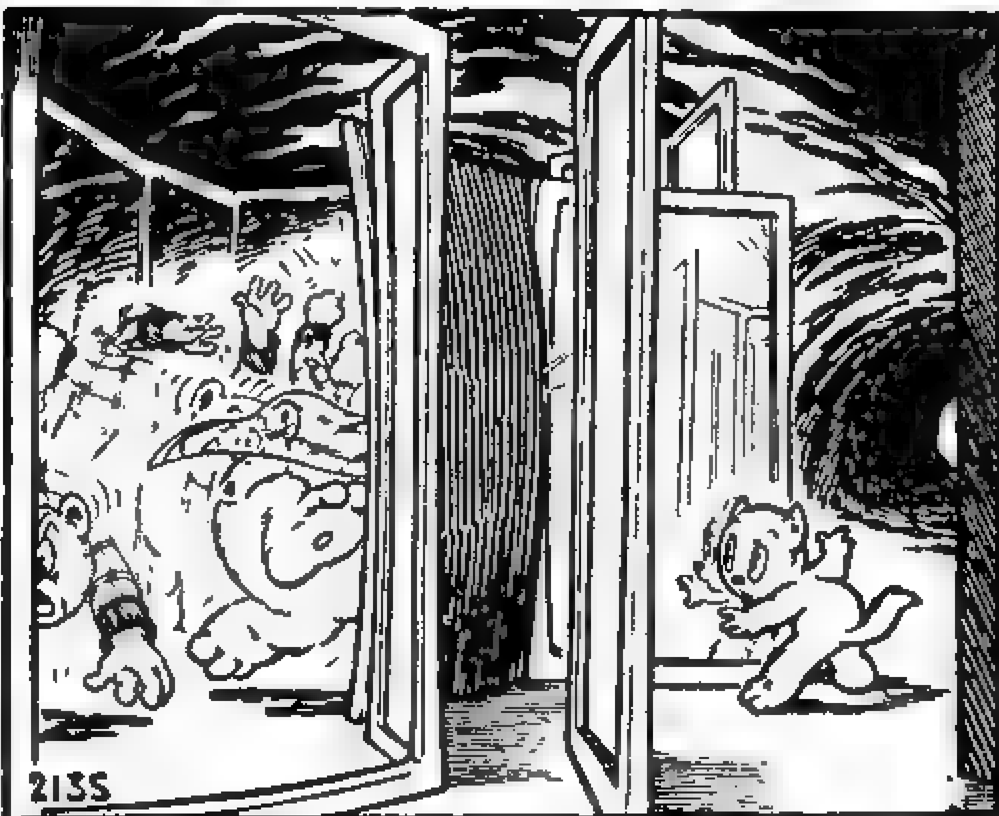

2134. De koelte van de grot en het zien van al die spiegels bracht heer Bommel weer tot zichzelf en hij keek met groeiende ontstemming naar de ontelbare menigte Tom Poesen om hem heen. „Wat betekent dit?", vroeg hij op duistere toon. „Gewoon een spiegeldoolhof!", legde Tom Poes uit. „We moeten proberen om hier ergens..." „Zo", riep heer Ollie uit, „heel gewoon een spiegeldoolhof, hè? Je hebt makkelijk praten, want je ziet jezelf wel duizend keer! maar waar ben ik? Ik ben nergens, alsof ik niet besta! Daar is niets gewoons aan, jonge vriend!" „We moeten proberen om de doorgang te vinden", hernam Tom Poes. „Dat moet altijd in zo'n doolhof. Dan kom je altijd wel ergens uit." En hij begon voorzichtig langs al het glaswerk te lopen. Heer Bommel bleef even weifelend staan. „Een doorgang!", prevelde hij. „Daar zit iets in. Ik moet hier uit!" Hij deed een paar passen en stapte bonkend tegen een spiegelruit die hij niet zag omdat hij niet door zijn eigen weerkaatsing gewaarschuwd werd. Deze botsing bracht de diep-beproefde heer tot het uiterste. Hij verloor alle voorzichtigheid uit het oog en stormde in volle vaart tegen een andere glaswand aan. Duizelig zwenkte hij naar rechts en rende uitzinnig van spiegel tot spiegel, zodat het gewelf weergalmde van het geweld.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

2135. Terwijl heer Bommel dreunend van spiegel naar spiegel sprong, was Tom Poes er in geslaagd een doorgang te vinden, door rustig langs de glaswanden te lopen zonder in de spiegels te kijken. Hij kwam zodoende vanzelf bij een opening en toen hij daar doorheen stapte stond hij weer in een schemerig verlichte grot. „Heer Ollie!", riep hij. „Ik heb het gevonden!" Maar heer Bommel was te versuft door de vele botsingen om die boodschap te begrijpen. Het kostte Tom Poes dan ook heel wat moeite om zijn vriend met geduld en vriendelijke woorden in de spelonk achter de spiegels te krijgen. Daar kwam heer Ollie weer enigszins tot zichzelf. „Wat nu, jonge vriend?", vroeg hij klagelijk, zijn builen betastend. „Waar breng je me naar toe? Dit is toch geen omgeving voor een heer die zijn spiegelbeeld zoekt in duizend spiegels zonder spiegelbeelden? Dat is nu wel gebleken." Maar Tom Poes dacht er anders over. „Dit is de plaats om weerspiegelingen te bewaren", zei hij. „Achter deze spiegels. Kom maar mee, heer Ollie, daar aan het einde is een ruimte, ziet u wel?" En ja, toen ze de gang doorgelopen waren, stonden ze plotseling in een grote spelonk, waar weer een spiegel stond. En naast die spiegel zaten twee bekende figuren. De ene was de gesluierde gedaante, die de oplettende lezertjes zich nog wel zullen herinneren, en de ander was heer Bommel zelf!

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

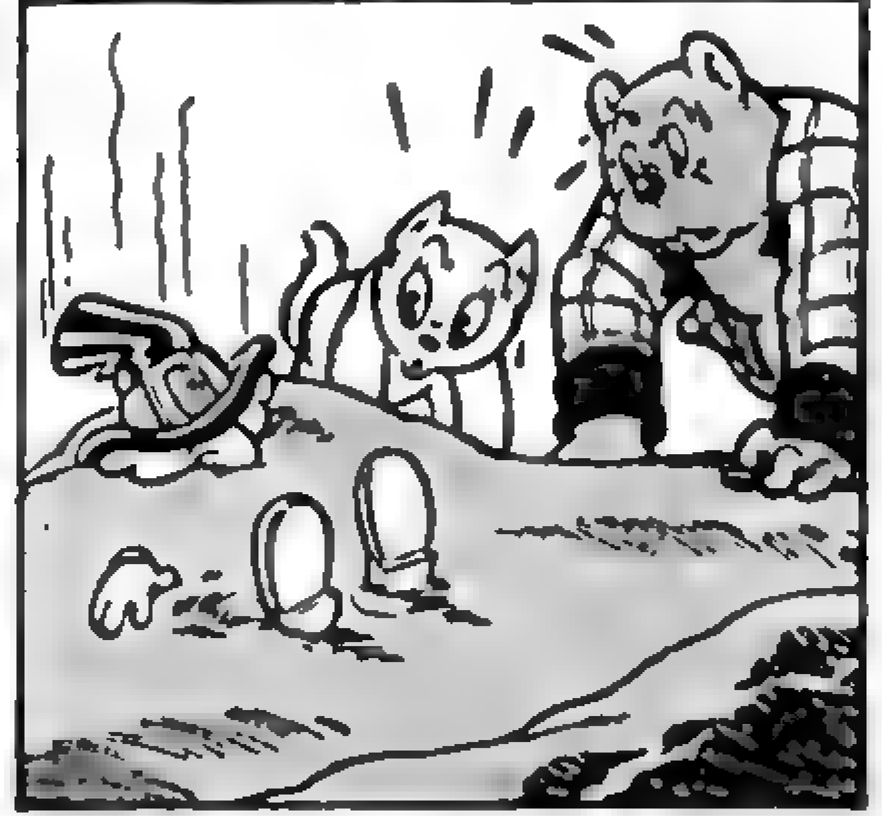

2136. Heer Bommel stond een moment – als door de bliksem getroffen – naar zijn dubbelganger te kijken. Maar het moet gezegd worden, dat hij metéén begreep, wie hij voor had. „Mijn spiegelbeeld!", riep hij uit. „Eindelijk vlegel! Nu zal ik je op je plaats zetten! Terug naar waar je thuis hoort!" En hij sprong voorwaarts om zijn projectie in de spiegel te drukken. Dit lukte natuurlijk niet en de gesluierde gedaante zweefde haastig opzij, zodat ze tegenover Tom Poes stond. „Wat betekent dit?", vroeg zij met vage stem. „Hij is de èchte heer Bommel!", zei Tom Poes. „Die ander is alleen maar zijn spiegelbeeld!" „Metamorfose-praat", lispelde de dame. „Als die ander een spiegelbeeld is, dan is dàt de heer. Je ziet de dingen omgekeerd. Het spiegelbeeld is echter dan het grove lichaam." „Een lichaam zonder spiegelbeeld is altijd grof!", zei Tom Poes. „Ze horen nu eenmaal bij elkaar! Maar wie bent u eigenlijk?" „Ik ben Fata Morgana!", hernam de gedaante. „Ik maak spiegelbeelden los van het lichaam en daardoor krijg ik een diep inzicht in de tegenkanten." „Aha!", riep Tom Poes uit. „Maar dan bent u zelf ook niet echt!" „Echt is onecht", zei de dame, „en onecht is echt. Alles is andersom als men denkt..." Tom Poes luisterde niet verder; met een ruk trok hij de sluier voor het gelaat van de duistere gedaante weg. En het was zoals hij verwacht had: ze had geen gezicht want er zat niets onder de lappen. Op dat moment stak er een hevige wind op, die alles wegblies: grot en spiegels en dame. Alleen Tom Poes en heer Bommel bleven over, midden in een zandstorm die over de woestijn gierde.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

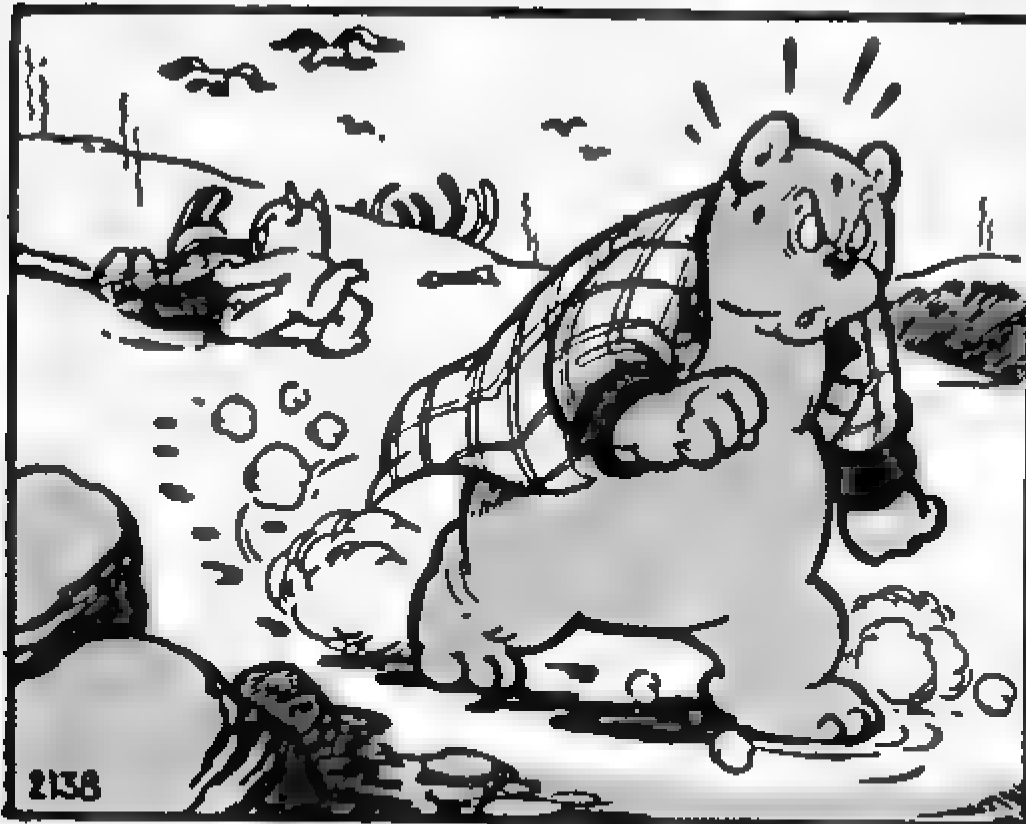

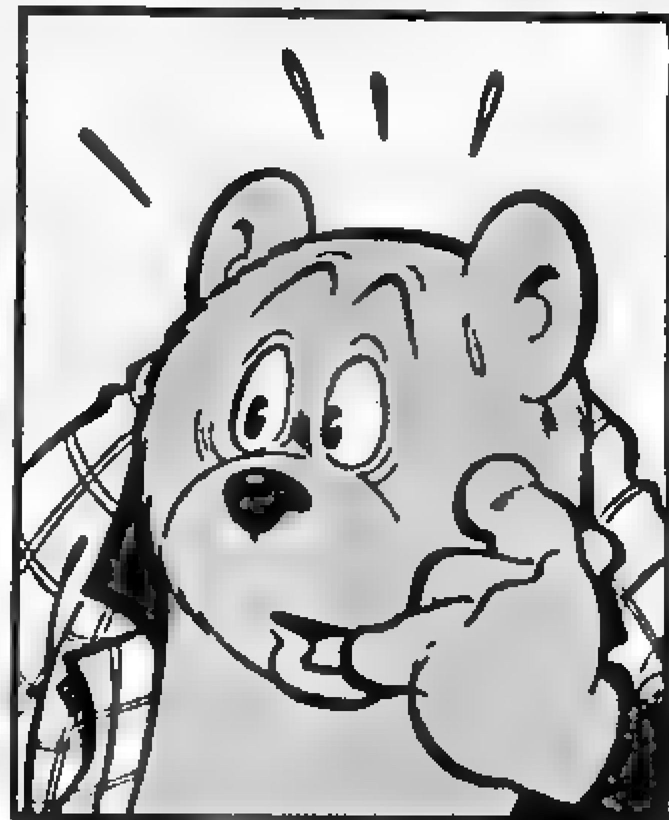

2137. De storm ging even snel liggen als hij was opgekomen en nu liepen Tom Poes en heer Bommel weer door de hete, dorre woestijn, zoals tevoren. „We zijn weer even ver!", sprak heer Ollie moedeloos. „Daarnet had ik mijn spiegelbeeld te pakken. Ik had hem bij zijn kraag en probeerde hem op zijn plaats te zeggen: in de spiegel waar hij thuis hoort. Maar het lukte niet..." Hij zuchtte diep en sjokte een poosje zwijgend door het mulle zand. Aan de horizon verrezen enkele palmen die er koel en vriendelijk uitzagen. Doch heer Bommel wenkte afwerend. „Allemaal luchtspiegelingen", hernam hij verdrietig, „alles wat er prettig uitziet is maar een fata morgana voor een heer zonder weerkaatsing, als je begrijpt wat ik bedoel." Tom Poes zag, dat de palmen zich in de trillende lucht oplosten en knikte. „Ja", gaf hij toe, „maar u moet het niet te somber zien, heer Ollie. Een poosje geleden dacht u dat iedere luchtspiegeling werkelijkheid was. En nu gelooft u, dat iedere werkelijkheid een luchtspiegeling is. Dat is allebei fout!" „Jij hebt makkelijk praten", mompelde heer Ollie. „Jij weet niet..." „Daar vliegen gieren!", riep Tom Poes uit. „Dat betekent dat daar iemand ligt, die er slecht aan toe is!" „Ik ben er ook slecht aan toe!", klaagde heer Bommel. Maar hij volgde Tom Poes naar een zandheuvel waar een zwarte hoed boven uit stak. En ja! Daar lag een bewusteloze figuur, half bedolven onder het zand. Het was de dwerg Jodocus.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

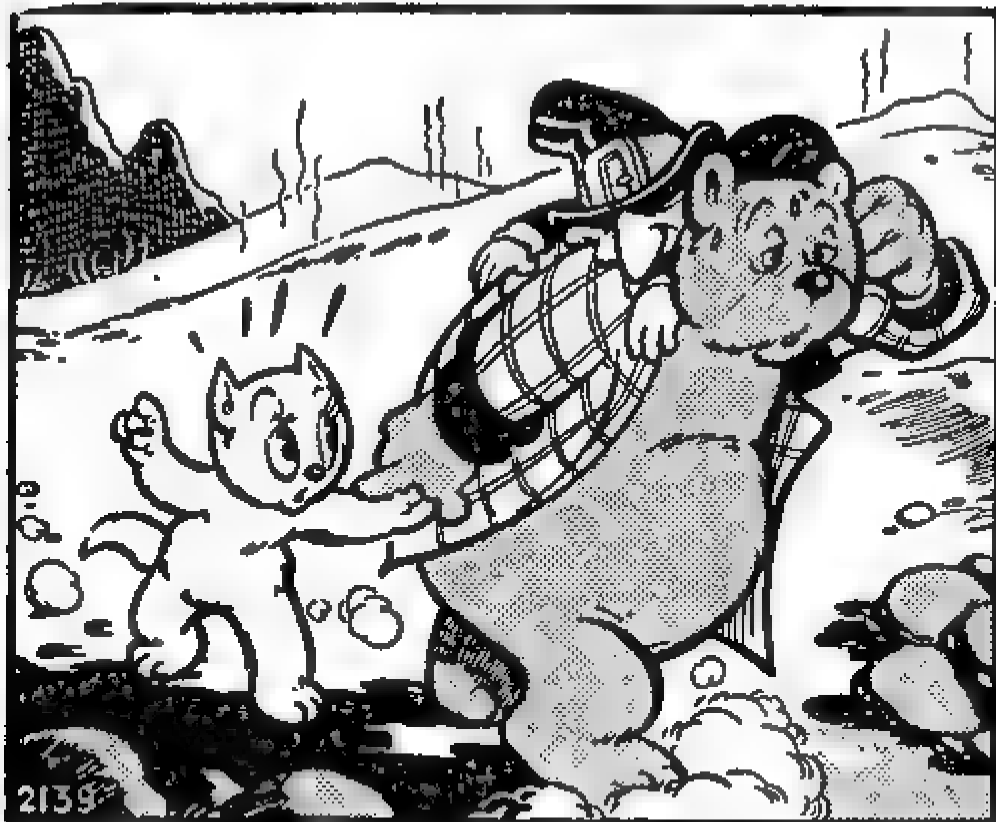

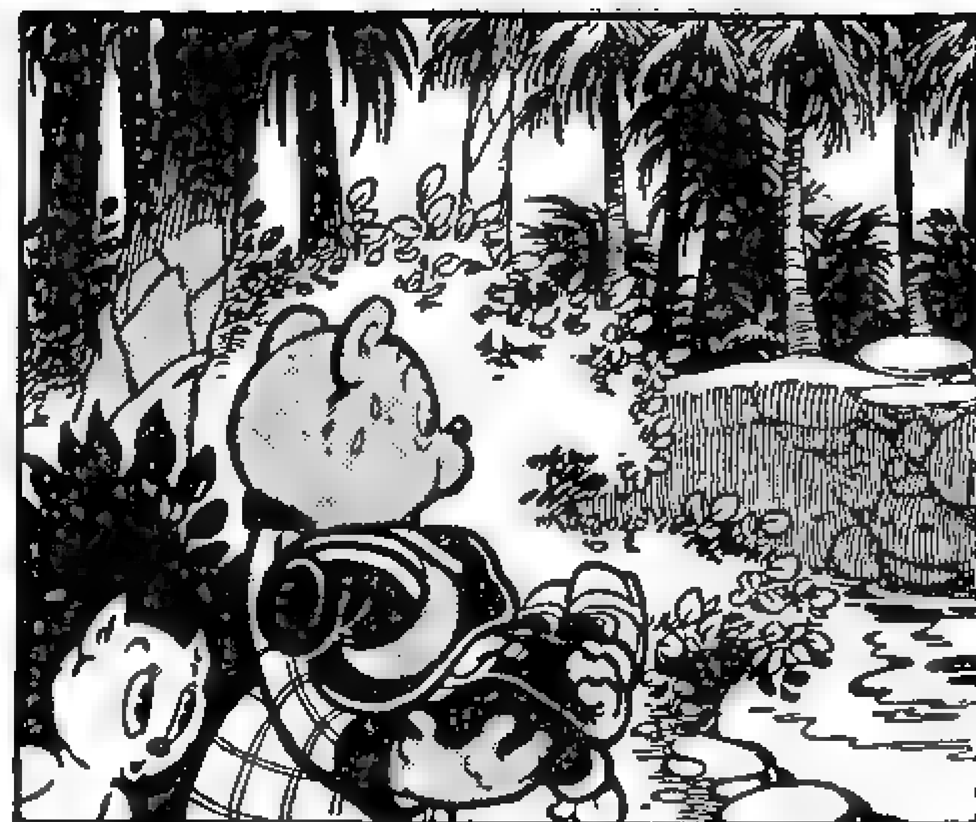

2138. Tom Poes boog zich over de dwerg en begon hem uit het zand te trekken. Maar heer Bommel liep boos door. „Dat moest er nu nog bijkomen", mompelde hij, „dat misselijke ventje is de oorzaak van al mijn ellende. Als hij er niet geweest was, zou ik nu prettig thuis zitten en net zo veel kunnen eten en drinken als ik wou; ach, als we niet gauw water vinden is het met mij ook afgelopen, net als met die dwerg! Dat nare, giechelende mannetje. Ik zou hem..." Heer Bommel bleef staan en keek om. Ver achter hem zeulde Tom Poes Jodocus voort en hij wendde zich wrevelig af en slofte verder. Maar zijn gezicht werd steeds bedrukter. „Het is erg naar om hier bewusteloos te raken", sprak hij peinzend tot zichzelf, „dan lig je in het zand en je kunt niets meer doen... en dan komen de gieren en dan... hm!" Hij hield opnieuw de pas in en dacht enige tijd na. Maar toen keerde hij zich om en begon terug te lopen. Tom Poes was intussen aan het einde van zijn krachten geraakt en op dat moment viel hij voorover terwijl de woestijn om hem heen begon te draaien. Maar in de verte hoorde hij de stem van heer Ollie. „Kom, jonge vriend, nog even moed houden", riep hij. „Dat kereltje zal ik wel dragen, al deugt hij niet. Maar een heer helpt alles wat hulpeloos is."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

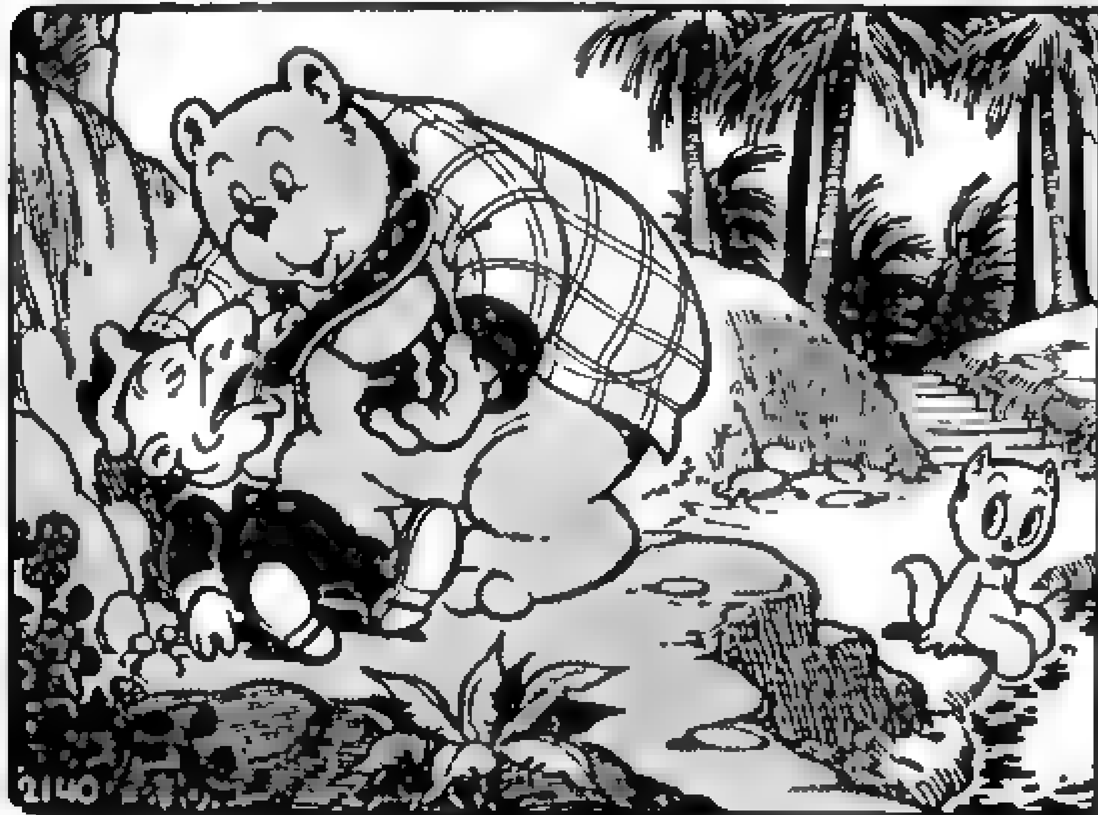

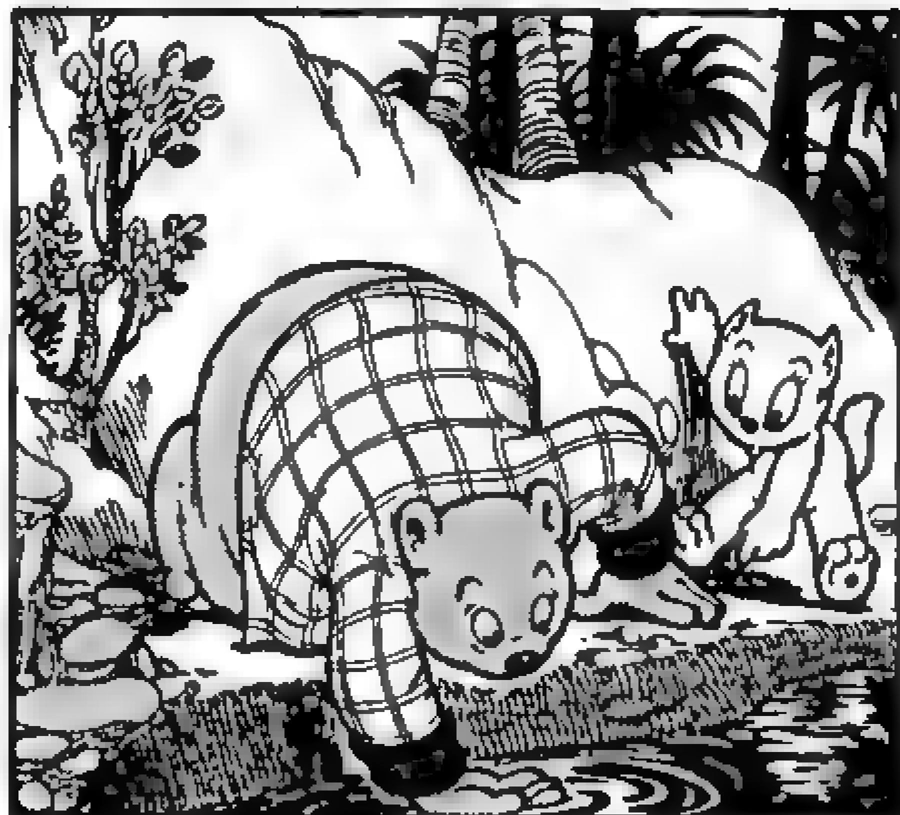

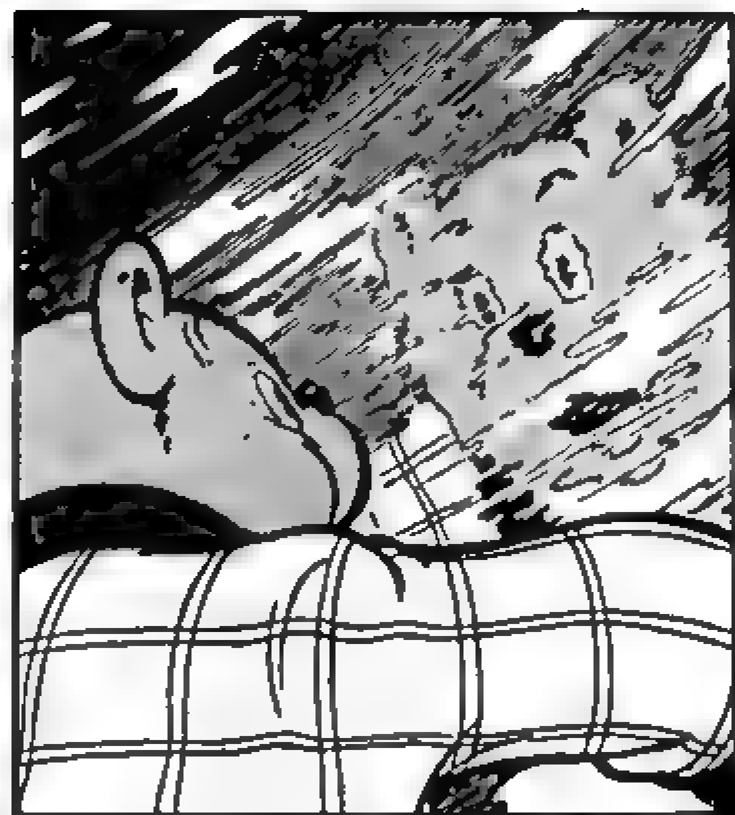

2139. Heer Bommel hees de dwerg op zijn rug en nam Tom Poes bij een hand. „Kom, jonge vriend", sprak hij, „laat de moed niet zo gauw zakken. Het heeft geen zin om te gaan liggen, want het enige wat er dan komt, is een stelletje gieren, als je begrijpt wat ik bedoel. De toestand is nooit zo somber als hij er uit ziet!" Met deze woorden zette hij zich in beweging en sjokte door het hete zand. Tom Poes keek zijn vriend verbaasd aan, maar hij liet zich gewillig voorttrekken. Hij begreep, dat dit niet lang kon duren. Hij had geen kracht genoeg om zelf te lopen en de dwerg was ook niet licht, hoewel hij klein was. Heer Bommel begon dan ook steeds zwaarder te hijgen en de passen die hij nam werden steeds onzekerder. Maar op het moment dat hij de moed helemaal dreigde te verliezen, zag hij plotseling enige palmen boven de zandheuvel uitsteken. „Een oase!", riep hij. „Kijk, heer Ollie! Daar moet drinken zijn!" „Bedrog!!", zei heer Bommel met dikke tong. „In die dingen gloofkniet meer. Ajjemaal gezichtsbedjog. Kkan ajjeen op eigen kjacht vejtjouwen!" Zo sprekende zeulde hij zijn vracht voort zonder op of om te kijken. Daardoor kwam het dan ook, dat hij plotseling tussen een groep bomen in stond en voor zijn ogen water zag blinken. „Niets zeggen", prevelde hij. „Dan vejdwijnt het. . ., op af gaan. . . net doen of het niet echt is. . ."

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

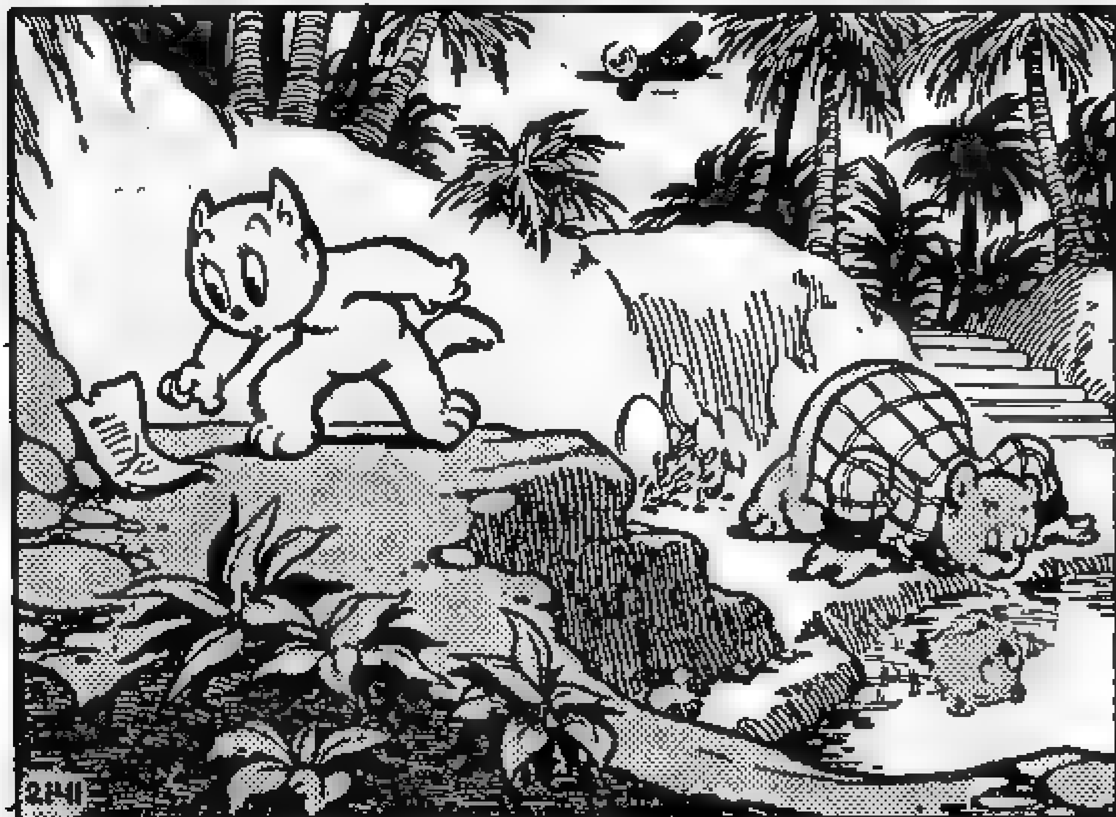

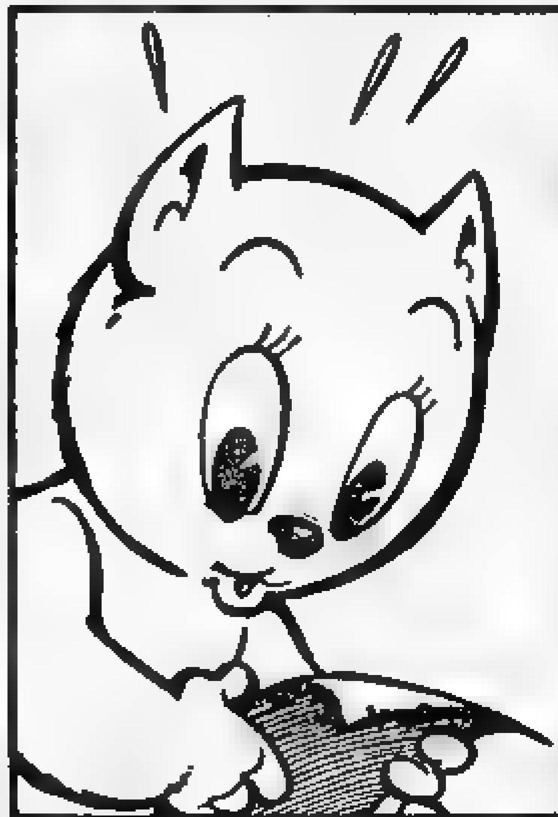

2140. Heer Bommel liet de dwerg van zijn schouders glijden en legde hem neer, terwijl Tom Poes naar het water liep. Hij durfde nog steeds niets te zeggen, omdat hij bang was dat de oase dan zou verdwijnen. Maar hij rukte het mannetje de lelijke hoed van het hoofd en ging er mee naar de oase. Pas toen hij het hoofddeksel in het nat dompelde ademde hij verlicht op. „Het is ècht!", mompelde hij verrukt. Hij nam haastig een paar slokken uit de gevulde lakhoed en zeulde er toen mee naar het miezerige keteltje, dat hijgend in het zand lag. Pas toen hij het hele hoofddeksel had leeggegoten, rende hij opnieuw naar de bron en begon zelf te drinken. Hij dronk alsof hij nooit weer zou ophouden en pas na een poosje drong het tot hem door dat Tom Poes hem riep. „Wat is er, jonge vriend?", vroeg hij, gestoord opkijkend. „Wanneer dit ook een luchtspiegeling is ben ik toch best voldaan, hoor! Dit water heeft me een heel ander gevoel gegeven." „Nee, dat is het niet", zei Tom Poes. „U moet eens in het water kijken!" „In het water kijken?", mompelde heer Ollie, zich verbaasd voorover buigend. En toen zag hij het. Daar beneden hem, weerkaatst door de bron, was zijn eigen gezicht. „Mijn spiegelbeeld!", riep heer Bommel uit. „Ik heb mijn spiegelbeeld terug, Tom Poes! Zie je wel? Het is terug! Ach, als mijn goede vader dit eens had mogen meemaken!"

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

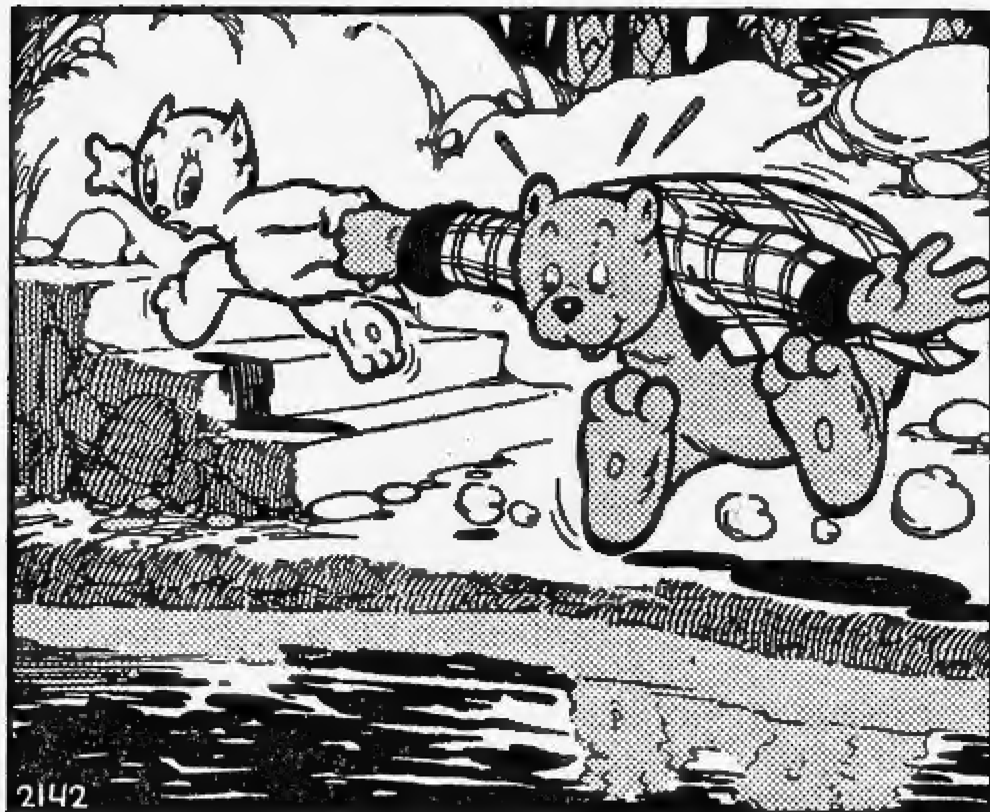

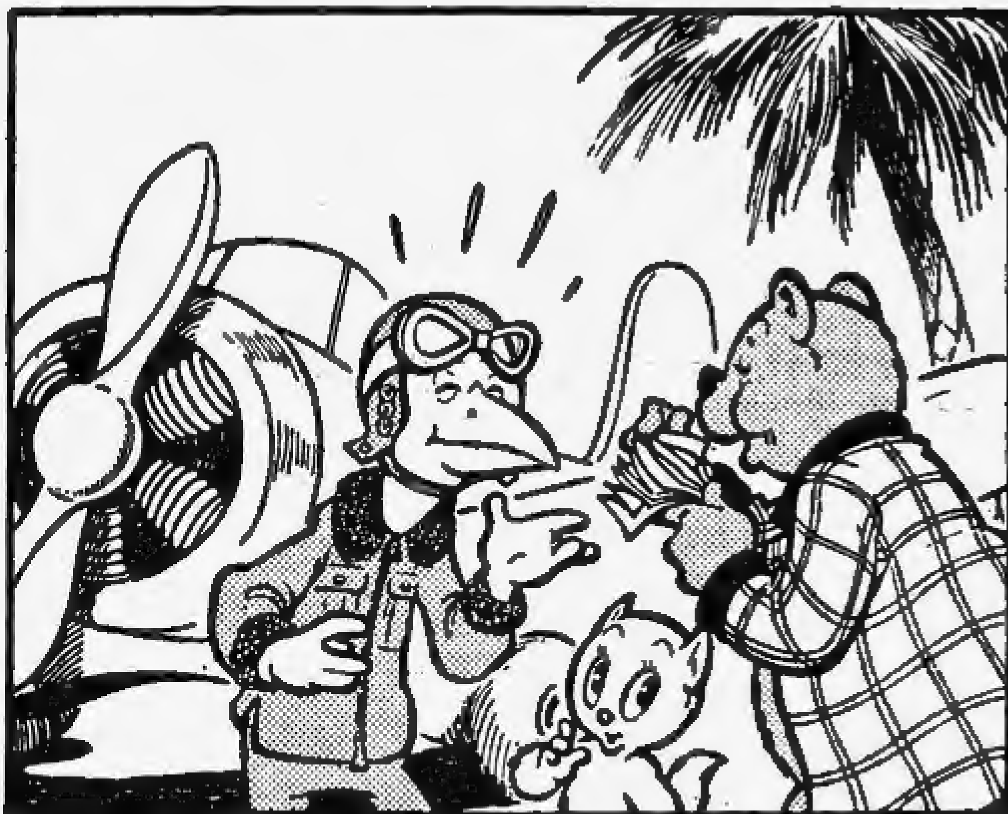

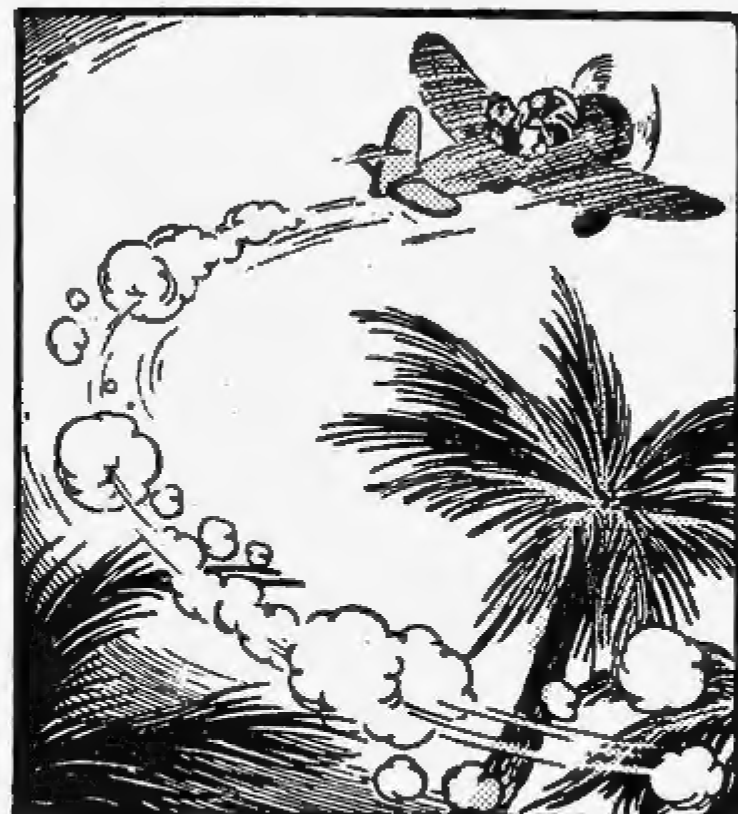
2141. Heer Ollie was zó blij met zijn spiegelbeeld, dat hij vergat verder te drinken. Hij staarde verheerlijkt in het rimpelende water, trok gezichten, knikte, knipoogde en dompelde tenslotte tevreden zijn gezicht in het koele nat. Tom Poes had intussen zijn dorst gelest en hij besloot eens te gaan kijken hoe de dwerg het maakte. Maar tot zijn grote verbazing was het kleine ventje verdwenen en op de plaats waar hij gelegen had lag een briefje op de grond. Met briebellettertjes was daarop geschreven: „Mijn groet. Ik heb mij in Bommel vergist. Het lijkt, dat hij alleen maar schijn is.

In de grond is hij toch wel iemand. Wanneer iemand iemand is, kan ik zijn spiegelbeeld niet vasthouden. Daarom verdwijn ik, want mijn werk is gedaan. Dit is de eerste keer, dat iemand mijn leven wilde redden. Het is een vreemde ervaring. Jodocus." Tom Poes las het briefje aandachtig en keek toen naar heer Ollie, die nog steeds over de oase gebogen lag om zijn gezicht te bekijken. „Tja, het is vreemd", mompelde Tom Poes. „Ook kwade dingen hebben goede kanten. Wie had kunnen denken, dat heer Bommel op deze manier zijn spiegelbeeld terug zou vinden? En ik heb hem niet eens zo heel erg geholpen! Maar nu moeten we eens zien hoe we thuiskomen!" Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door het geronk van een motor en toen hij opkeek zag hij, dat er een vliegtuig naast de oase neerstreek.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

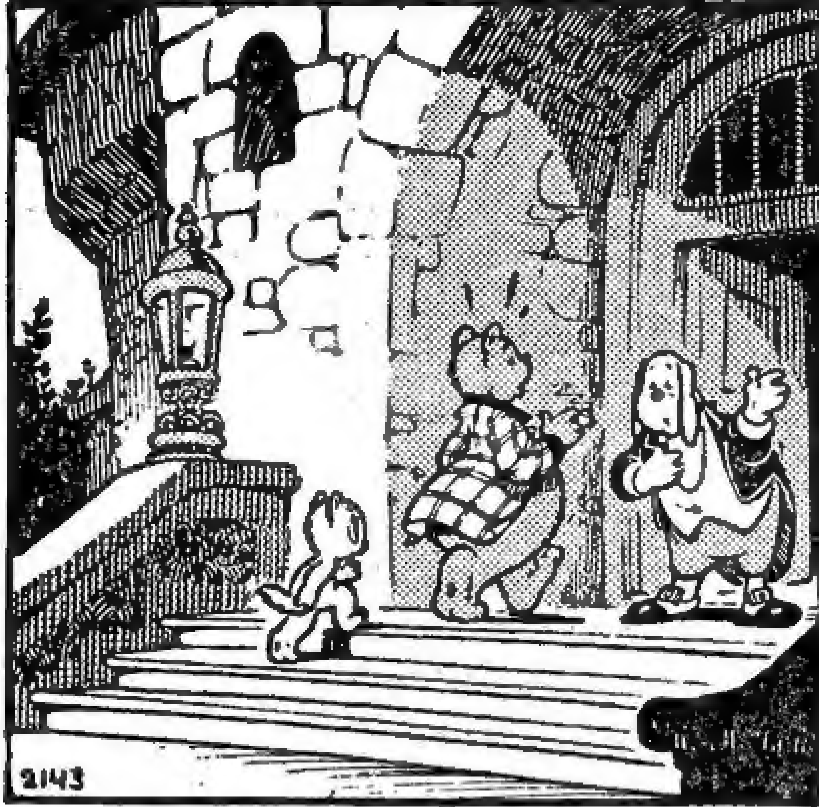

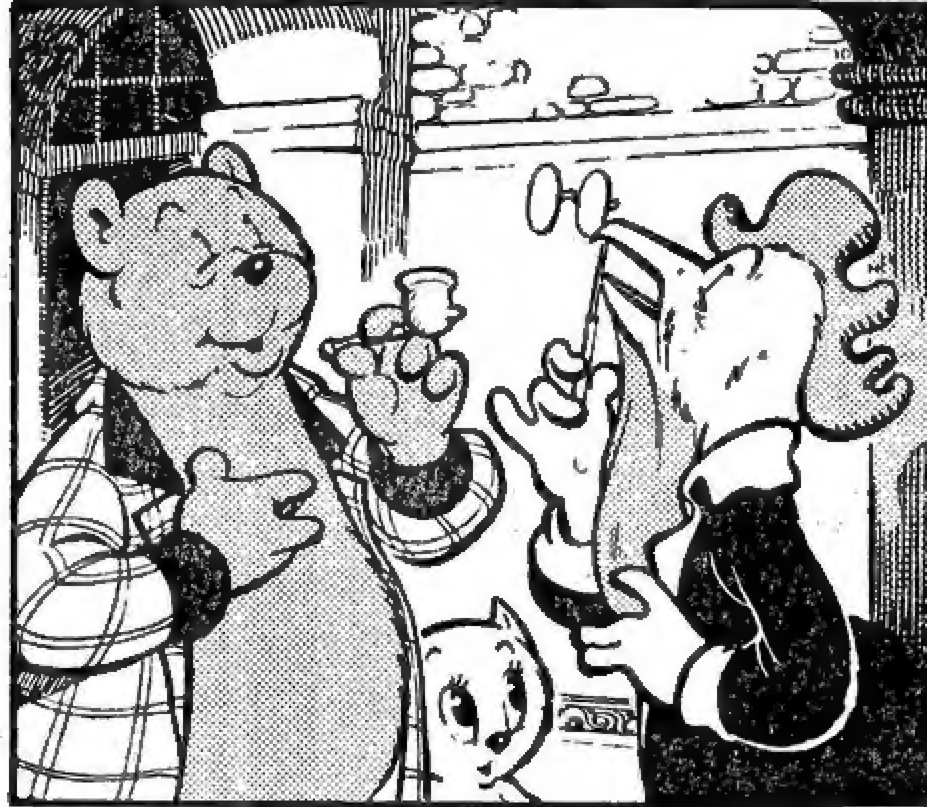

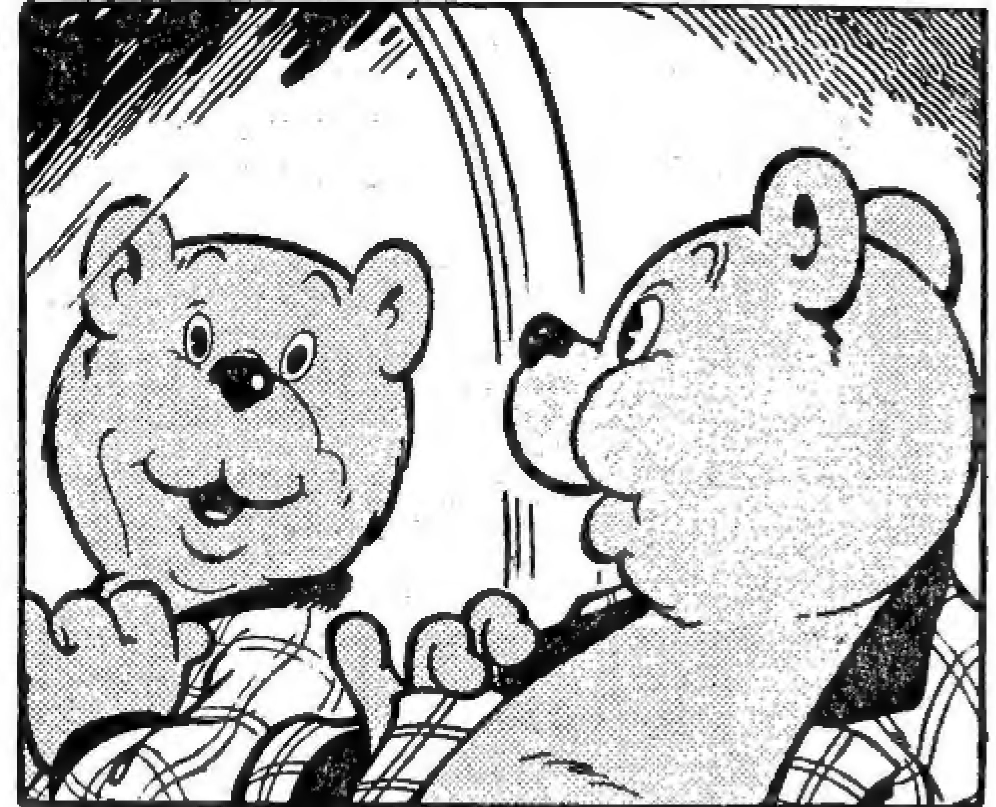
2142. Tom Poes liep op een draf naar zijn vriend en tikte hem op de schouder. „Een vliegtuig, heer Ollie!", riep hij. Maar heer Bommel luisterde niet. „Merkwaardig!", mompelde hij. „Je kijkt in het water en je ziet je eigen spiegelbeeld. Heel vreemd! Daar moet je toch een heer voor zijn, jonge vriend!" „Ja, ja", zei Tom Poes ongeduldig. „Het is mooi. Maar er is daarnet een vliegtuig geland en nu..." „Weet je wat ook zo aardig is?", ging heer Bommel verder. „Het is nog precies hetzelfde gebleven." Tom Poes werd ongeduldig. Hij trok heer Ollie's zware gestalte overeind en sjorde hem mee. „We gaan naar huis, heer Bommel", zei hij. „Daar is een vliegtuig en die piloot zal ons misschien wel willen meenemen!" Nu kwam heer Ollie weer tot zichzelf.

Hij trok zijn jas recht, haalde zijn portefeuille voor de dag en trad tussen de palmen vandaan op de piloot toe. „Het is aardig, dat u ons komt halen", zei hij. „We moeten naar Rommeldam; laten we maar meteen vertrekken." „Maar ik ga niet naar Rommeldam!", zei de piloot verbaasd. „En ik kom u niet halen. Dit is gewoon een tussenstation voor de luchtdienst van M'Bacca naar Dulopoho!" „Dat is kibbelen over een kleinigheid!", zei heer Bommel schertsend. „U brengt ons wel even naar Rommeldam. Zeg maar wat het kosten moet, want geld speelt geen rol!" Dat veranderde de zaak natuurlijk. De piloot maakte het zijn passagiers gemakkelijk en startte zijn motor. En even later ronkte het vliegtuigje boven de palmen uit om koers te zetten naar het noorden...

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

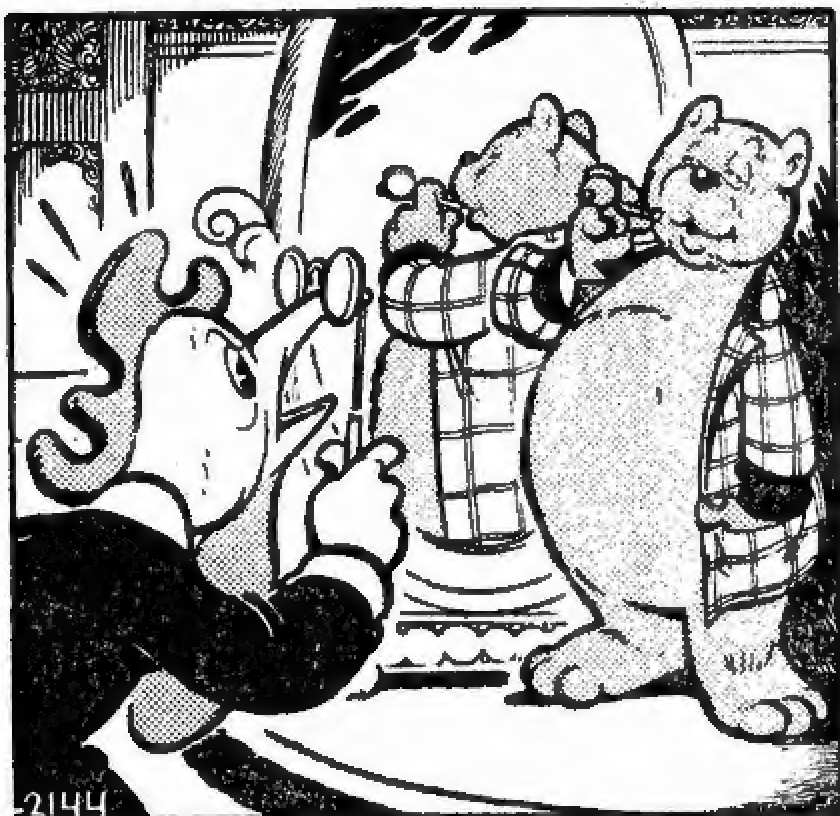

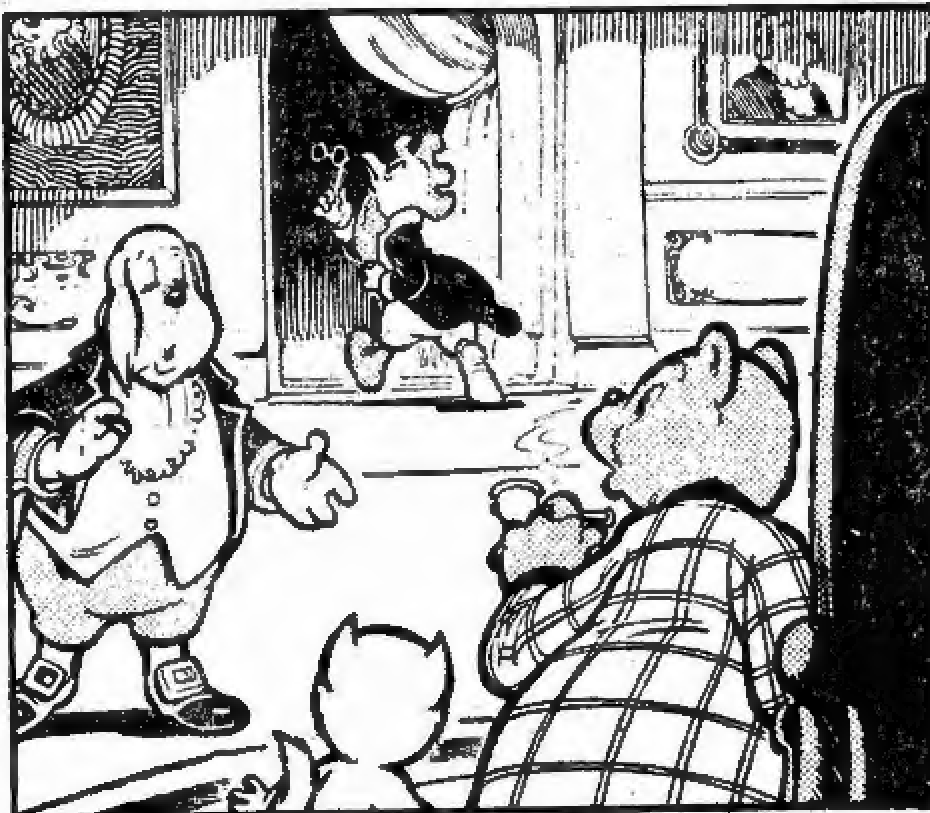

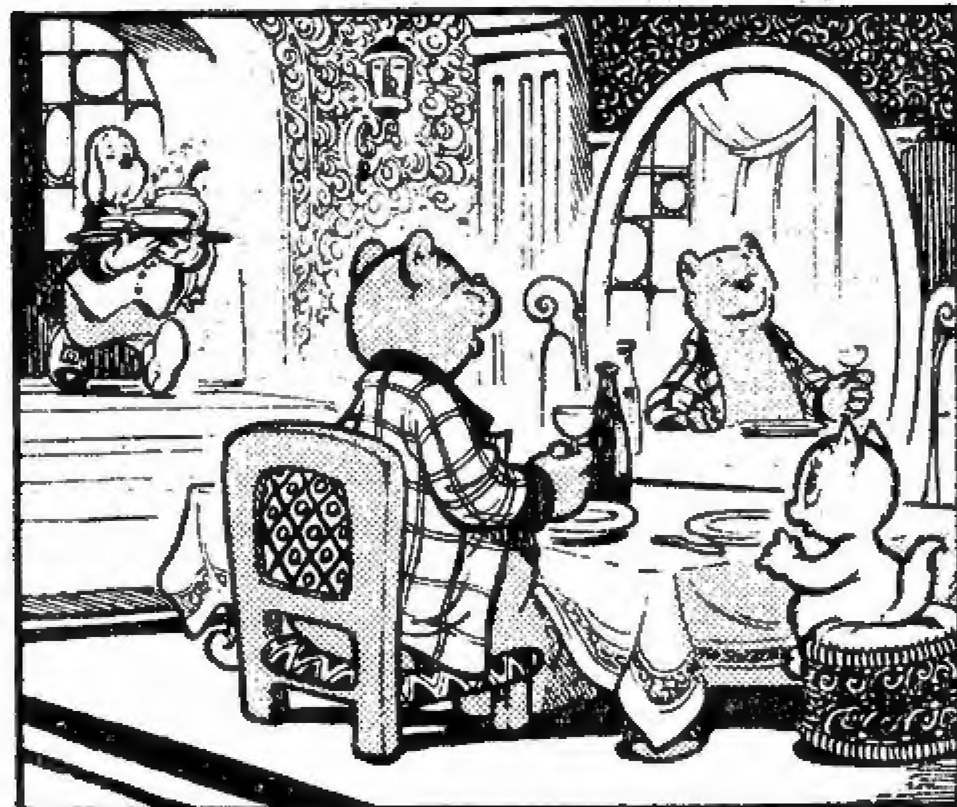

2143. Het was een tijdje later, dat heer Bommel en Tom Poes eindelijk weer thuis kwamen. „Welkom, heer Olivier!", zei de bediende Joost, die de deur opende. „Ik hoop, dat u een aangename reis hebt gehad, met uw welnemen?" „Dank je wel, Joost!", zei heer Ollie. „Meer leerzaam en nuttig dan aangenaam. Ik ben een andere heer geworden, als je begrijpt wat ik bedoel." „Prettig dat te horen, wanneer u mij toestaat", hernam de trouwe knecht, „en als ik het mag zeggen, er is bezoek voor u. De markies De Barneveldt heeft zojuist belet gevraagd." Heer Bommel trok de wenkbrauwen op en stapte zijn kamer binnen, waar de edelman stond te wachten. Hij zag er zorgelijk uit en de wallen onder zijn ogen getuigden van doorwaakte nachten. „Ah, mon ami!", sprak hij. „Ik heb veel nagedacht over het ongeluk dat ons getroffen heeft en ik wilde u voorstellen een eis tot vervolging in te dienen!" „Ha, markies!", riep heer Bommel. „Ik weet niet waar u het over hebt. Welk ongeluk bedoelt u?" De edelman zuchtte. „De diefstal van onze spiegelbeelden!", zei hij gesmoord. „Ik ga daar zeer onder gebukt. Ik persoonlijk was zeer aan die weerkaatsing gehecht. En daar u er wel net eender over zult denken, wilde ik voorstellen..." Heer Bommel stelde zich voor een spiegel op en glimlachte. „Welke diefstal van welke spiegelbeelden bedoelt u?", vroeg hij.

TOM POES EN DE SPIEGELAAR

2144. De markies keek met uitpuilende ogen naar heer Ollie's weerkaatsing in de spiegel. „Parbleu!", prevelde hij. „U hebt de uwe terug, zie ik? Hoe hebt u dat gedaan gekregen?

Hoe kan dat?" „Heel eenvoudig", zei heer Bommel minzaam. „Gewoon door een heer te zijn; ook zonder spiegelbeeld." „Tiens!", sprak de edelman ontstemd. „U weigert mij te antwoorden. Ik vermoed, dat u uw spiegelbeeld door grof geld en corruptie hebt teruggekregen. Onze wegen gaan hier uit elkander, amice!" „Dat zal wel", zei heer Ollie. „Een goede daad doen is niet ieders werk, als u begrijpt wat ik bedoel. Men moet daar een heel zuiver karakter voor hebben!" De markies mompelde iets en liep toornig de kamer uit, juist op het moment dat de bediende Joost kwam waarschuwen dat het eten was opgediend. Heer Bommel nam de spiegel mee en plaatste die tegenover zich aan tafel. „Het is prettig tegenover een aangenaam gelaat te zitten", zei hij verontschuldigend. „En bovendien heb ik dit uitzicht zo lang gemist. Het doet mij goed, weer een volledige heer te zijn, jonge vriend. Maar eerlijk is eerlijk: ik heb dit keer iets van je geleerd." „Prettig dat u dat zegt", zei Tom Poes. „Maar kijk niet te veel naar dat spiegelbeeld, want dan zou alles weer opnieuw beginnen. En het is niet gemakkelijk je gezicht terug te krijgen als je het eenmaal verloren hebt." Dat was een waar woord. Ik weet bijvoorbeeld niet of de markies De Cantecler er ooit in geslaagd is.

EINDE VAN DIT VERHAAL

Zo Dat Zit Er Weer Op Mijn Waarde Tom Poes,
Pak Je Spullen, We Gaan Weer Naar Huis!
Hmmm, Het Volgende Avontuur Vond Ik Toch Beter